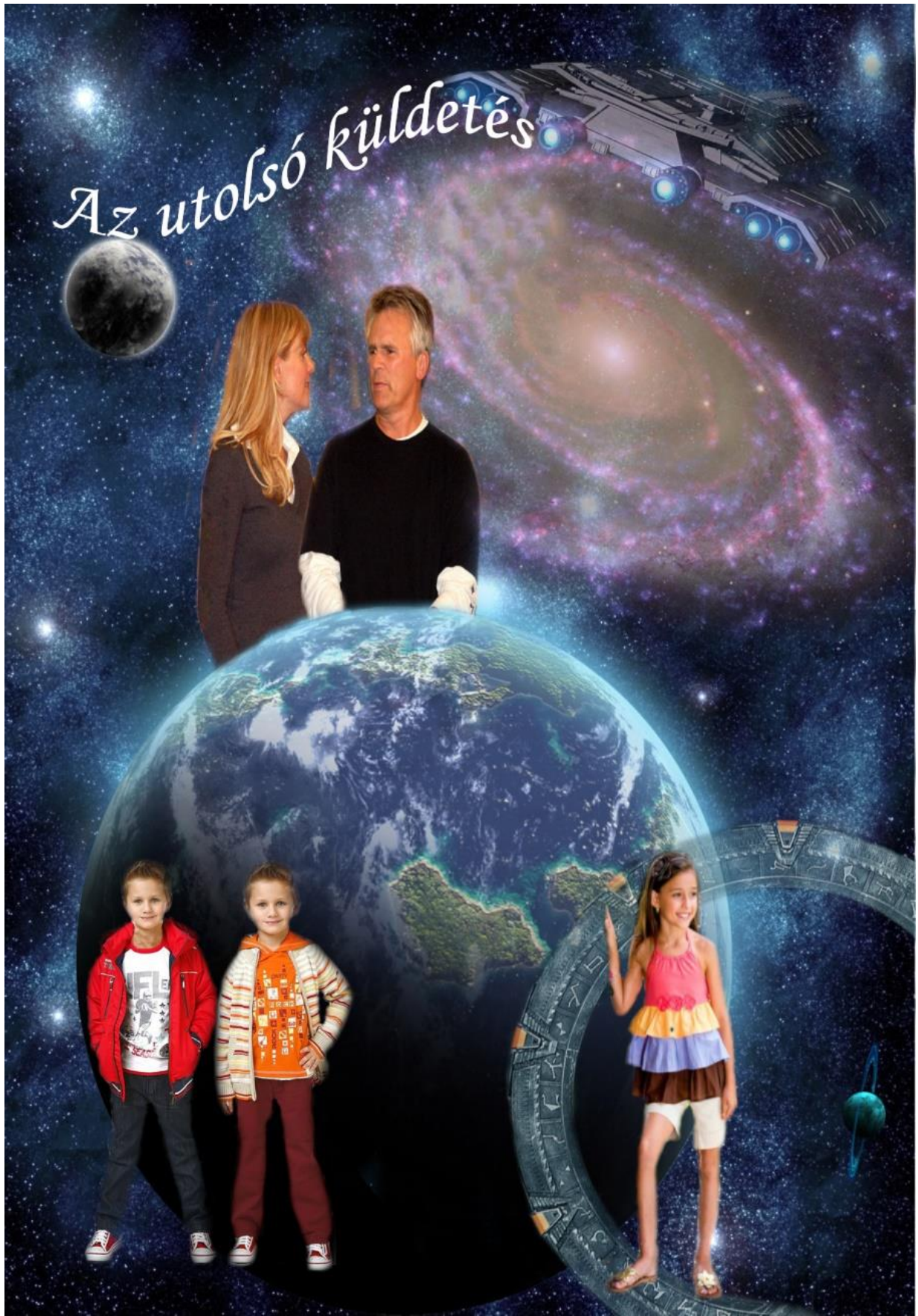

Az utolsó küldetés

Yttina Kenneth

Az utolsó küldetés

rajongói történet

Ahogy az alcím is mutatja ez egy rajongói történet, mely a Csillagkapu sorozat alapján íródott.

A Csillagkapu sorozatból kölcsönvett karakterek a sorozat készítőinek tulajdonát képezik.

Az író által létrehozott karakterek, helyszínek az író tulajdonába tartoznak, azok átvétele az író írásos engedélye nélkül szigorúan tilos.

A mű a Csillagkapu sorozat rajongói számára készült, anyagi haszonszerzés nélkül.

Az írás egészének vagy akár csak részeinek másolása, terjesztése, idegen nyelvre fordítása szigorúan tilos.

A PDF változat szabadon letölthető.

A borítólap az író munkája, melynek másolása és más történethez való felhasználása tilos.

A sztori sok évvel ezelőtt ütött szöveget a fejembe, és több, mint két évvel ezelőtt kezdtem írni. Az élet közbeszólt, és csak a közelmúltban volt lehetőségem befejezni.

Ebben nagy segítségemre volt kedves barátnőm, Szilvia, aki ötleteivel, inspiráló tanácsaival és nem utolsósorban lektori munkájával nagyban hozzájárult a mű elkészültéhez. Hálás köszönetem neki ezért.

Ugyanakkor köszönetet mondok Emilianak - aki nélkül a www.stargatelives.ucoz.com oldal nem létezne

- hogy lehetőséget biztosított arra, hogy a honlapján a történetem megjelenhetett.

Tartalomjegyzék

1. fejezet - Az utazás.....	4.
2. fejezet - A csapda	16.
3. fejezet - Emlékek nélkül.....	26.
4. fejezet - A Vanirok segítsége	60.
5. fejezet - Az új családtag.....	81.

I. fejezet

Az utazás

– Rendben, CSK-I! Indulás holnap 8.00-kor. – fejezte be az eligazítást a tábornok. – Alezredes, egy pillanatra... – szólt a CSK-I vezetőjéhez és az irodája felé intett.

A CSK-I tagjai elhagyták a tárgyalót, Jennifer Hailey alezredes pedig követte parancsnokát az irodájába. Samantha Carter-O'Neill tábornok becsukta kettejük mögött az ajtót, és az asztala előtt álló székek felé mutatott.

– Ideges, Jennifer? – kérdezte, miután mindketten leültek.

– Öhm... nos, asszonyom... mondjuk inkább azt, kissé feszült vagyok.

– Miért?

– Először is, még sosem voltam parancsnok. Másodszor pedig, a CSK-I vezetőjének lenni nemcsak óriási megtiszteltetés, de nagy felelősség is. Olyan elődökkel, mint ön és O'Neill altábornagy...

– Egyszer mindent el kell kezdeni. – mosolygott első számú csapata vezetőjére Sam. – Tudom, hogy jó parancsnok lesz, éppen elégszer bizonyította már az elmúlt évek alatt a rátermettségét. – tette még hozzá, így próbálva megnyugtatni az alezredest.

Emlékezett az első találkozásukra, mikor Jennifer Hailey még kadét volt. Egy rakoncátlan kis méregzsák, aki ugyanakkor nagyon okos és intelligens volt. Akkor Sam megmutatta neki, hogy milyen lehetőségek várják a Légierőnél, és attól kezdve a fiatal nő minden erejével azon volt, hogy részt vehessen a Csillagkapu Programban. Egy héttel ezelőtt pedig a tábornok kinevezte őt a CSK-I vezetőjévé.

Bár ez a CSK-I már nem az, melynek ő is a tagja, majd a vezetője volt valaha. Vala a gyereknevelésnek, míg Daniel a tudományos munkának szentelte az idejét. Teal'c Ishtával élt és az Ori pusztítása után megmaradt Jaffák vezetője lett, Cameron Mitchell pedig Washingtonban él Amy-vel és a gyerekeikkel, és a Pentagonban dolgozott.

– Köszönöm a bizalmat, asszonyom. – válaszolta az alezredes.

Sam a Csillagkapu aktiválódása miatt nem tudott válaszolni beosztottjának. Felhúzott szemöldökkel nézett az órájára.

– Nem várunk vissza most egy csapatot sem. – jegyezte meg és az alezredessel a nyomában elindult a vezérlőterem felé.

– Atlantisz az, asszonyom. – tájékoztatta Walter Harriman rögtön, amint belépett a helyiségbe.

Sam felnézett az egyik plazma kivetítőre, melyről Richard Woolsey mosolygott vissza.

– Üdv, tábornok! – köszöntötte hivatalos formában Atlantisz vezetője.

– Üdv, Mr. Woolsey! – válaszolt ő is hasonló stílusban. – Mit tehetek érted? – tért át Sam mosolyogva a kettejük között néhány éve megszokottá vált tegeződésre.

– A Vanirok találkozni szeretnének Dr. Jacksonnal.

– Miért?

– Tudást cserélni, természetesen.

– Ennyi év után... Atlantisz már 6 éve visszatért a Pegazus Galaxisba. Vajon miért ennyi év után léptek veled kapcsolatba? Neked ez nem gyanús, Richard? – kérdezte enyhe cinizmussal a hangjában a tábornok.

– Kissé, talán... De a vezetőjük, Frey, azt mondja, hogy sajnálják, ami korábban történt Dr. Jacksonnal és Dr. McKay-jel és szeretnék jóvátenni. Talán van olyan technológia a birtokukban, ami még téged is érdekelhet, Sam. – próbált a nő tudós énjére hatni a diplomata.

– Richaaaaard... – mosolyodott el a nő.

– Beszélj az Elnökkel és Daniellel, kérlek. Azt ígértem az Asgardoknak, hogy pár nap múlva megkapják a választ.

– Rendben. Holnap tájékoztatlak az Elnök döntéséről.

– Rendben, Sam. Viszlát.

– Viszlát, Richard. – köszönt el Sam is.

* * *

A tábornok letette a piros telefont, majd felvette a mellette levőt. Daniel Jackson mellékét tárcsázta, és megkérte, hogy jöjjön az irodájába.

– Szia, Sam! – köszöntötte Daniel, mikor belépett, és leült az egyik székre.

– Szia, Daniel!

– Miről van szó?

– Reggel beszéltem Richard Woolsey-val. A Vanirok találkozni szeretnének veled. Tájékoztattam az Elnököt, aki úgy határozott, mehetsz Atlantiszra. Holnap délelőtt 10.00-kor vár Washingtonban, beszélni akar veled személyesen a küldetéséről.

– Ez fantasztikus! – kiáltotta a szokásos lelkesedéssel Daniel. – Bár, ahogy elnézlek, te nem nagyon örülsz ennek. – tört le kissé az archeológus a barátja és felettese arcát látva.

– Nem igazán. Nekem felettébb gyanús ez a hirtelen jött érdeklődés. Főként a korábbi találkozásotok körülményeit tekintve.

– De, Sam! Ez egy óriási lehetőség arra, hogy a szövetségeseink legyenek. Nem is beszélve arról a tudásról, amit átadhatnak nekünk. No, és persze, mi is nekik.

- Nem vitatom a jelentőségét egy szövetségnek, de te tudod a legjobban, hogy ők mennyire mások, mint Thor népe volt.
- Mert nem azonosak a körülményeik, és a szemléletük. – ellenkezett Daniel.
- Nagyon mások, Daniel. Nézd, attól, hogy nekem ez az egész nem tetszik, te még mehetsz. Az Elnök azt mondta, hogy mivel a Zeusz úgyis Föld körüli pályán van, hétfőn már indulhatsz is.
- Olyan soká? – kérdezte Daniel kissé lehangoltan.
- Nyugi, addig csak 5 nap van. Fel kell készíteni a Zeuszt az útra, hisz csak egy hete jött vissza a Pegazusból.
- Talán kibírom addig valahogy. – sóhajtott Daniel.
- No, és addig Valát is felkészítheted. Nem lesz túl boldog. – figyelmeztette barátját Sam.
- Igazad van. Megyek is, mert ha nem érek haza vacsorára, még morcosabb leszek. – felelte szemforgatva Daniel.
- Menj csak, lassan én is megyek. – búcsúzott el Sam.

* * *

Két nappal később Sam épp a kertben játszó gyerekeinek készített uzsonnát tette egy tálcára, mikor egy autó ajtajának csapódására lett figyelmes. 'Vajon ki lehet az?' – gondolta, de közben már hallotta is az erőteljes kopogást.

- Sziasztok! – köszöntötte az ajtó előtt állókat.
- Szia, Sam! – fogadta a köszönést egyszerre Vala és Daniel két kislánya, Claire és Katherine.
- Szia! – válaszolta neki barátnője is, aki mintha kissé ideges lett volna.
- Hol vannak a fiúk? – kérdezte Katherine.
- A kertben. Menjetek csak ki, rögtön viszek uzsonnát. – felelte mosolyogva Sam, majd mikor a lányok kiszaladt a hátsó ajtón át az udvarra, Valához fordult. – Mi történt?
- Semmi, csak nyugtalan vagyok Daniel küldetése miatt. – mondta Vala, miközben követte Sam-et a konyapulthoz. – Láttad volna tegnap este mikor hazajött Washingtonból...
- Igen, tegnap előtt, mikor elmondtam neki, hogy a pegazusi Asgardok találkozni akarnak velem, és az Elnök jóváhagyta a küldetést, már akkor is kellőképpen izgatott volt.
- Ne is, mondd! Szerdán egész este azt hallgattam, hogy milyen óriási lehetőség ez, és ő mindent el fog követni azért, hogy létrejöjjön a szövetség. Tegnap este pedig szabályosan extázisban volt attól, hogy az Elnök is úgy érzi, ez egy újabb mérföldkő lehet a Föld fejlődésében. Ma reggel már a lányok is rászóltak, hogy hagyja már abba, mert kezdik unni. Pedig tudod, mennyire szeretik a történeteit, különösen Claire.

Sam elmosolyodott. Vala és Daniel lányai külsőleg inkább az édesanyjukra hasonlítottak. Mindkét gyereknek ébenfekete haja, és igazán két szeme volt. Daniel sokszor emlegette, hogy szerencse, hogy az elmúlt közel két évtizedben viszonylag jól megtanult lőni, mert fegyverrel kell majd távol tartania a férfiakat a lányaitól. Egy dologban azonban Claire és Katherine - akik Daniel édesanyja és az általa mélyen tisztelt Katherine Langford után kapták a neveiket - inkább az édesapjukra hasonlított: mégpedig az ősi kultúrák iránti rajongásban.

– Igen, a Parancsnokságon is erről beszélt egész nap. – felelte mosolyogva Sam.

– Remélem azért a nagy igyekezetben, hogy megkösse a szövetséget ezekkel az agresszív kis szürkékkel, nem követ el valami ostobaságot. Olyan rossz érzésem van, Sam. Tudom, hogy te nem hiszel az ilyesmiben, de most úgy érzem valami nagyon rossz dolog fog történni. – sóhajtotta Vala – Éppen ezért örülök, hogy Jack is veled lesz. Legalább lesz, aki...

– Jack? – vágott barátnője szavába megütközve Sam. – Az én Jackem?

– Igen.

– Jack is megy a Pegazusba? – kérdezte még mindig döbbenetben Sam.

– Igen. Tegnap mondta Daniel, mikor hazaért, hogy az Elnök úgy rendelkezett, Jack-nek el kell kísérnie őt. – válaszolta Vala, aki most vette észre barátnője meglepett arckifejezését. – Te ezt nem is tudtad?

– Nem! Az én drága férjem valahogy elfelejtette ezt az apró tényt közölni velem az este, mikor beszélünk telefonon. – válaszolta Sam felháborodottan.

– Ó, Sam, ne haragudj. – mondta barátnője kissé kétségbe esetten. – Nem akartam kavarodást közzétenek. Biztosan kiment a fejből. Te is tudod, milyen feledékenyek ezek a férfiak.

– De ennyire? – kérdezett vissza Sam még mindig kellőképpen paprikás hangon.

– Miért is nem tudom tartani a szám? – kérdezte Vala, csak úgy magától.

– Ugyan, ne butáskodj. Nem haragszom rád, de Jack nem teszi ki az ablakba, amit kapni fog ma, mikor hazajön. – nyugtatta meg a barátnőjét Sam. – Gyere, vigyük ki a gyerekeknek az uzsonnát.

* * *

Sam az utolsó poharat tette a megterített asztalra, mikor hallotta Jack Fordját megállni a ház előtt. Az Elnök utasításának megfelelően ugyanis, ha az Asgard sugarat használta, mindig a Parancsnokságra kellett érkeznie, és onnan autóval jött haza. A következő pillanatban már nyílt is az ajtó, és belépett gyermekei apja.

– Szia, szívem. – lépett oda hozzá mosolyogva a férfi és egy csókot nyomott az ajkaira.

– Szia. – válaszolta Sam kissé kimérten.

– Valami baj van? – kérdezte Jack meglepődve a szokatlanul hűvös fogadtatástól. 'Vajon mit felejtettem el?' – futott át az agyán a gondolat. – 'Nincs se születésnap, sem házassági évforduló...'

– Papaaaa! – hallatszott az indiánüvöltés egyszerre két torokból is a teraszajtó irányából.

– Fiúk! – guggolt le Jack és szorosán magához ölelte ikerfiait.

– Úgy hiányoztál, papa! – bontakozott ki az ölelésből Jacob.

– Ti is hiányoztatok nekem. – nézett fiaira boldogan Jack.

A két kisfiú újra apjukhoz bújt, szinte versengtek azért, hogy ki ölelje szorosabban a napok óta nem látott családfő nyakát.

Az ikrek mindketten Sam kék szemét, ezzel szemben Jack világosbarna haját örökölték. A megszólalásig hasonlítottak egymásra, azonban a természetüket tekintve nagyon mások voltak. James az apjuk kalandvágyó természetét és kissé szarkasztikus humorát, ezzel szemben Jacob anyjuk nyugodtabb természetét és a tudományok iránti vonzalmát tudhatta magáénak.

Sam ellágyultan nézte őket, és egy pillanatra el is feledkezett a bosszúságról, amit a férje feledékenysége okozott neki.

– Mi lenne, ha megmosnátok a kezeteket és vacsoráznánk? – kérdezte Jack a fiúkat.

Addig, míg a gyerekek a fürdőszobában vannak, megpróbálja kideríteni, mi bántja Sam-et.

– Rendben, farkas éhes vagyok. – felelte James, aki ebben is nagyon hasonlított az apjára.

– Sam! – szólt a felesége után Jack, aki közben már a sülttel megrakott tálat tette az étkezőasztalra. – Mi a baj?

– Hallom, elutazol. – felelte Sam hűvösen, miközben visszament a konyhába a salátáért.

Jack felnyögött: '– Aha, innen fúj a szél.' Már előző nap este - mikor a kissé hosszúra nyúlt beszélgetésük után - letette a telefont, azonnal eszébe jutott, hogy elfelejtette Samnek mondani, el kell kísérnie Danielt, de nem akarta visszahívni a feleségét. Majd elmondja ma személyesen, gondolta, de úgy tűnik, mégis inkább telefonon kellett volna közölnie a hírt a feleségével.

– Igen. El kell mennem Daniellel a találkozóra a Vanirokkal. – felelte kiskutyanézéssel párosítva, hátha a nő megenyhül.

– No, és mikor akartad ezt velem közölni? Hétfőn reggel, mielőtt beléptek a hipertérbe? – kérdezte kissé paprikásan Sam. – „Ó, bocs, drágám, majd csak pár hónap múlva jövök. Elugrok a Pegazus galaxisba egy kicsit.”

– Nem, dehogyis. Elfelejtettem tegnap este mondani.

– Aha, és úgy tűnik az alig két hete tett ígéreted is elfelejtetted... – folytatta Sam, célozva a házassági évfordulójukon történtekekre.

A házassági évfordulójukat - hála Cassie-nek és Patrick-nek - mindig kettesben töltötték, még a gyerekek születése után is. Jack - szokás szerint - a kedvenc éttermükbe vitte Samet. Miután hazaértek egy kellemes közös fürdőzéssel zárták az estét és pezsgőt iszogattak. Jack mindig annyi szál vörös

rózsából köttetett csokrot, ahány éves évfordulót ünnepeltek, de emellett még valami apró, de csodás ajándékkal is meglepte a feleségét. Ez a mostani alkalom azonban más volt. A virágot még az étterembe indulásuk előtt megkapta Sam, de Jack titokzatosan közölte vele, hogy a többi a vacsora utánra tartogatja.

Sam már a kellemesen meleg vízben üldögélt, a tengernyi mennyiségű hab és a gőz jótékony takarásában, mikor a férje anyaszült meztelen belépett a fürdőbe, két pezsgőspohárral a kezében. A férfi letette a poharakat a hatalmas kád szélére, és így szólt:

– Csússz egy kicsit előrébb, kérlek.

Sam teljesítette a kérést, és Jack belépett a kádba a felesége mögé. Kezébe adta a pezsgőt, majd hátradőlt, és fél kézzel húzta magával asszonyát. Sam kényelmesen elhelyezkedett, nekidőlt a férfi izmos mellkasának, majd koccintásra nyújtotta a poharát.

– Kettőnkre és a családunkra! – szólt Jack, majd miután összeérték a kristálypoharak, belekortyolt a kellemesen hűs italba.

Sam elmosolyodott, ugyanis férje, a fiaik születése óta, minden évben ezt mondta. Egy darabig csendben iszogatták a pezsgőjüket, és élvezték egymás társaságát.

– Tartozom egy vallomással, Sam. – szólalt meg Jack halkán. – Az idén nem vettem neked semmit.

– Semmi gond, szívem. A házassági évforduló nem az ajándékozásról szól. – mondta Sam, és őszintén így is gondolta.

– Tudom, édesem, de ma valami olyat szeretnék adni neked, ami bár kézzel nem fogható, de bízom benne, hogy örülni fogsz neki. – titokzatoskodott a férfi.

Sam kissé felemelve oldalra fordította a fejét, és kérdően nézett a férjére, tekintetében enyhe sürgetéssel.

– Az elmúlt egy-két évben egyre többször éreztem, hogy valami nincs rendben. – kezdte fura, bizonytalan hangon Jack. – Ne érts félre, nem a kettőnk kapcsolatára, a házasságunkra gondolok. Nagyon szeretlek, és minden perc, minden óra, és nap csodálatos, amit veled, veletek töltök. Csak kevés, rettentően kevés.

Sam nem akart közbeszólni, ám magában egyet értett a férjével. Főként a gyerekek születése óta tapasztalta azt, amiről Jack is beszélt. Annak ellenére, hogy a férfi, amikor csak tudott hazament, sokszor napokig nem látták egymást. Az Elnök engedélyezte számára, hogy amikor valamelyik hajó bolygó körüli pályán van, használja az Asgard sugarat, természetesen a legnagyobb diszkréció mellett. Sokszor viccelődött is Jack azzal, hogy ezt, miszerint minden nap kétszer megtenni a Colorado Springs-Washington útvonalat, senki sem tudná utána csinálni. Sam sosem panaszkodott, annak ellenére sem, hogy sokszor - főként esténként - borzasztóan magányosnak érezte magát.

– Éppen ezért elhatározásra jutottam, Sam. – folytatta a férfi, majd rövid hatásszünet után folytatta: –
Visszavonulok.

Sam olyan hirtelen ült fel, mint akit skorpió mart meg, a férje felé fordult, majd annak combjai között a sarkára ült. Szája tátva maradt a meglepetéstől, és örömmel vegyes hitetlenkedés ült ki szép arcára. – Ez hát Jack nagy meglepetése’ – gondolta.

– Hogyan? – kérdezte, és hirtelen nem is tudta, mit mondjon.

– Úgy látom, sikerült a meglepetésem. – nézett szeretettel a felesége szemébe a férfi.

– De még mennyire. Sok mindenre számítottam, de erre nem.

– Örülök neki, hogy ennyi együtt töltött év után még mindig meg tudlak lepni. – somolygott Jack.

– Biztos ezt akarod? – kérdezte óvatosan Sam.

Nem akarta leломbozni a férje lelkesedését, de nem volt róla meggyőződé, hogy a férfi átgondolta a döntését, annak ellenére sem, hogy tudta, Jack nem a hirtelen elhatározások embere.

– Biztosan ezt akarom? – ismételte a férfi. – Hogy akarom-e minden napomat veletek tölteni? Akarom-e reggel csókkal ébreszteni a szépséges feleségem, akarok-e délután együtt játszani a fiaimmal, és esténként úgy elaludni, hogy a karjaimban tartalak?

– Nem így értettem, te is tudod. Csak te nem vagy az az otthonülő típus.

– Aha. Attól tartasz, hogy unatkozni fogok...

– Igen.

– Nem hinném, hogy a fiaink adnának nekem lehetőséget az unatkozásra. – somolygott Jack, arra célozva, hogy a gyerekek egy percre sem engedik el maguk mellől az apjukat, mikor otthon van.

– Jól meggondoltad? – kérdezte mosolyogva, de még mindig kissé bizonytalanul a nő.

– Te nem akarod talán? – kérdezett vissza a férfi.

– Jaj, Istenem, Jack, dehogynem. Csak nem szeretném, hogy később megbánd.

– Nem fogom. Azt viszont bánom, hogy nem szántam el magam hamarabb erre a lépésre. – válaszolta a férfi, majd a nő hóna alá nyúlt, kicsit megemelte, és a saját combjaira ültetve átölelte karcsú derekát. – Semmi mással nem akarok foglalkozni ezentúl csak veletek. – mondta, és ő is ülő helyzetbe tornázta magát, majd lágyan, szerelmesen megcsókolta a feleségét.

– Ugyan már, Sam! Figyelj...

– Nem, te figyelj! – lovalta bele a nő egyre jobban magát. – Mégis mit gondoltál? Elmégy Daniellel a Pegazusba és ez rám nem tartozik? Vagy még egy utolsó kalandra vágysz? Mit gondolsz, mit éreztem, mikor Vala délután elmondta, én pedig csak néztem, mint a sült hal? Tudod, milyen megalázó volt?

– Drágám, sajnálom, én... – kezdte Jack, Sam azonban nem hagyta, hogy végigmondja.

– Sajnálhatod is, mert...

- Végighallgatnál, az Isten szerelmére? – szakította félbe a nőt, kissé emelt hangon a férfi.
- Sam összerezzent férje hangjára.
- Ne kiabálj, meghallják a gyerekek. – mondta kissé nyugodtabban.
- Akkor hallgass meg, kérlek. – felelte Jack ismét normál hangerővel beszélve. – Tegnap ebéd után a titkárnőm közölte, hogy az Elnök délután háromra vár. Ekkor tájékoztatott, hogy a pegazusi Asgardok felvették Atlantisszal a kapcsolatot, Daniel odautazik hétfőn, és nekem el kell kísérenem. Nem önszántamból megyek, egyik porcikám sem kívánja ezt az utat. Elnöki utasításra teszem. – mondta a nőnek – Sajnálom, hogy elfelejtettem tegnap este mondani, egyszerűen kiment a fejből. – tette hozzá, és a nő látta rajta, hogy őszintén beszél.
- Jack, én... – kezdte, de nem tudta befejezni a mondatot, mert James és Jacob visszaértek a fürdőszobából.
- Srácok! – szólította meg a két kisfiút Jack. – Mi a baj? – kérdezte, látva a gyerekeken, hogy valami nyomasztja őket.
- Semmi. – felelte gyorsan, túlságosan is gyorsan Jacob.
- Nekem nem úgy tűnik. – mondta Sam. – Ki vele! – tette hozzá, bár sejtette mi bántja a két gyereket. Az ikrek egymásra néztek, de egyikük sem szólt. Végül James megbökte az öccsét a könyökével.
- Mondd, te, a te ötleted volt.
- Nem is. – tiltakozott Jacob.
- Fiúúúú! – szólt elnyújtott, kissé türelmetlen hangon az apjuk, miközben leült egy székre.
- El fogtok válni? – bökte ki végül Jacob a kérdést, mely mindkettejüket foglalkoztatta.
- Mi? – kérdezett vissza döbbenten Sam, és ő is leült. – Miből gondoljátok ezt?
- Veszekedtetek. – jelentette ki James.
- A papa még kiabált is, pedig azt még akkor sem szokott, ha rosszat csinálunk. – tette hozzá Jacob.
- Igen, és Tommy mesélte, hogy az ő szülei is mindig veszekedtek, meg kiabáltak egymással, aztán a papája elutazott és nem jött vissza többé, mert már nem szereti a mamáját. – folytatta sírós hangon James.
- Nem akarjuk, hogy elváljatok. – mondta szintén majdnem sírva Jacob.
- Édes Istenem, fiúk. – Sam szíve összeszorult gyermekei könnyes szemét látva. – Nem fogunk elválni.
- De veszekedtetek, és hallottuk, hogy a papa elutazik. – ellenkezett James.
- Nos, vitatkoztunk, igen, de ez még nem jelenti azt, hogy el fogunk válni. – próbálta megnyugtatni Sam a gyerekeket.
- Akkor miért vitatkoztatok? – kérdezte Jacob.

– Figyeljetek. – húzta magához a nő a két kisfiát – Minden házasságban előfordulnak nézeteltérések, mert vannak dolgok, amikről más a véleményünk és ez néha vitához vezet. De ez még nem azt jelenti, hogy nem szeretjük egymást. Ti is szoktatok néha vitatkozni, mégis szeretitek egymást, igaz?

A gyerekek kissé megkönnyebbülten bólintottak.

– Sajnálom, hogy kiabáltam a mamátokkal, és megijesztetlek benneteket. Nem fordul elő többé, ezt megígérhetem. Ahogy anyukátok is mondta, szeretjük egymást, és titeket is nagyon szeretünk. – mondta Jack. – Valóban el kell utaznom, sajnos hosszú időre. Én sem akarom ezt, de az Elnöknek nem mondhatok ellen. Viszont van egy jó hírem is, amit még senki sem tud.

– Tényleg? – kérdezte kíváncsiságtól csillogó szemekkel James.

– Mi az? – nézett kérdően az apjára Jacob is.

– Tegnap délután, miután megbeszéltem az Elnökkel ennek az útnak a részleteit, beadtam a lemondásom és a nyugdíjazási kérelmem. – felelte Jack, de nem a fiaira, hanem a feleségére nézett, és mosolyogva nyugtázta az arcán megjelenő örömet. – Ez azt jelenti, hogy mikor hazajövök, utána sosem kell már Washingtonba mennem, mindig itthon leszek veletek és anyukátokkal. – fordult a fiúk felé Jack.

– Hurrá! – kiáltotta a két gyerek egyszerre.

– Akkor lehet kutyánk is? – kérdezte James.

– Kutyá? – kérdezett vissza csodálkozva az anyja.

– Igen, mert azt mondtátok, hogy mikor majd a papa nyugdíjas lesz, akkor lehet kutyánk. – emlékeztette az ötévesek tudálékosságával James a szüleit.

– Jogos. Igazad van, Jamie. – hagyta jóvá az apja.

– Nem bánom. – adta meg magát az anyja is. – De ha kitúrja a rózsáimat... – fűzte hozzá tettetett szigorral.

– Nem fogja, majd mi vigyázunk rá. – ígérte Jacob.

– No, arra kíváncsi leszek, Jake. – mosolygott kisfiára Sam.

– Rendben, kutya kérdés is megoldva. Akkor most már ehetünk? – kérdezte az apjuk. – Isteni illata van ennek a húsnak. No, és ez a sok finom zöldség... – tette hozzá kajánul vigyorogva, kiérdemelve ezzel egy játékosan szigorú pillantást a feleségétől.

Miután megfürdették és lefektették a gyerekeket Sam elvonult zuhanyozni. A meseolvasás Jack feladata volt, mint mindig, mikor otthon volt. Zuhanyozás után, míg a férjét várta, hogy ő is letusoljon az esti mese után, Sam az ágyban ülve lapozgatott egy újságot, de az nem tudta lekötöni. Gondolatai visszatértek a vacsora előtt történetekhez. Annak ellenére, hogy tisztázták a félreértést, bántotta ez a civakodás, mert olykor-olykor persze voltak vélemény különbségeik, de komolyan még sosem veszekedtek. Illetve

egyszer, mikor Ő hazatért Atlantiszról. A nő szívét előntötte a keserűség, ahogy visszagondolt arra a sok évvel ezelőtti estére.

Sam leállította az autóját Jack háza előtt és boldogan lépkedett a hátsó kert irányába. A fények és az illatok ugyanis elárulták, hogy a férfi grillen süt valami húsfélét. Néhány napja mikor kiderült, hogy haza kell jönnie az éves értékelése és Ba'al Goa'uld eltávolítási szertartása miatt, Jack vacsorát ígért neki. A kerti lámpa fénye megcsillant a jeggyűrűjén, melyet az atlantiszi kinevezése előtt néhány hónappal kapott a férfitől. Az Ősök városának vezetőjeként nem viselhette szerelmük zálogát, de mikor hazaért örömmel húzta ismét az ujjára, és gondolatban már tervezgette az esküvőjüket, melyet korábban el kellett halasztaniuk. Most, hogy leváltották, és nem kell visszamennie, nincs akadálya annak, hogy egybekeljenek.

Jack háttal állt a kert felé vezető ösvénynek így nem láthatta az árnyékból kilépő nőt. Sam vigyázva, nehogy zajt csapjon, fellépkedett a teraszra, és egy hirtelen ötlettől vezérelve hátulról átölelte szerelme derekát, majd lábujjhegyre emelkedve, egy csókot lehelt a tarkójára.

– Sam! – kiáltott fel Jack. – Azt akarod, hogy szívinfarktust kapjak? – kérdezte a férfi, miközben megfordult és karjaiba zárta a szeretett nőt, majd megcsókolta.

Sam leplezetlen vággyal viszonzta a csókot, és szorosan simult a nőlegényéhez.

– Nem, nem akarom. – válaszolta, mikor elváltak ajkaik és Jack kissé eltolta magától.

– Mit? – kérdezte értetlenül a férfi.

– Azt, hogy szívinfarktust kapj. – felelte nevetve Sam. – Mi készül? – nézett a férfi válla felett a grill felé kíváncsian.

– Rablóhús, jó sok zöldséggel a te kedvedért. – húzódtott kissé félre Jack.

– Szuper. Kifejezetten éhes vagyok.

– No, tőled sem sűrűn lehet ilyet hallani, drágám. – mosolygott rá a férfi.

– Hol terítsek? – kérdezte Sam, figyelmen kívül hagyva a megjegyzést.

– Szerintem itt kint együnk, nagyon kellemes idő van, majd bemegyünk, ha lehűl a levegő.

Vacsora után, mikor már kezdett hűvös lenni, bevonultak a házba. Jack még gyorsan letakarította a grillt, addig Sam bepakolta a szennyes edény a mosogatógépbe. Szinte egyszerre végeztek, és egy-egy pohár borral a kezükben leültek a kanapéra. Egymást átölelve kortyolgatták az italt, és egy darabig egyikük sem szólt.

– Nem is mondtam még, hogy nem megyek vissza Atlantiszra. – törte meg a csendet Sam.

– Valóban, de tudom. – felelte Jack. – Tegnap mondta Woolsey, hogy a bizottság úgy döntött leváltak.

- *Velem pedig az indítócsarnokban közölte, mintegy mellékesen. No és azt is, hogy ő lesz az utódom. – válaszolta Sam kissé bánatosan.*
- *Igen, nekem is említette.*
- *Azt mondta, hogy miért váltottak le?*
- *Azért, mert most inkább politikusra van szükség Atlantisz élén, mint katonára.*
- *Nekem is valami hasonlót mondott. – felelte Sam.*
- *Nem örülsz neki, hogy nem mehetsz vissza. – inkább kijelentés volt ez Jack részéről, mint kérdés.*
- *Nem is tudom... – gondolkozott el Sam egy pillanatra. – Természetesen jó ismét itthon lenni, veled, de szerettem Atlantiszon dolgozni. Hiányozni fog a hely és az emberek.*
- *Mindenki? – kérdezte Jack.*
- Sam érezte, hogy a teste megfeszül, majd kissé eltolja őt magától.*
- *Tulajdonképpen igen. Miért? – nézett kíváncsian a férfire.*
- *Ó, csak úgy kérdezem. Egy parancsnoknak fontos, hogy minden beosztottját egyformán kezelje. – ködösített Jack.*
- *Persze, bár te is tudod, hogy ez nem mindig sikerül. Előfordul, hogy bizonyos embereket kicsit jobban kedvelünk, mint a többieket. Nem szabadna, de akkor is így van.*
- *Te is megkedveltél valakit jobban, mint szabadott volna? – kérdezte a férfi kissé hűvösen.*
- *Nem, csak általánosságban... – Samnek most esett le, hogy a férfi mire céloz. – Hova akarsz kilyukadni? Ugye nem vagy féltékeny?*
- *Kellene? – kérdezte Jack és most már teljesen elhúzódtott a nőtől.*
- *Ezt most komolyan kérdezed? – Sam teljesen ledöbbsent attól, hogy a férfi azt gondolja, összejött valakivel Atlantiszon.*
- *Ugyan, Sam. Fiatal, egészséges nő vagy, Atlantisz pedig tele van okosabbnál okosabb tudósokkal és fess, fiatal katonákkal.*
- *Uram Isten, Jack! – kiáltott fel megbántottan Sam. – Te azt feltételezed rólam, hogy megcsaltalak? Hogy juthat ilyesmi az eszedbe? – kérdezte, és szeméit elfutották a keserűség könnyei.*
- *Talán, mert annyira elkésérített, hogy nem mehetsz vissza.*
- *Tudod, mi késérít el? – kérdezett vissza a könnyeivel küszködve. – A bizalmatlanságod. Mert én még sosem adtam neked okot arra, hogy ne bízz bennem. – a nő kétségbeesetten fürkészte a férfi tekintetét, de nem tudott onnan kiolvasni semmit. – Tudod, mit? Ha nem tudsz bízni bennem... és ha nem érzed, mennyire szeretlek... akkor ennek a gyűrrűnek nincs helye tovább az ujjamon. – fejezte be el-elcsukló hangon, és lehúzta az ékszert az ujjáról, majd a kanapé előtt álló asztalkára helyezte.*

Felállt, még egy kétségbeesett pillantást vetett a férfire, várta, hogy megszólaljon végre. Szája széle remegett, és kigördült egy könnycsepp a szeméből. Mivel Jack nem szólt semmit, fájó szívvel hátat fordított neki és magában zokogva elhagyta a házat. Reszkető kézzel nyitotta ki az autóját, mikor meghallotta a férfi lépteit a kavicsos ösvényen, és a következő pillanatban érezte a kezét a vállán. Jack maga felé fordította és Sam látta a tekintetében a megbánást.

– Ne haragudj!

Sam nem tudott megszólalni, kitört belőle a zokogás. Jack átkarolta a síró nőt, és visszakísérte a házba. Leült a kanapéra, az ölébe ültette, és úgy ringatta, mint egy kisgyereket. Mikor a nő végül megnyugodott, végigsimított az arcán és ismét a bocsánatát kérte.

– Annyira sajnálom, Sam. Nem akartalak megbántani. Nem is tudom, honnan jött ez az ostobaság. Csak tudod, az utóbbi időben kezd komolyan kiütközni a köztünk levő tizenhat év korkülönbség. Te még mindig gyönyörű és fiatal vagy, én pedig megöszültem, híztam is... – Jack hangja elakadt. – Egy öregember vagyok hozzád képest.

– Ó, Jack. – sóhajtott Sam. – Emlékszel, mi volt a véleményem erről a dolgról, mikor néhány éve a tónál elmondtam, mit érzek irántad?

– Igen. Azt mondtad, nem számít a korkülönbség. – válaszolta a férfi.

– Most is így gondolom. Nem érdekel, hogy ősz a hajad, és van rajtad néhány kiló súlyfelesleg, míg itt benn – tette kezét a férfi szívére – ugyanaz a Jack O'Neill vagy, akit megismertem és megszerettem. Ne kételkedj bennem és az érzéseimben. Mindig szeretni foglak.

– Én is téged, drágám. – felelte a férfi és felvette az asztalról a Sam által korábban odatett gyűrűt, majd kérdően nézett a nőre.

Sam csak bólintott a kimondatlan kérdésre, mire Jack visszahúzta az ékszert az ujjára, négy hónappal később pedig örök hűséget esküdtek egymásnak.

– Édesem! – hallotta valahonnan messziről a férje hangját Sam. – Nyitott szemmel alszol? – bújt be Jack a nő mellé a takaró alá.

– Nem, csak elgondolkoztam. – felelte Sam.

– Az nálad sűrűn előfordul.

– Sajnálom, ami a vacsora előtt történt. Kissé túllihgtem a dolgot. – mondta Sam.

– Semmi baj, szívem. A te helyedben lehet, hogy én is így reagáltam volna. – csókolta meg a férfi.

– Talán, de rosszul érzem magam amiatt, hogy nem is adtam neked lehetőséget a magyarázatra. Nem akartalak megbántani.

– Nem is bántottál meg. – válaszolta Jack, és tovább csókolgatta Samet. – De muszáj most beszélgetnünk? Nem csinálhatnánk valami mást helyette? – kérdezte a nőt, és felhúzta a hálóingét a csípője fölé, ezzel egyértelművé téve, mire is gondolt.

Sam nem felelt, csak kacéran mosolyogva becsúsztotta egyik kezét a takaró alá és a következő pillanatban Jack-nek nem lehetett kétsége afelől, hogy a nő értette, mit szeretne...

2. fejezet

A csapda

Egy héttel Jack elutazása után, Sam jelentést írt az Elnöknek, amikor megszólalt az asztalán a telefon.

– Igen?

– Itt Harriman Őrmester, asszonyom! – hallatszott a telefonban. – Lorne ezredes jelentkezett az imént. Kiléptek a hipertérből, ugyanis segélykérést fogtak, és mivel nem jelentett kitérőt, O'Neill altábornagy úgy döntött megnézik, mi lehet az.

– Köszönöm, Őrmester. – válaszolta Sam, mosolyogva. 'Nem is ő lenne...' – Küldjön egy üzenetet az ezredesnek, hogy amint kiderítették a jel forrását, tájékoztassanak.

– Igen, asszonyom.

Pár perc elteltével a telefon ismét megszörrent. Sam felsóhajtott. Reggel óta készült megírni ezt a jelentést, de valami mindig közbejött. Ez egy ilyen nap, de mit is csodálkozott, hétfő volt. . .

– Igen?

– Ismét én vagyok, asszonyom. Kérem, jöjjön a vezérlőbe. – hallatszott a telefonban Walter meglehetősen feszült hangja.

A tábornok válasz helyett letette a kézi beszélőt, és sietős léptekkel haladt a vezérlőterem felé. Mikor belépett több kivetítőn is Lorne ezredes arcát látta.

– Ezredes, mi történt? – kérdezte Sam.

– Megtámadtak bennünket, tábornok. Ahogy kiléptünk a hipertérből, a hajó, melyről a segélykérés érkezett, azonnal lőni kezdett ránk.

– Mi? Mekkora a kár? – a tábornok próbálta leplezni a rémületét.

– Hatalmas! A hajótest több helyen is megsérült, a létfenntartó rendszerek szinte egyáltalán nem működnek, a hangárban megszűnt a nyomás. Rengeteg sérültünk, sőt valószínűleg áldozataink is vannak.

Sam szíve még hevesebben kalapált az utolsó mondatra. 'Jack.'

– Van bolygó a közelben? – kérdezte, miközben arra gondolt, vajon hol lehet a férje.

– Igen. Van egy bolygó a sugarak hatótávolságán belül, a levegő összetétele 95%-ban megegyezik a Földével, a hőmérséklet 20-22 fok. O'Neill altábornagy utasítására megkezdtük az evakuálást. Őt és Dr. Jacksont sugároztuk le elsőként, majd a sérülteket az orvosi személyzettel.

– Ezek szerint a Zeus mozgásképtelen?

– Még nem, de már nem működik a navigáció és a hajtóművek közül is csak egy. Így nem merem megkockáztatni, hogy leszálljunk.

– Sérült hajótesttel, pajzs nélkül egyébként sem tanácsos. Nem bírná ki a hajó a bolygó légkörébe történő belépést. – felelte Sam. – Mi van az ellenséges hajóval?

– Rosszabbul járt, mint mi. Megsemmisült. – válaszolt kissé önelégülten az ezredes.

– Rendben, Evan. Küldje át a bolygó koordinátáit és hagyja el a hajót ön is. Összeszedek egy csapatot orvosi személyzettel és átküldöm őket.

– De, asszonyom! Hagyjuk csak így itt a hajót? A hídon még működik a létfenntartás, itt maradok, míg... – ellenkezett volna az ezredes, miközben körülötte szikrák pattogtak, és hangos sípolás jelezte több rendszer hibás működését, vagy leállítását.

– Nem vitatkozom! Küldje azt a koordinátát, és menjen. – vágott Lorne szavába a tábornok. – Ez parancs, ezredes! – emelte fel kissé a hangját látva a férfi hezitálását.

Abban a pillanatban, mikor megérkezett a kód, megszakadt a kapcsolat a Zeusszal. Sam úgy érezte, kiugrik a szíve a mellkasából, olyan hevesen kalapált, de látva Harriman őrmester kérdő tekintetét összeszedte magát. Itt, és most a tábornokra, a Csillagkapu Parancsnokság vezetőjére van szükség, akinek komoly és felelősségteljes döntéseket kell hoznia. A férjéért aggódó nő szerepét majd később öltheti magára.

– Jól van, asszonyom? – kérdezte az őrmester.

– Persze! – Sam egy pillanatra behunyta a szemeit, és lenyelte a torkát szorító gombócot. – Nézzük azt a bolygót, Walter.

– Igen, asszonyom! – felelte a sokat tapasztalt őrmester, és leütött néhány billentyűt. – A bolygó a Tejút szélén található, a PX7-823 nevet adtuk neki. Van rajta csillagkapu, de még nem jártunk ott.

– Rendben, őrmester! Készítsenek elő egy M.A.L.P.-ot, küldjék át, és próbálják meg felvenni a kapcsolatot a Zeus személyzetével. Amennyiben nem sikerülne, küldjenek át egy U.A.V.-t is, derítse fel a bolygót. Értesítse a CSK-I, 3, 6 és 9 csapatok vezetőit, illetve Dr. Lamet, hogy tíz perc múlva legyenek a tárgyalóban. Addig én tájékoztatom az Elnököt.

* * *

Sam még beszélt az Elnökkel, mikor az irodája és a tárgyaló között levő üvegfalon keresztül észrevette, hogy a Walter által értesített csapatvezetők és Dr. Carolyn Lam belépnek a tárgyalóba.

– Igen, uram. Viszlát, Elnök úr! – tette le a piros telefont a tábornok, majd mély levegőt vett és átment a szomszédos helyiségbe. – Maradjanak. – intett kezével a felállni készülő katonatiszteknek.

– Mi történt, asszonyom? – kérdezte Hailey alezredes.

Sam röviden elmondta a jelen levőknek azt, amit Evan Lorne-tól megtudott.

– Lehet már tudni, vannak-e komoly sérülések? – tette fel Carolyn az őt legjobban érintő kérdést.

– Nem, mint ahogyan a sérültek számáról sincs információ. – válaszolta Sam összeszoruló gyomorral. – Egyelőre még azt sem tudjuk, hogy milyen messzire vannak a kaputól. Az Elnök utasítása az volt, hogy minél előbb kezdjük meg a mentést. – Harriman Őrmester megjelenése félbeszakította Sam mondanivalóját.

– Elnézést, hogy megzavarom a megbeszélést, asszonyom. – kezdte Walter.

– Jöjjön, Őrmester, hallgatom.

– A M.A.L.P. nem járt sikerrel, nem tudtunk rádiókapcsolatba lépni a Zeusz személyzetével, ezért átküldtünk egy U.A.V.-t is. A visszaküldött adatok alapján a bolygó légköre valóban szinte azonos a Földével, a páratartalom normális, a hőmérséklet jelenleg 20 fok. A csillagkapu egy tisztás szélén áll, melynek egyik oldalán - a kapu mögött - erdő található. A kaputól út vezet a tisztáson keresztül, mely az U.A.V. képei alapján egy öt mérföldre levő városhoz visz.

– Köszönöm, Őrmester. Készítsenek elő egy F.R.E.D.-et, szükség lesz rá az orvosi felszerelések szállításához. – nyugtázta a hallottakat Sam. – Tehát a bolygón található körülmények normálisnak mondhatóak. Carolyn szeretném, ha te is mennél egy orvosi egységgel. – Sam megvárta, míg a doktornő bólint, hogy tudomásul vette a kérést, majd folytatta. – Hailey alezredes vezeti a csapatokat, az ő utasításait követik minden helyzetben. Elsődleges cél: megtalálni az embereinket, és hazahozni őket. Ezen kívül fel kell készülni arra, hogy az ellenséges hajó, mely megtámadta a Zeuszt a bolygóról szállt fel. Ez pedig tudják, mit jelent... Ne bocsátkozzanak feleslegesen tűzharcba, és még egy nagyon fontos dolog: a kaput ne hagyják őrizetlenül.

– Igen, asszonyom! – válaszolta az alezredes.

– Egy óra múlva indulnak. Végeztem. – állt fel Sam.

* * *

A tábornok által megadott indulási idő előtt pár perccel mind a négy csapat és az orvosi egység is az indítócsarnokban várakozott a felszerelt F.R.E.D. mellett, melyre még egy izolációs bokszot is elhelyeztek.

– Indulásra készen állunk, asszonyom. – jelentette Hailey alezredes, mikor parancsnoka belépett az indítócsarnokba.

– Tárcsázzon, Walter! – adta ki az utasítást Sam, miután egy biccentéssel tudomásul vette első számú csapata vezetőjének jelentését.

Miközben a Csillagkapun - a jól ismert hangok kíséretében - egymás után felvillantak az ékzárak, a tábornok az indulásra kész katonákat és az egészségügyi személyzetet figyelte. Ugyanazt a várakozással teli feszültséget látta az arcukon, amit ő is érzett mindig, mikor átlépett a kapun.

Rengetegszer álltak egymás mellett Jack-vel itt a rámpa aljánál, a biztonsági vonal mögött, a kapu aktiválódására várva. Minden egyes alkalommal, szinte szertartásszerűen összevillant a tekintetük, mielőtt a kapu felé indultak volna. Mindig ugyanazt olvasta ki a férfi tekintetéből ilyenkor, amit ő is érzett: bizalmat. Igen, az első közös küldetésüktől kezdve bízott a férjében. Tudta, hogy bármi történjen, Jack akár a saját élete kockáztatásával is, de meg fogja őt védeni. Számtalanszor mentették meg egymás életét a nyolc év alatt, míg együtt szolgáltak. Többször is visszahozta a férfit a halálos veszélyből, mint ahogy Jack is őt. Most viszont mások fogják a szeretett férfiért az életüket kockáztatni. Sam menni akart, hisz a férje, a gyermekei apja volt azon az ismeretlen világon, de az Elnök nem engedélyezte, érzelmi okokra hivatkozva elutasította a kérését. Természetesen megértette, hisz ezért tiltja a Légierő az egymással alá- és fölérendeltségi viszonyban levők közötti személyes kapcsolatot. Nem biztos, hogy tudott volna reális, stratégiai helyes döntést hozni, ha Jack-ről van szó.

– Tábournok! – szakította félbe elmélkedését Hailey alezredes.

– Alezredes! – reagált a megszólított, és látta, hogy a kapu aktív, arra vár, hogy átlépjenek rajta. – Tudják a feladatot, mehetnek.

– Igen, asszonyom! – felelte Jennifer Hailey, majd a csapataihoz fordult. – CSK-9, önök mennek elől, azután a CSK-6 a F.R.E.D.-del, majd az orvosi csapat, végül a többiek. Én zárom a sort. Induljanak! – adta ki az utasítást a fiatal nő talpraesetten.

Jennifer Hailey mélységesen tisztelte, példaképének tekintette Samantha Carter-O'Neill-t. Neki köszönhette, hogy bekerült a Csillagkapu Programba, és most lehetőséget kapott arra, hogy meghálálja azt, amit sok évvel ezelőtt érte tett. Feltett szándéka volt, hogy bármi áron, de visszahozza parancsnokának a férjét. Az alezredes megvárta, míg csapata utolsó tagjai is fellépnek a rámpára, majd a feletteséhez fordult.

– Megtaláljuk és visszahozzuk az altábornagyot, asszonyom. – mondta olyan halkán, hogy csak ő hallhatta.

– Tudom, Jennifer. – felelte szinte suttogva Sam.

Az alezredes tisztelgett a tábornoknak, majd mikor ő viszonzta a köszönését, fellépett a rámpára, elindult a fénylő „víztócsa” felé, és mélyet sóhajtván átlépett azon az ismeretlenbe.

Sam felment a vezérlőterembe és onnan figyelte a korábban átküldött M.A.L.P. által sugárzott képeket. A CSK-9 és 6 elkezdte a kapu környékének felderítését, és ekkor megjelent a kivetítőn Jennifer Hailey arca.

– Asszonyom, elindulunk a város felé.

– Rendben, alezredes. Legyenek nagyon körültekintőek, és azonnal kérek egy bejelentkezést, amint elérték a várost.

– Igen, asszonyom! – válaszolta az alezredes, majd a kapu lekapcsolt.

– Az irodámban leszek, Walter! – szólt az őrmesterhez Sam, és elhagyta a vezérlőt.

Belépve az irodájába le roskadt a székére, az asztalra könyökölt és arcát a tenyerébe hajtotta. Visszacsegett a fülébe Evan Lorne szavai, miszerint veszteségeik is vannak. Vajon hányan veszítették életüket a hajón? Mennyi lehet az életveszélyes, akár halálos sérüléstől szenvedők száma? No, és Jack? Szerette volna megkérdezni az ezredest, hogy megsérült-e. Ezt azonban nem tehetette, mert bármennyire is vágyott a bizonyosságra, hogy a férje jól van, ez önzés lett volna a részéről. Hisz számtalan kiváló katona és tudós volt azon a hajón, és ki tudja, hányan éltek túl közülük ezt a tragédiát.

'Daniel' – eddig nem is gondolt a barátjukra, arra, hogy vele vajon mi lehet. Reménykedett benne, hogy nem sérült meg, legalábbis nem komolyan, hisz őt és Jacket sugározta le az ezredes elsőként. Vagy talán éppen azért, mert megsérültek?

'Vala! Fel kell hívnom Valát' – futott át az agyán a gondolat. De mit mondjon a barátnőjének? Hogyan nyugtassa meg, mikor még ő sem tud semmi biztosat? Végül úgy döntött, majd akkor hívja fel Daniel feleségét, mikor Hailey alezredes csapata megtalálta a túlélőket. Bármilyen hírt is kell közölnie Valával, az csak jobb lehet, mint a bizonytalanság.

Próbálta elfoglalni magát a reggel óta darabban levő jelentés befejezésével, de nem ment. Nem tudott koncentrálni. Mikor már percek óta csak meredten nézte a laptopja monitorját, feladta. 'Semmi értelme' – legyintett.

Felállt és öntött magának egy kávé. Bár amilyen ideges volt, ez nem biztos, hogy jó ötlet... Ekkor eszébe jutott valami: fel kell hívnia Cassie-t, hogy menjen el a fiúkért az óvodába.

– Fraiser! – hallotta fogadott lánya hangját a következő percben, a telefonban.

– Szia, Cass, Sam vagyok!

– Szia! Mi a helyzet? – kérdezte vidáman Cassie.

– Megkérhetnék rá, hogy elmenj a fiúkért az óvodába?

– Persze! Mi történt? – a fiatal nő érezte nevelőanyja hangjában a feszültséget.

– A Zeust megtámadták. – Sam érezte, hogy nem sok választja el a sírástól.

– Uram Isten! Hogyan történt?

– Csak annyit tudok, hogy segélykérést fogtak és Jack parancsot adott Lorne ezredesnek, hogy nézzenek utána. Ahogy kiléptek a hipertérből, a következő pillanatban már lőttek rájuk. Evakuálták a személyzetet egy közeli bolygóra, a mentőcsapatok már elindultak. – foglalta össze röviden az elmúlt néhány óra eseményeit Sam.

- Jack-kel mi van? Beszélte veled?
- Nem, mikor az ezredes bejelentkezett már lesugározták őt és Danielt a bolygóra. Semmit sem tudok róla.
- Biztosan minden rendben van velük. – győzködte Cassie nemcsak Samet, de saját magát is.
- Remélem, Cass.
- A gyerekekre ne legyen gondod, akár itt is alhatnak.
- Köszönöm, édesem. Légy szíves ne szólj a fiúknak a dolgról, mondd azt nekik, hogy tovább kell bent maradnom a Parancsnokságon. Tudom, hogy nem helyes nekik hazudni, de jobb, ha nem tudnak erről.
- Persze. Azért vacsorára gyere el, ha tudsz.
- Mindenképpen. – tette le a telefont Sam, és a kávésbögréért nyúlt, hogy megigya a maradék kávéját is. 'Kihűlt' – húzta el kissé a száját, de most ez volt a legkisebb gondja.

* * *

- Jelentést, alezredes! – szólította fel beosztottját a tábornok, várakozásteljes arccal nézve a monitorra.
- Megtaláltuk őket, asszonyom. Itt vannak a városban, egy kórházszerű épületben, amit a helyiek Gyógyító Központnak neveznek. Mire ideértük a gyógyítók már elkezdtek a sérültek ellátását. Dr. Lam csatlakozott hozzájuk. Elmondása szerint három súlyos sérült van, a többiek csak könnyebben sérültek meg.
- Kik azok? – kérdezte Sam összeszorult gyomorral.
- Az egyikük Lorne ezredes. Több bordája és a bal lába két helyen eltört, ezen kívül zúzódásai is vannak. Valószínűleg agyrázkódást kapott, jelenleg nincs magánál. A másik kettő pedig Foley és Atkins hadnagyok.
- Mielőtt Sam válaszolni tudott volna, észrevette, hogy az alezredes bizonytalan pillantást vet egy tőle ballra levő valakire vagy valamire. A következő pillanatban Daniel Jackson arca jelent meg a kivetítőn.
- Daniel, ó hála az Istennek, jól vagy. – szakadt ki a nőből a sóhaj, de nyugalma rögtön el is szállt, látva barátja izgatott arcát. – Hol van Jack?
- A gyógyítóknál. – hangzott a rövid felelet.
- Hozzak harapófogót? – kérdezte kissé cinikusan a tábornok.
- Semmi baja. Legalábbis fizikailag. Nem sérült meg, de valami nincs rendben vele. – mondta bizonytalanul a régész, figyelmen kívül hagyva barátja kérdését.
- Hogy érted ezt? – Sam gyomra görcsbe rándult az idegességtől.
- Senkit nem ismer meg és nem emlékszik semmire, még a saját nevére sem. – bökte ki végül nagy nehezen Daniel.
- Édes Istenem! – szakadt ki a sóhaj Samből. – Amnéziás?

– Nem tudom, Sam. Carolyn azt mondta, hogy CT nélkül nem tud pontos diagnózis felállítani.

– Értem. – sóhajtott nagyon Sam. – Dr. Lamnél van rádió?

– Igen, van. – hallatszott a főorvos hangja az éterben. – Hallgatlak, Sam.

– A sérültek milyen állapotban vannak? A hazatérés miatt kérdezem.

– Az ezredes legkorábban holnap reggel lesz szállítható állapotban. A lábát rögzítettem, de egyelőre nem tudom, vannak-e belső sérülései. Atkins hadnagy sérült meg legsúlyosabban, neki szüksége lesz az izolációs boksra, de a többiek már most is szállítható állapotban vannak.

– Rendben, Carolyn, köszönöm. – válaszolta Sam a doktornőnek. – Alezredes! Amint Dr. Lam lehetségesnek tartja, induljanak haza.

– Igen, asszonyom.

– Parancsnokság, vége. – fejezte be a beszélgetést a tábornok, majd az őrmester felé fordult: – Walter, elhagyom a bázist. Kérem, azonnal értesítsen, amint az embereink visszatértek.

Miután a férfi nyugtázta az utasítást, Sam visszament az irodájába, és felhívta Valát, hogy tájékoztassa a történetekről. Barátnője a körülményekhez képest jobban fogadta a hírt, mint amire Sam számított. Vala - bár Daniel mellett sokat változott - néha még mindig hajlamos volt a melodramára. Most viszont csak annyit jegyzett meg, hogy ő megmondta, hogy nem jó ötlet ez a pegazusi út.

* * *

Sam belépett Cassie és férje, Patrick házába és meglepődött a csendtől, ami fogadta. Még a ház háta mögött húzódnó kertből sem szűrődött be hang. 'Vajon hol lehetnek' – nézett az órájára. Az óvodából már rég haza kellett volna érniük, hisz majdnem vacsoraidő van.

– Szia, Sam! – hallotta ekkor fogadott lánya hangját, a konyhát és a folyosót elválasztó boltív felől. – Gyere be, pár perc és kész a vacsi.

– Szia, Cass! Hol vannak a többiek?

– Patrick elvitte a fiúkat a játszótérre. Hamarosan itthon lesznek.

– Remek!

Sam követte a fiatal nőt a konyhába, ahonnan mesés illatok érződtek. Cassie nemcsak imádott főzni, de remekül is művelte ezt a tevékenységet. Fantasztikus érzéke volt a különböző fűszerek összekeveréséhez a megfelelő ízhatás érdekében. Patrick mindig azzal ugratta, hogy egy biokémikustól ez el is várható. Sam nagyon kedvelte Patrick McCoy-t, ezt a hirtelenszőke, zöld szemű fiatalembert, aki a rajongásig szerette Cassie-t. A fiatalok az egyetemre jártak még, mikor megismerkedtek, és elkezdtek együtt járni. A diploma megszerzése után mindketten ledoktoráltak, és a doktorijuk megszerzésének napján bejelentették, hogy összeházasodnak. Sam mosolyogva emlékezett vissza, milyen büszkén vezette Jack a

fogadott lányát az oltárhoz. Samnek hirtelen lelohadt a mosoly az ajkairól, és szemeit elfutotta a könny, felszínre tört belőle az elmúlt hosszú órák alatt felgyülemlett feszültség.

Cassie, aki épp felé fordult egy salátástállal a kezében, megrémült a nevelőanya arcán lecsorduló könnycseppek láttán. Letette a tálat a konyhapultra és odalépett hozzá.

– Mi történt Jack-kel? – egyértelmű volt számára, hogy Sam jelen helyzetben csak a férje miatt sírhat.

– Jól van, nem sérült meg, de Daniel azt mondja, hogy semmire sem emlékszik. Még azt sem tudja, ő maga kicsoda. – Sam leült az egyik konyhaszékre és kitört belőle az órák óta visszatartott sírás.

– Amnézia. – nyugtázta a hallottakat Cass.

– Valószínűleg.

A bejárati ajtó nyitódása és Sam fiainak boldog kiáltása félbeszakította a beszélgetésüket.

– Mami! – kiáltotta a két kisfiú.

Sam lopva megtörölte a szemeit, de látta Jacobon, hogy a figyelmét nem kerülte el a mozdulat.

– Sziasztok! – mondta, miközben magához ölelte fiait. – Szia, Patrick! – köszönt gyerekei keresztapjának is.

– Szia, Sam. Fiúk, szerintem vegyük az irányt a fürdő fele, mert már így is fél kiló homokot szórtunk ki magunkból. Fejenként. – mondta mosolyogva a fiatal pszichológus, aki szintén látta Samen, hogy sírt.

Sam hálás pillantással jutalmazta az ötletét, és kibontakozott fiai öleléséből.

– Menjetek, addig én megterítek. A keresztanyátok épp elkészült a vacsorával. – noszogatta a gyerekeket, akik bár kissé kellenlenül, mégis követték keresztapjukat a fürdőbe.

A vacsora fenséges volt, Cassie ismét kitett magáért. Patrick magára vállalta a romok eltakarítását, a két nő pedig a gyerekekkel letelepedett a nappaliban. A két kisfiú felváltva mesélte anyjuknak az óvodában történeteket. Sam nagyon szerette hallgatni a fiai ovis történeteit, és most még inkább örült a gyerekei fecsegésének, legalább elterelték a figyelmét a Jack-kel történekről.

– Miért sírtál, mikor megjöttünk, mami? – szegezte neki váratlanul a kérdést Jacob.

– A papa miatt? – tette hozzá James.

Sam meglepődött a hirtelen témaváltáson. Az imént még az óvó néni által olvasott mesét ecsetelték, most pedig... Hirtelen nem tudta, mit válaszoljon.

– Mégis elváltok? – folytatta a kérdezősködést Jacob, aki felettébb kíváncsi volt, hisz még sosem látták az édesanyjukat sírni.

– Nem! Dehogya. Csak nagyon hiányzik a papátok. – próbálta megnyugtatni a fiait Sam.

– De máskor is napokig nincs itthon, mégsem szoktál sírni. – szögezte le a tényt James, aki kíváncsiságban nem maradt el a testvére mögött.

Sam segélykérő tekintettel nézett az ekkor belépő Patrick-re. Neki, mint pszichológusnak talán van valami jó ötlete, mit is mondjon a fiúknak. Nem akart hazudni a gyerekeinek, de az igazat sem akarta elmondani nekik. Valószínűleg megértenék - hisz mindkét kisfiú nagyon okos volt - és éppen ezért, biztosan nagyon megijednének.

– Igen, sajnos valóban sokat van távol az apukátok. De most hosszabb időre utazott el, mint szokott, és ezért hiányzik az anyukátoknak jobban, mint máskor. – segítette ki a fiatal férfi Samet.

– Így van! Nagyon szeretem a papátokat, és rossz nekem nélküle. – mondta Sam a gyerekeknek, miközben hálás pillantást vetett Patrick-re. – De a jó hír, hogy beszéltem ma Lorne ezredessel, és minden rendben van velük, hamarosan hazajönnek. – véleménye szerint ez megbocsátható füllentés volt.

– De miért kell ma itt aludnunk keresztanyáéknál? – jött ismét egy kérdés Jacobtól, mert bár előfordult, hogy a két gyerek a keresztzüleiknél aludt, hétköznapi ez ritka volt.

– Mert holnap reggel nagyon korán kell mennem dolgozni. Reggel Cassie visz benneteket az óvodába, és ő megy értetek, de este találkozunk. Most viszont, azt hiszem itt a fürdés ideje.

Ellenkezésüket figyelmen kívül hagyva Sam és Cassie a fürdőszobába terelték a gyerekeket. Fürdés után Sam mesét mondott a fiúknak, megvárta, míg elalszanak, majd hazament.

3. fejezet

Emlékek nélkül

Másnap reggel Sam a mobiltelefonja csörgésére riadt fel.

– Carter-O’Neill tábornok! – szólt álmos hangon a telefonba.

– Harriman főőrzsőrmester vagyok, asszonyom. Elnézést, ha felébresztettem, de a mentőcsapatok és a Zeusz személyzete megérkezett.

A nőnek azonnal kiment az álom a szemeiből és az éjjeliszekrényen álló ébresztőórára nézett. 7.00. Elfelejtette beállítani az este.

– Rögtön ott vagyok, őrmester, köszönöm.

Sam letette a telefont és beszaladt a fürdőbe. Gyorsan lezuhanyozott, felvette az egyenruháját, és egy gyorsvonat sebességével száguldott autójával a Parancsnokság felé.

Kilépett a 2I. szinten a liftből és sietős léptekkel, majd hogy nem futva indult a gyengélkedő felé. Daniel épp az egyes vizsgálóból jött kifelé, mikor Sam odaért.

– Szia, Sam!

– Szia, Daniel! Hogy vagy?

– Jól, minden rendben.

– Hol van Jack?

– Az CT-ben. Dr. Lam szükségesnek érezte egy CT vizsgálat elvégzését, az esetleges agysérülések felderítése végett.

– Tehát agyrázkódásra gyanakszik? – kérdezte Sam, és elindult az vizsgáló melletti megfigyelő helyiség felé.

– Igen.

Beléptek a kis szobába és onnan figyelték a másik helyiségben folyó vizsgálatot. Pár perc elteltével Dr. Lam végzett. Daniel megkocogtatta a mikrofont, hogy jelezze a doktornőnek a jelenlétüket. Ő felnézett az ablakra, és egy bólintással tudomásul vette ottlétüket.

– Kész vagyunk. – lépett oda Jack-hez. – Nővér, hozhatják Lorne ezredest.

Jack figyelmét nem kerülte el a doktornő pillantása. Mikor felállt követte a nő tekintetét és a meglepetéstől egy pillanatra elállt a lélegzete. Az ablak mögött álló férfit megismerte, együtt jöttek ide arról a másik bolygóról. De figyelmét nem ő, hanem a mellette álló nő kötötte le. Valami furcsa bizsergést érzett, ahogy nézte szép arcát, karcsú alakját. Hosszú, szőke haja lány hullámokban omlott vállaira, és ő megmagyarázhatatlan vágyat érzett, hogy beletúrjon ebbe a csodás hajkoronába.

Sam figyelte a férjét, ahogy felállt, megigazította az ingét, és felnézett a kis ablakra, ami mögött Ő és Daniel álltak. Az érzelmek egész tárháza jelent meg az arcán, és a nő már indult is, hogy átmenjen hozzá. Amikor belépett nem tudta, mit mondjon vagy tegyen. Daniel említette, hogy Jack semmire sem emlékszik, még a saját nevére sem, ezért valószínűleg most őt sem ismeri meg. Szerencsére Carolyn kisegítette.

– Szia, Sam!

– Szia!

– Üdv! – köszönt neki a férfi is. – Téged ismerlek.

– Persze, hogy ismersz, hisz. . .

– Hogyan? – kérdezte a doktornő meglepetten.

– Nem tudom, ki vagy, és azt sem, hogyan hívnak. – felelte a férfi még mindig Samhez intézve a szavait.

– Fogalmam nincs honnan, de ismerlek.

– Én. . .

– Ő Samantha Carter tábornok, ennek a helynek a vezetője. – Carolyn ismét nem hagyta, hogy felettese befejezze a mondatot.

– Aha. Ezek szerint én is itt dolgozom? – kérdezte Jack elgondolkodva.

Nem értette, miért akarja átölelni ezt a nőt, és lecsókolni a szeméről a bánatot.

– Nem egészen. – felelte Sam. – De évekig együtt dolgoztunk itt. – tette hozzá, és hirtelen rájött: a doktornő nem akarja, hogy bármit is mondjon Jack-nek kettejükéről.

– Tehát most már nem dolgozunk együtt? – hallatszott az újabb kérdés a férjétől.

– Nem, már nem. – felelte halkán Sam.

Jack egy újabb kérdést akart feltenni, mikor nyílt az ajtó és egy hordágyon betolták az öntudatlan Lorne ezredest.

– Fektessek át a vizsgálóasztalra, rögtön jövök. – utasította Carolyn az ápolókat.

– Végeztünk? – kérdezte kissé bizonytalanul Jack.

– Igen. – felelte Carolyn. – Nem kell visszamennie a gyengélkedőre. Viszont, amíg az emlékezete nem tér vissza a Bázison kellene maradnia.

– Remek. – mondta Jack kissé cinikus hangon. – Az mennyi idő?

– Nem tudom megmondani. Lehet, hogy csak pár nap, de akár több hét is.

– Több hét? – kérdezte Sam.

– Igen. Az amnéziának több válfaja van. Ezzel kapcsolatban konzultálnom kell Dr. McCoy-jal.

– Rendben. Akkor azt hiszem az lesz a legjobb, ha elkísérlek a V.I.P. szobába. – fordult a férjéhez Sam, és közben arra gondolt, hogy mennyire szeretne volna átölelni. . .

– Köszönöm. – nézett Jack kutató tekintettel Samre.

A nő látta a férfi arcán a bizonytalanságot, és némi bizalmatlanságot is. Persze, hisz számára idegen helyen volt, ismeretlen emberek vették körül, és Jack sosem volt az a típusú ember, aki könnyen megbízott másokban.

– Szeretnék veletek beszélni. – mondta a tábornok a két doktornak. – Negyed óra múlva legyetek a tárgyalóban. Daniel szólj, légy szíves Patrick-nek és Hailey alezredesnek is. – Sam megvárta, míg Dr. Lam és Daniel bólintanak beleegyezésük jeléül, majd az ajtóhoz lépett és kinyitotta. – Mehetünk? – kérdezte Jack-től.

A férfi bólintott, és követte a nőt, miközben úgy érezte, bárhova vele menne. 'Miért? A szépségét leszámítva. De azon kívül is van ebben a nőben valami.' – töprengett magában, miközben a lift felé haladtak.

– Régóta ismerjük egymást? – kérdezte hirtelen Jack.

– Igen.

– Mindig ilyen szűkszavú vagy?

– Nem. – mosolyodott el Sam. – Igazából mindig azt szoktad mondani, hogy néha túl sokat beszélék.

– Tényleg? – 'Istenem, de gyönyörű a mosolya.'

– Igen. – válaszolta a nő, már a lift előtt állva.

A férfi figyelmét nem kerülte el, hogy a mosoly, mely véleménye szerint földöntúli szépségűvé varázsolta a nő arcát, a következő pillanatban már el is tűnt, hogy átadja helyét a szomorúságnak. 'Vajon miért bánatos?' – futott át a gondolat az agyán.

A liftben - miközben megtették a négyemeletnyi utat lefelé - egyikük sem szólt egy szót sem.

– Erre. – mutatta az utat Sam a férjének, miután kiszálltak a 25. szinten a felvonóból.

Furcsa volt számára úgy kalauzolni a férfit a Bázison, mintha most járna itt először. Nem kerülte el a figyelmét a férje fürkésző tekintete, látszott rajta, hogy izgatja, vajon honnan ismerhetik egymást. Szerette volna elmondani neki, de előtte beszélnie kell Carolynnal és Patrick-kel.

– Megérkeztünk. – nyitotta ki mágneskártyájával a V.I.P. lakosztály ajtaját.

Előreengedte a férfit, majd ő is belépett a szobába.

Jack kíváncsian nézett körbe a helyiségben. Az ajtó jobb oldalán levő fal nagy részét egy franciaágy uralta, két éjjeliszekrénnel, rajtuk egy-egy lámpával. A szemben levő falon kis komód állt, közepén egy asztal két székkal. A szoba negyedik falán egy másik ajtót fedezett fel.

– Az a fürdőszoba. – mondta Sam a férfi tekintetét követve. – Itt mindent megtalálsz, amire szükséged lehet, később hozatok neked ruhákat is.

– Rendben, köszönöm.

- Most mennem kell. Szeretnék megkérni, hogy egyelőre ne hagyd el a szobát egyedül.
 - Hova is mehetnék? – kérdezte Jack enyhe cinizmussal a hangjában.
 - Később majd visszajövök. Viszlát. – felelte Sam letörten.
 - Ne haragudj! – fogta meg a kezét a férfi.
- Samet váratlanul érte az érintés, és kissé megborzongott a hatására. Ráemelte bánatos kék szemeit a férjére, és őszinte megbánást olvasott ki a tekintetéből.
- Nem akartalak megbántani. Csak tudod, olyan furcsa ez az egész helyzet. – mondta halkán Jack.
 - Nem bántottál meg. Meg tudlak érteni. Nem tudom, a te helyedben én, hogyan viselkednék. Valószínűleg ugyanígy.
 - Talán. – mondta a férfi elgondolkozva.
 - Ne haragudj, muszáj mennem. Később találkozunk.
 - Később... – felelte elmélázva a férfi és becsukta a nő mögött az ajtót.

* * *

- Sajnos a Zeusz személyzetének nyolc tagját elveszítettük, a többiek állapota stabil. Lorne ezredes még nem tért magához, ami az agyrázkódását tekintve nem csoda. Az CT nem mutat kóros elváltozást az agyában, valószínűleg hamarosan felébred. Rajta kívül két súlyos sérült van. Foley hadnagy épp a műtőben van, Dr. Kenneth operálja, károsodott a mája, de rendbe jön. Atkins hadnagnak a gerince sérült meg, őt át kell vinni a Légierő kórházába, hogy Dr. Morgan az idegsebész meg tudja műteni. Már gondoskodtam a szállításáról. A többiek csak könnyebben sérültek. Néhány törés, karcolások. – tájékoztatta Dr. Lam Samet.
- Köszönöm, Carolyn. Patrick, mi a helyzet Jack amnéziájával?
- Véleményem szerint ez pszichogén amnézia, mely viszonylag ritka, és erős stressz vagy trauma miatt alakul ki. Mivel a CT nem mutat sérülést az agyban, más nem okozhatta az emlékezetvesztést.
- Mennyi idő, míg visszatérnek az emlékei?
- Változó. A pszichogén amnéziának két formája van. A globális, mely a teljes önéletrajzi emlékezet elvesztésével jár, illetve az esetspecifikus, amikor is a beteg egy bizonyos időszak emlékeire képtelen visszaemlékezni. Mivel Jack semmire sem emlékszik, így nála az első eset áll fenn. Ez jó, ugyanis a globális amnézia a legtöbb esetben maximum néhány napig tart.
- Ez nagyon jó hír. Köszönöm, Patrick.
- Viszont van még valami, amire oda kell figyelni. – folytatta a Bázis fiatal pszichológusa.
- Mégpedig? – nézett rá kíváncsi tekintettel a tábornok.
- A globális amnéziában szenvedők bizonytalanok saját identitásukkal kapcsolatban, és legtöbbször képtelenek felidézni eseményeket az amnézia kezdete előtti időszakból, a szemantikus emlékezetük

azonban érintetlen, tehát nem sérül például a nyelvismeret, az intelligenciahányados. Éppen ezért érzelmileg instabilak lehetnek.

– Segíthetjük valahogy az emlékei visszatérését? – kérdezett közbe Daniel.

– Nem. Ha 4-5 napon belül nem szűnik meg az amnéziája, készítettünk egy PET-t, hogy felmérjük az idegi aktivitást. Létezik egy teszt is a vizsgálatra, mely az arcok explicit emlékezetét vizsgálja. Pszichogén amnéziás betegnél a mediotemporális területek aktívak, egészséges embernél viszont a kétoldali hippocampus. Ha mégsem az előző terület, különösen az amygdala aktív, akkor viszont szükség lehet egy MRI-re, mert akkor mégis csak lehet valami agyi sérülés, és nem a stressz okozta az emlékezetvesztést.

– Értem, tehát nem tehetünk mást, mint hogy várunk. – nyugtázta Sam a hallottakat.

– Így van. Viszont szeretnék megkérni benneteket, hogy ne beszéljetez neki a múltjáról. Nagyon fontos, hogy az emlékei maguktól térjenek vissza.

– Rendben. Köszönöm, Patrick. Alezredes? – nézett első számú csapatának vezetőjére a tábornok, jelezve, hogy tőle várja a folytatás.

– A PX7-823 - vagy ahogyan a lakói nevezik az Ordena - fejlettségi szintje közel azonos a Földével. Érdekes eszközeik vannak, pl. van egy szkennerek, mely akkora, mint egy kisebb tablet PC, és ezzel az egész testet át tudják vizsgálni. Ezzel a szerkezettel vizsgálták meg mindenkit, tetőtől talpig. A kijelzőjén látszottak a belső szervek működései, illetve hasonló adatok, mint az EKG, vagy az EEG. A kormányzó, Dramnan, sajnos csak egy órát tudott az idejéből ránk szánni, de hajlandóságot mutatott egy diplomáciai kapcsolat kialakítására. Azt az ígéretet tettem neki, hogy amint lehetőség adódik rá, ismét ellátogatunk a bolygóra.

– Tudott valamit a hajóról, amely megtámadta a Zeust?

– Nem, asszonyom. Állítása szerint nekik nincsenek bolygóközi utazásra alkalmas szállítóeszközeik, erre a célra a Csillagkaput használják.

– Állítása szerint? Ezt, hogy érti, Jennifer? – kérdezett közbe Sam, érezte a bizonytalanságot az alezredes hangjában.

– Nem is tudom, tábornok, de valami... hogy is mondjam... furcsa volt ebben az emberben.

– Furcsa? – vont a szemöldökét Sam.

– Ez nekem is feltűnt. – szólt közbe Daniel. – Tényleg volt benne valami érdekes.

– Hogy érted ezt, Daniel?

– Nem tudnám megmagyarázni, de mintha a Gyógyító Központban dolgozók tartanának tőle. Nem a nép vezetőjének kijáró tisztelet volt a hangjukban és az arcukon, mikor beszéltek hozzá.

– Diktatórikus társadalomban élnének?

- Azt nem mondanám, de az egyértelmű, hogy a kormányzó egy erőskezű, határozott vezető.
- Értem. Alezredes holnap reggel 8.00-ra kérem a jelentését.
- Igen, asszonyom.
- Végeztem. – fejezte be a megbeszélést Sam.
- Egy pillanat, Sam. – szólt Daniel.
- Igen, Daniel? – nézett kérdően a régészre a tábornok.
- Nem tudom van-e jelentősége, de mikor lesugároztak bennünket a bolygóra, még nem volt semmi baj Jack emlékezetével. Mikor a városból megérkeztek az első mentők, akkor sem. Aztán a gyógyítók elválasztottak tőle, és később, mikor felébredtem, megkerestem, akkor már nem ismert meg.
- Felébredtél? – szólt közbe Sam.
- Igen, elaludtam a vizsgálat közben vagy után, nem igazán emlékszem. Szóval nem tudta ki vagyok. Kérdeztem az egyik asszisztent, hogy mi van vele. Ő azt mondta, Jack elájult, és mikor felébredt nem emlékezett semmire. Talán nem fontos ez az egész, de az érdekes volt számomra, hogy mitől ájulhatott el, hisz semmi látható sérülése nem volt.
- Ez valóban érdekes, Daniel. – szólt Dr. Lam. – Nincs külső sérülés a testén, de okozhatta az ájulást az erős stressz is.
- Ez viszont számomra különös. Mármost a trauma, amit Patrick is említett. Jack annyi mindenen keresztülment az évek során. Te is tudod, Sam, hogy amikor még mindannyian a CSK-I tagjai voltunk, ennél veszélyesebb helyzetekbe is kerültünk, mégsem volt soha ilyen jellegű problémája.
- Ez igaz, Daniel, de az elme különös dolgokra képes. Talán most ért el arra a pontra, mikor már sok volt neki, és nem tudta feldolgozni a vele történeteket. Azon kívül ne felejtse el, hogy Jack már jó néhány éve nem járt küldetésen, és elszokhatott az ilyen helyzetektől. – vetette közbe Dr. McCoy.
- Nem tudom, Patrick. Jacket kifejezetten a veszélyes helyzetekre és azok megoldására képezték ki. – felelt kissé bizonytalanul a régész. – Van azonban még valami. Beszéltél már a Zeusz személyzetéből valakivel?
- Egy-két emberrel. Miért? – kérdezte Patrick.
- Ők nem panaszkodtak emlékezetkiesésre?
- Nem.
- Hová akarsz kilyukadni, Daniel? – kérdezett közbe Sam.
- Nem tudom felidézni magát a vizsgálatot. Csak arra emlékszem, hogy lefektetnek egy ágyra és megkérnek, hogy maradjak nyugton. Ez után az első emlékem az, hogy felébredek és Jacket keresem.
- Ez valóban érdekes. Nem fáj a fejed, nem szédülsz? – kérdezte Dr. Lam.
- Nem. Egyszerűen csak nem emlékszem a vizsgálatra. De lehetséges, hogy már az elején elaludtam.

- Igen, de ha szédülést, fejfájást, hányingert észlelsz, kérlek, szólj azonnal. Mert ez agyrázkódásra is utalhat.
- OK. – hagyta jóvá a doktornő kérését Daniel.
- Patrick, azért a biztonság kedvéért kérdezz erre rá a többieknel is, én is ezt fogom tenni. – kérte Dr. Lam a pszichológust.
- Rendben. – nyugtázta Patrick a kérést.
- Holnapután reggel 8.00-ra kérek tőletek egy-egy jelentést az emberek fizikai és mentális állapotáról. – fordult a két orvos felé Sam. – Végeztem.

* * *

- Szabad! – hallatszott az ajtó másik oldaláról.
 - Szia! – lépett be a szobába Sam.
 - Szia, Samantha! – köszöntötte Jack a nőt.
 - Sam.
 - Hmm? – nézett rá értetlenül a férfi.
 - Így szoktál szólítani. – magyarázta a nő.
 - Ah, értem. – mosolyodott el halványan Jack.
 - Gondoltam megmutatom, merre van a kávézó, biztosan éhes vagy már. Ebédelhetnének együtt, ha van hozzá kedved.
 - Persze, hogy van.
 - Remek, menjünk.
- A kávézóban már nem voltak sokan, és ennek Sam most kifejezetten örült. Jack elég tanácstalannak tűnt az ebédválasztást illetően - ahogy általában mindig - így neki is Sam választott. Leültek az egyik sarokban álló asztalhoz, és egy darabig csendben eszegettek.
- Itt ismertük meg egymást? – törte meg a csendet a férfi. – Mármost nem a helyiségre gondolok, hanem a Parancsnokságra.
 - Igen. – mosolyodott el Sam.
 - Daniellel is? Azt mondta még a másik bolygón, hogy barátok vagyunk.
 - Ühüm. Daniel a legjobb barátod.
 - Akkor gondolom, őt is régóta ismerem.
 - Meglehetősen. Tulajdonképpen régebb óta, mint engem.
 - Értem. Illetve nem értem.
 - Hogyan? – kérdezte Sam.

- Felfoghatatlan számomra, hogy elveszítettem az emlékeimet. Azt mondta a doki, megkért benneteket, hogy ne beszéljeteek nekem a múltamról. Miért?
- Véleménye szerint ez azért fontos, hogy a későbbiek során biztos lehess abban, hogy amit tudsz, azt önmagadtól tudod, nem pedig a mi elmondásaink alapján emlékszel rá.
- Aha. Érdekes.
- Igen. Ahogy Dr. McCoy is mondta az elme különös dolgokra képes. De ez az ő asztala. Én tudós vagyok, nem pszichológus. – felelte Sam somolyogva.
- Tudós? – nézett rá kérdő tekintettel a férfi.
- Igen. Elméleti asztrofizikus vagyok. – válaszolta Sam.
- De itt mindenki tábormoknak hív, és ez egy egyenruha rajtad, nem?
- Igen, a Légierő tábormoka vagyok, de az Akadémián asztrofizikából doktoráltam.
- Akkor te egy nagyon okos nő vagy. – nézett csodálattal Samre a férfi. – Nem meglepő, hogy te vezeted ezt a helyet.
- Sam kissé elpirult. Sosem szerette, ha piedesztálra állítják. Ő csak a munkáját végezte, és igyekezett ezt mindig a legjobb tudása szerint tenni.
- Köszönöm.
- Azt mondtad, hogy mi is együtt dolgoztunk itt. Ez régebben volt?
- Igen, sok évvel ezelőtt a CSK-I tagja voltam, bár akkor még mások voltak a csapattagok. Később én lettem a csapat vezetője, majd egy másik galaxisban levő Bázist irányítottam egy rövid ideig, azután az egyik csatacirkáló parancsnoka voltam, hét éve pedig előléptettek tábormokká és azóta vagyok a Parancsnokság vezetője.
- Húúú, tényleg? – nézett elismeréssel a nőre a férfi.
- Igen, de ne faggass tovább, kérlek. Nem szeretném kihúzni a gyufát Dr. McCoy-nál. – mondta mosolyogva Sam
- Fogd rám, hogy én voltam a hunyó. – vizonozta a mosolyát Jack.
- Ekkor egy katona állt meg az asztaluknál.
- Elnézést asszonyom, uram!
- Igen, katona? – nézett kérdően, és magában kissé bosszúsan, a férfire Sam.
- Dr. Lam üzeni, hogy Lorne ezredes magához tért, asszonyom.
- Köszönöm, azonnal megyek. Leléphet. – válaszolta a nő. – Sajnálom, de mennem kell. Visszakísérlek a szobádba. – tette hozzá Jack felé fordulva, mikor a fiatal katona - tisztelgést követően - magukra hagyta őket.
- Rendben, de nem kell fáradnod, visszatálok egyedül is.

– Nem fáradtság, szívesen elkísérlek. – felelte Sam. 'Addig is veled lehetek.' – tette hozzá gondolatban.

A férfi bólintott, ő is örült neki, hogy még egy kicsit együtt lehet ezzel a fantasztikus nővel. Élvezte a társaságát, a beszélgetésüket, és csodálta a szépségét. Még mindig nem értette, miért vonzódik ennyire hozzá, és miért vágyik arra, hogy állandóan vele legyen. Az pedig végképp rejtély volt a számára, hogy azon az idegen bolygón töltött éjszakán miért álmodott a nővel. Bár álmában a haja rövid, a nő pedig valamivel fiatalabb volt, és a férfi számára ez még furcsábbá tette a dolgot.

Jack úgy elmerült a gondolataiban, hogy szinte észre sem vette, amikor Sam megállt.

– Ebédelhetnénk holnap is együtt? – kérdezte reménykedve, mikor feleszmélt, hogy a szobája ajtaja előtt állnak.

– Persze, szívesen. – felelte Sam. – Ó, ezt majd' elfelejtettem. Adok egy mágneskártyát, e nélkül nem tudsz bemenni a szobádba, ha elmegy kantinba. – tette hozzá, és felé nyújtotta a kis plasztikkártyát.

– Köszönöm. – vette el a férfi a kártyát, majd tesztelve a használatát kinyitotta vele az ajtót.

– Szívesen. Holnap találkozunk. Viszlát! – köszönt el a férjétől Sam.

– Viszlát! – válaszolta Jack, majd elgondolkozva nézte a karcsú női alakot, ahogy távolodott tőle a lift irányába.

* * *

A tábornok odalépett a Zeusz parancsnokának ágyához és mosolyogva köszöntötte.

– Isten hozta ismét köztünk, ezredes!

– Köszönöm, tábornok!

– Hogy érzi magát?

– Mint akin átment az úthenger.

– Hamarosan rendbe jön. – szólt közbe az odaérkező Carolyn Lam. – Néhány napig még fájni fog a feje, és a bordatörései miatt is lesznek kellemetlen pillanatai, de néhány hét és újra a régi lesz.

– A többiek?

– Ketten sérültek még meg súlyosabban, a legénység többi tagja könnyebb sérülésekkel megúsza. – válaszolta a doktornő.

– Hány embert veszítettünk?

– Nem kell most ezzel... – kezdte a tábornok.

– Tudnom kell! – szakította félbe a tábornokot az ezredes. – Elnézés, asszonyom. – tette hozzá nyugodtabb hangon.

– Semmi baj, ezredes. Nyolc ember halt meg.

– Istenem!

– Ne eméssze magát, Evan! Nem az ön hibája. – próbálta megnyugtatni a férfit Sam.

- Egyszerűen... reagálni sem volt időnk. Abban a pillanatban, ahogy kiléptünk a hipertérből már lőttek is ránk. Az első lövések létfontosságú rendszereket találtak el, mire felhúztuk a pajzsot már a hajótest is megsérült. – mondta az ezredes maga elé révedő tekintettel.
- Nem kellene most ezzel törődnie.
- Álcázni kellett volna a Zeuszt, ahogy kiléptünk a hipertérből. Akkor nem történt volna ez a katasztrófa.
- Ne tegyen szemrehányást magának. Az az ismeretlen hajó valószínűleg várt magukra, illetve az első arra járó óvatlan utazóra.
- Igen, de...
- Semmi de, Evan. Eleve vesztes helyzetben voltak. Kihozta belőle, amit tudott. Az evakuálás sikerült, mindenki hazajutott.
- Kivéve azt a nyolc embert.
- Ezredes! Nézze, tudom, mit érez. Én is veszítettem már el embereket, és... igen... nehéz, nagyon nehéz feldolgozni, de önnek köszönhetően a többiek, mintegy hatvan ember megmenekült. Próbáljon meg erre gondolni inkább, és ne a veszteségekre.
- Igen, asszonyom. – sóhajtott Lorne ezredes beletörődően. – Még valami, tábornok.
- Igen?
- Kiderült már, hogy honnan jött az a hajó?
- Még nem. Hailey alezredes és Dr. Jackson kissé különösnek tartja a PX7-823 vezetőjének viselkedését, illetve magát az embert is. Már szerveztünk egy diplomáciai látogatást, talán többet is megtudhatunk róluk. Nekem erős a gyanúm, hogy az a hajó a bolygóról szállt fel.
- Akkor, minden tisztelettel, tábornok, de nem túl bölcs dolog továbbra is kapcsolatban maradni velük.
- Nem tudunk semmi biztosat, ezredes. A kormányzó tagadja, hogy az övék lenne a hajó, bár elég fejlett technológiai szinten állnak. Mindenképpen szükségesnek tartok egy újabb találkozót, már csak azért is, hogy kiderítsük, tényleg ők támadtak-e a Zeuszra, vagy sem.
- Értem.
- Pihenjen, Evan. Néhány héten belül a Thor indulásra készen áll, és szeretném, ha a fedélzetén lenne, mikor elmennek felmérni a Zeuszt ért károkat. Az Elnök azt az utasítást adta, hogy egy mérnöksapat vizsgálja meg a hajót ért sérüléseket, és amennyiben lehetséges javítsák meg, és hozzák haza.
- Igen, asszonyom.
- Rendben, ezredes! Viszlát!

* * *

Sam aznap este fáradtan, és elcsigázottan állította le az autóját, Cassie és Patrick háza előtt. A kert felé vette az irány, onnan hallotta fiai hangját. Elmosolyodott a szeme elé táruló látványtól. James és Jacob Patrick-kel sárkányt eregettek, a szélcsendnek köszönhetően nem túl nagy sikerrel, Cassie pedig egy nyugágyból figyelte a három fiút. A nő néhány pillanatig a ház sarkánál, egy kis tujafa takarásában állva nézte őket, és mérhetetlen szeretet öntötte el a szívét. James vette észre őt a leghamarabb és csapot-papot otthagya rohant édesanyja felé. Sam leguggolt, és úgy ölelte magához elsőszülöttjét, aki, bár csak két perccel volt idősebb a testvérénél, ezt néha előszeretettel emlegette. A következő pillanatban már Jacob is anyja nyakában csüngött, a két kisfiú majd ledöntötte lábról a nőt.

– De jó, hogy itt vagy, mami. – mondta James egy cuppanós puszit nyomva anyja arcára.

– Nagyon hiányoztál. – tette hozzá Jacob, szintén megpuszítva a számára legfontosabb embert.

– Ti is hiányoztatok nekem. – viszonzta a fiai üdvözlését Sam. – Sziasztok! – köszönt Cassie-nek és Patrick-nek is.

– Képzeld, anyu, ma nem is keresztanya jött értünk az oviba, hanem keresztapa. – fecsegett James.

– Igen, mert keresztanyának meg kellett mutatni a kisbabát a pocakjában a doktor bácsinak. – fűzte hozzá Jacob.

– Valóban? – nézett kíváncsi tekintettel a gyerekeire Sam.

– Igen, és azt mondta keresztanya, hogy egy géppel vizsgálták meg a babát. Megmérték a hosszát, és megnézték az összes végtagját, meg még egy csomó mindent. – válaszolta nagy tudálékossággal Jacob.

– Jake-et és engem is megvizsgáltak, mikor még a pocakodban voltunk? – érdeklődött James.

– Igen, kicsim. Ezt ultrahang vizsgálatnak nevezik, és minden kismamának el kell mennie néhányszor, hogy tudják, a kisbabája megfelelően fejlődik. – válaszolta mosolyogva Sam, miközben felállt és a fiúkat kézen fogva elindult Cassie és Patrick felé.

– Mi lenne, ha bemennének a keresztapáttal kezdet mosni, addig mi megterítünk a mamáttal és vacsorázhatnánk. – javasolta Cassie.

– Remek ötlet, én már nagyon éhes vagyok. – válaszolta Patrick, majd a keresztfiat a fürdőszoba felé terelte.

– Minden rendben? – kérdezte Sam Cassie-től, miközben a konyha felé haladtak.

– Igen. – felelte Cassie mosolyogva. – Még képet is kaptam a babáról. A doki szerint épp akkora, amekkorának egy 20 hetes magzatnak lennie kell, és mindene megvan. Egy dolgot kivéve.

– Mi? – rémült meg Sam.

– Nincs a lába között semmi. – somolygott rejtélyesen Cassie. – Bár a képen nem látszik, de a doki biztos benne, hogy kislány. Már meg is van a neve: Janet Samantha McCoy. – nézett várakozóan fogadott anyjára a fiatal nő.

- Óh, nagyon örülök, Cass és... köszönöm. – mondta meghiúsodottan, könnyes szemekkel Sam.
- Nem tudom másként meghálálni azt a sok szeretetet, amit tőled és anyától kaptam. Így anya emléke nem csak a szívünkben él tovább. – felelte Cassie, és az ő szemét is elfutották a könnyek, az őt mérhetetlen szeretettel felnevelő Janet Fraiser emlékére.
- Bár megérhette volna ezt Janet! – törölte le a könnyeit Sam. – Kislány... – suttogta maga elé, és a szívét összeszorította a fájdalom egy pillanatra. Jack-nek és neki is volt egy kislányuk...

Sam mosolyogva tartotta az ultrahang felvételt Jack orra elé. 16 hetes terhes volt, és olyan boldog, amilyen még sosem.

- Kislány!
- Ó, Istenem, Sam! Komolyan?
- Igen, a doki szerint egyértelműen látszik. Elégé szemérmetlen a kis hölgy. Remélem, azért ez később változik.
- Hát, ha az anyukájára fog hasonlítani, akkor biztosan. – célzott a férfi a felesége enyhe szégyenlősségére, miközben boldogan ölelte magához a nőt.

A boldogságuk azonban nem tarthatott sokáig... Egy héttel később Sam az irodájában olvasott egy jelentést. Mióta előléptették és kinevezték a Csillagkapu Parancsnokság vezetőjévé az élete sokkal nyugodtabb volt, mint mikor még a Hammond parancsnoka volt. Most, hogy gyermeket várt örült ennek a viszonylagos nyugalomnak. Felállt, hogy kinyújtóztassa elgémberedett végtagjait, és hirtelen fájdalmat érzett a hasában. Leült vissza, mély levegőt vett, de a görcsös fájdalom nem enyhült, sőt egyre inkább erősödött. Kezét a hasára szorítva, a félelemtől reszketve ment át a gyengélkedőbe. Carolyn Lam épp az irodájából jött ki, és azonnal odalépett a falféhr arccal közeledő feletteséhez.

- Mi a baj? – kérdezte és odavezette az egyik ágyhoz.
- Borzasztóan görcsöl a hasam. – felelte Sam remegő hangon.
- Feküdj le, megvizsgálak. – válaszolta a doktornő, miközben odakísérte egy ágyhoz Samet, és próbált nyugodt hangot megütni, de a következő pillanatban kiült a rémület az arcára.
- Mi az? – kérdezte Sam, akinek nem került el a figyelmét Carolyn arckifejezése.
- Vérzel.
- Uram Isten. – mondta Sam remegő ajkakkal.

Carolyn gyorsan elhúzta az ágy körül a függönyt, majd odahúzott egy ultrahang gépet, hogy megvizsgálja. Sam figyelte a gép monitorját, látta rajta a babát, de egy dolgot nem...

- Nincs szívhang... - suttogta a doktornő.
- Ne... – csak ennyit tudott mondani, szemét elöntötték a könnyek. – Biztos?
- Igen. Bár nincs CTG gépünk, de az ultrahangon is látszik. Annyira sajnálom.

– Édes, Istenem... – sírta Sam.

– Meg kell, hogy műtselek.

– Hogyan történhetett ez?

– Nem tudom. – felelte együttérzéssel a doktornő. – Nővér, kérem, készítsék elő az egyes műtőt. – dugta ki a fejét az ágyat eltakaró függöny mögül Carolyn.

Néhány órával később Sam lassan kinyitotta a szemeit, és megpillantotta a férjét az ágya mellett ülni, akinek az arcán mély fájdalom tükröződött. A nő nem tudta mit mondjon, és úgy látszott ezzel Jack is így volt. Csak nézett rá szomorú szemekkel, és megsimogatta a kezét.

– Sajnálom, Jack. Ne haragudj, kérlek! – zokogta Sam.

– Az Isten szerelmére Sam, miért haragudnék? – kérdezte a férfi halk, bánatos hangon, de a nő a sírástól nem tudott válaszolni.

Sam egy hónapja otthon volt már a tragédia óta, mikor úgy érezte, megőrül a ház falai közé zárva. Szüksége volt arra, hogy a munkával lefoglalja magát, mert így másra sem tudott gondolni, mint a kicsi lányra, akit elveszítettek. Egész nap egyedül volt, egy hét után ő maga kérte Jacket, hogy menjen vissza dolgozni. Annak ellenére, hogy - mint ahogy mindig, ha Jack nem tudott hazamenni - nap, mint nap beszéltek telefonon, Sam érezte, hogy valami megváltozott a kapcsolatukban. Ő ugyanolyan örömmel várta haza a férjét, mint korábban, és Jack is próbált vidám, és jókedvű lenni, mégsem volt ugyanolyan a házasságuk.

Sam saját magát hibáztatta azért, ami történt. Jack hiába próbálta megértetni a feleségével, hogy bármennyire is fáj ez mindkettejüknek, nem a nő hibája, Sam nem hallgatta meg, és teljesen magába zárkózott. Lassan eljutottak oda, hogy szinte alig szóltak egymáshoz.

– Szia, szívem. – lépett be Jack a házba, és szokás szerint megcsókolta üdvözlésképpen a feleségét, aki már megfürödve, kimonóban ült a kanapén és a TV-t kapcsolgatta.

– Szia! – csókolt vissza Sam. – Éhes vagy?

– Nem, ettem még Washingtonban.

– Értem. – felelte Sam, és figyelte, ahogy Jack melléül. – Hétfőn visszamegyek dolgozni.

– Nem lesz ez még korai?

– Nem. – ingatta a fejét a nő. – Nem bírom tovább itthon, egyedül.

– Ahogy gondolod, ezt neked kell eldönteni. – hagyta rá a férfi.

– Igen, és én döntöttem. – bólintott Sam.

– Rendben.

– Nem baj, ha lefekszem?

– Nem, menj csak, hamarosan megyek én is.

Sam ismét bólintott, és bement a hálóba. Sóhajtvá csukta be maga mögött az ajtót. Ez így ment az elmúlt hetekben. Sablonos, semmitmondó párbeszédék...

Pár perccel később Jack bebújt az ágyba a felesége mellé, és az egyik karján könyökölve a másikkal átölelte a neki háttal fekvő nőt. Tudta, hogy nem alszik, és szeretett volna beszélni vele. Meglepődve tapasztalta, hogy Sam összerezzen az érintésétől, és elhúzódik tőle.

– Ne, Jack, kérlek. Nem akarom. – mondta a nő fojtott hangon.

– Mit? – Jack először nem értette, mire gondolt, majd mikor rádöbbsent, megbántva húzta vissza a kezét.

– Semmi olyat nem akartam, amire gondolsz, csak át akartam ölelni a feleségem, akit négy napja nem láttam.

Sam szája megremegett, a sírás kerülgette. Érezte az enyhe sértettséget a férje hangjából, és legszívesebben felpofozta volna magát az ostobaságáért. Oldalra fordította a fejét, és látta, hogy a férfi átfordult a másik oldalára. Felé fordult, és halkán a nevéen szólította, ő azonban nem reagált.

– Jack! – érintette meg a vállát, de a férfi ugyanazzal a mozdulattal, amivel ő is korábban, elhúzódot. – Ne haragudj, kérlek. Annyira sajnálom, Jack! – suttogta elcsukló hangon.

A férfi nem bírta hallgatni a szeretett nő kétségbeesett sírását, és felé fordult. Sam hason fekve, fejét a párnájába fúrva zokogott. Jack megfogta a vállát, az oldalára fordította és átkarolta a feleségét. Sam sokára nyugodott meg, de a férfi türelmes volt, és addig ölelte, simogatta, míg a sírása alább nem hagyott.

– Bocsáss meg! – mondta Sam, még mindig könnyes szemekkel.

– Nem haragszom, csak nem értelek, Sam. Miért taszítasz el magadtól? – kérdezte a férfi, határtalan fájdalommal a szemeiben.

– Nem akarlak eltaszítani magamtól, csak... – Sam hangja ismét elcsuklott. – Annyira fáj, Jack, olyan nagyon fáj még mindig, mintha a lelkemből téptek volna ki egy darabot.

– Miért gondolod, hogy én nem ugyanezt érzem? Az én kislányom is volt...

– Igen, és én nem tudtam rá vigyázni. Kérlek, ne gyűlölj ezért. – fakadt sírva ismét a nő.

– Az Isten szerelmére, Sam. Ne beszélj butaságokat. Soha, semmiért nem tudnálak gyűlölni téged. Ez nem a te hibád, mondtam már. Borzasztó, ami történt, de nem tehetsz róla.

– Tényleg ezt gondolod?

– Persze, drágám. Kérlek szépen, ne emészd magad.

– Annyira akartuk ezt a babát, Jack, és én olyan boldog voltam... Most pedig semmi mást nem érzek, csak mérhetetlen ürességet.

– Tudom. Én azonban ezen kívül érzek még valamit. Szerelmet irántad, kimondhatatlan szerelmet, szívem. Talán te már nem... – a férfi nem fejezte be, de a nő így is értette, mit akar kérdezni.

– Istenem, Jack, dehogy nem. Nagyon szeretlek, éppen ezért bánt ennyire, hogy nem tudtam neked megadni azt, amit szeretnél volna.

– Majd legközelebb sikerül, édesem. – simította végig a nő könnyes arcát Jack szeretettel. – Te is hallottad, amit a doki mondott. Nem tudja, miért történt ez az egész, de lehet még gyerekünk.

– Tudom, de... nem vagyok biztos benne, hogy képes vagyok ismét belevágni. Nem bírnám ki, ha ez még egyszer megtörténne. Tudom, hogy nagyon szeretnél gyereket, ahogy én is, de rettegek attól, hogy még egy babát elveszítek.

– Megértelek, – nyugtatta meg a férfi – és bármennyire is vágyom egy gyerekre, nem fogok szemrehányást tenni neked, ha te úgy döntesz nem mersz felvállalni még egy terhességet. Bármilyen lesz a döntésed, egyet tudnod kell: gyerekkel, vagy anélkül, én mindig szeretni foglak.

– Én is téged, Jack. – felelte a nő, és hálásan megcsókolta a férjét.

Hosszú hetek után úgy aludtak el ismét, ahogyan korábban mindig, egymást átölelve, összebújva. Másfél évvel később pedig teljesült mindkettejük vágya, és megszülettek iker fiaik.

– Kész vagyunk! Keresztapa még körömkefével is megsúrolta a kezünket. – zökkentette ki a gondolataiból Samet Jacob hangja.

– Igen, mert olyan koszos volt a homokozástól a körmötök alja, mint egy bányászé. – mosolygott Patrick.

Sam boldogan nézte a két kislányt, akik vidáman fecsegték, mit sem sejtve az édesanyjukat foglalkoztató szomorú emlékről. A gyerekek nem tudtak arról, hogy volt egy nővérük, szüleik úgy gondolták, majd, ha elég érettek lesznek, elmondják nekik, de egyelőre nem akarták ezzel terhelni a lelküket.

Vacsora után Sam és a fiúk hazamentek, bár a gyerekek ezt nem tartották annyira jó ötletnek, mint az édesanyjuk. Kis vita és egy ígélet után, miszerint, másnap Cassie megy értük az oviba, végül mégis beültek az autóba, és elindultak hazafelé.

* * *

A tábornok Lorne ezredes jelentését olvasta, de nem tudott koncentrálni. Gondolatai minduntalan elkalandoztak. Ránézett az órájára. Csak II óra volt, korai még ebédelni. Az elmúlt napokban mindig együtt ebédelték Jack-kel. Sam még hétvégén is bejött a Parancsnokságra valami ürüggyel azért, hogy vele lehessen. Tovább olvasta a kezében tartott jelentést, végül belátta, hogy semmi értelme. Hirtelen mozdulattal hátratulva a székét felállt. Feltette a fülesét, hogy el tudják érni, és sietős léptekkel elhagyta az irodáját.

A nő megállt a V.I.P. lakosztály előtt és határozottan bekopogott. Az ajtó szinte azonnal kinyílt, mintha a szobában tartózkodó férfi mögötte állt volna.

- Sam! – szólt meglepetten Jack, mert bár örült a nőnek, nem számított még rá.
 - Szia! Nem zavarlak?
 - Ugyan, miben zavarnál? – kérdezett vissza kissé ironikusan a férfi.
 - Hozhatok neked egy-két könyvet, vagy újságot, ha unatkozol.
 - Az emlékeimet nem tudod véletlenül visszaadni?
 - Hamarosan mindenre emlékezni fogsz. Légy kicsit türelmesebb. – intette szelíden Sam a férjét.
 - Türelm... – ismételte elgondolkozva a férfi. – Persze, biztosan igazad van, a doki is azt mondta, hogy az ismerős környezet sokat segíthet.
 - Igen, így van. – mosolygott rá Sam. – Éppen ezért arra gondoltam, hogy sétálhatnánk egyet ebéd előtt. Gyönyörű a hegy ilyenkor. A fák levelei ezer színben pompáznak és csodásan tiszta a levegő.
 - Jól hangzik. Menjünk. – viszonzta a nő mosolyát a férfi.
- A hegyre felérve szótlánul sétáltak egymás mellett. Sam mélyen magába szívta az őszi erdő semmivel össze nem hasonlítható illatát. Kisimított egy hajtincset az arcából és meglepődve vette észre a férfi elgondolkodó tekintetét, mellyel figyelte őt.
- Ne haragudj, csak elgondolkoztam. – kért elnézést Jack, mikor meglátta a nő kérdő tekintetét.
 - Semmi baj.
 - A gyűrűdet néztem, nagyon szép.
 - Köszönöm. A férjem édesanyjáié volt.
 - Boldog ember lehet a férjed, hogy egy ilyen gyönyörű és okos nő a felesége, mint te.
- Sam lélegzete hirtelen elakadt. Fogalma sem volt, hogy mit feleljen. Már a gyűrűvel kapcsolatos válaszával is többet mondott, mint kellett volna.
- Én is boldog vagyok, hogy a felesége lehetek. – jelentette ki végül, és nem mert a férfire nézni közben.
 - Nagyon szereted őt, igaz?
 - Igen. – bólintott Sam.
 - Gyerekeitek is vannak? – folytatta Jack a kérdezősködést.
 - Igen, de ne beszéljünk erről. Tudod, mit kért Dr. McCoy.
 - Tudom, de ez nem az én életem, hanem a tiéd.
- 'Nem, Jack, ez a közös életünk.' – felelte volna legszívesebben Sam, ezzel szemben inkább tovább sétált. Néhány percig ismét szótlánul haladtak, majd megint csak Jack törte meg a közékük telepedett csendet. Még mindig a nővel álmodott, és volt valami, ami nem hagyta nyugodni.
- A hajad volt valaha rövid? Minden éjjel veled álmodom, és álmomban nem ilyen hosszú.
 - Igen, nagyon sokáig rövid volt.
 - Mindkettő jól áll neked. – bókolt a férfi.

– Köszönöm.

– Tudod, az álmaimban még valami más rajtad.

– Mi?

– A szemeid. – felelte Jack.

– A szemeim? – ismételte Sam csodálkozva.

– Igen. Mosolyognak, nem ilyen szomorúak.

– Mostanában nem volt túl sok okom arra, hogy jókedvű legyek.

– Mi bánt? – kérdezte a férfi szelíden.

– Nem beszélhetek róla. – ingatta a fejét a nő.

– Miért nem? Mondd el, kérlek!

– Nem tehetem.

– Én azonban szeretném tudni. Amióta megláttalak belépni a vizsgálóba, érzem, hogy mi ketten közel állunk egymáshoz. – mondta halkán Jack. – Semmire sem vágyom jobban, minthogy eltüntessem ezt a mérhetetlen fájdalmat a szemeidből. – tette hozzá, majd megfogta a nő kezét.

Sam torkát fojtogatta a sírás. Hirtelen megrohanták az egy héttel ezelőtt történetek emlékei. A rémület, mikor tájékoztatták, hogy a Zeuszt megtámadták, és nem tudta mi lehet a férjével. Az azt követő órákban érzett kétségbeesés, a gondolat, mely óhatatlanul is befészkelte magát az elméjébe, hogy talán a szeretett férfi már nem él. A reményvesztettség, amikor Hailey alezredes csapata hazahozta őket, de Jack semmire sem emlékezett. Rettentően hiányzott neki a férfi érintése, a csókjai, a belőle sugárzó szeretet, amit minden nap - így vagy úgy - de éreztetett vele. Most mégsem ölelheti, nem csókolhatja, nem mondhatja el neki, mennyire szereti. Vissza kell menniük a bázisra, nem maradhatnak tovább kettesben, mert így egyre nehezebben tud eleget tenni Patrick kérésének.

– Jobb, ha most visszamegyünk. – mondta kissé rekedten.

– Először mondd el, kérlek, mi bánt.

– Nem mondhatok semmit, Jack – felelte Sam, és úgy érezte, megszakad a szíve a férfi szemeiből áradó fájdalom láttán.

– Mi van, ha nem térnek vissza az emlékeim? – kérdezte a férfi. – Akkor sosem tudom meg, hogy miért vonzódom ennyire hozzád? Hogy miért érzem folyamatosan azt, hogy szeretnék átölelni, és megcsókolni?

– Jack...

A férfi arcán érzelmek egész tárháza jelent meg. Szemei elé emelte a nő bal kezét, és hirtelen minden világos lett számára.

– Az én feleségem vagy. – jelentette ki, a nő ujját ékesítő gyűrűt nézve.

Sam kinyitotta a száját, de hang nem jött ki rajta. Behunyta a szemeit, mert ismét érezte, hogy égetik a könnyek. Lehajtotta a fejét, és szabad kezét az arca elé tette. Jack eltolta a nő szép arca elől a kezét, és megfogva az állát arra kényszerítette, hogy felemelje a fejét.

– Nézz rám, kérlek. – szólt olyan lágy hangon, hogy a nő nem tudta tovább visszatartani és kitört belőle a sírás. – Istenem, hát igazam van?

– Igen... a feleséged vagyok. – válaszolta Sam zokogva.

A férfi átölelte őt, és Sam a vállára hajtotta a fejét. Megkönnyebbült kisé, és nem csak a sírástól. Pokoli érzés volt számára az elmúlt napokban úgy találkozni, és beszélni a férfivel, hogy szinte idegenként kellett viselkednie vele szemben.

– Most már mindent értek. – mondta Jack elgondolkozva, mikor elapadtak a nő könnyei, és kisé eltolta a feleségét magától, hogy a szemébe nézhessen. – Az álmaimat, amikben megjelentél, a vonzalmat, amit irántad érzek, a vágyat, hogy lecsókoljam a bánatot az arcodról.

– Ó, Jack! – Sam szemeit ismét elöntötték a könnyek.

– Ne, sírj! Minden rendben lesz. Emlékezni fogok. Mindent megteszek azért, hogy így legyen.

– Tudom. Küzdeni mindig nagyon tudtál. – simított végig szeretettel a férfi arcán Sam.

Jack egyik karjával átkarolta a nő karcsú derekát és magához húzta. Másik kezét a tarkójára téve megtette azt, amire napok óta vágyott: hosszan, szenvedélyesen megcsókolta. Sam átölelte a szeretett férfi nyakát, és boldogan viszonzta a csókját.

– Ne haragudj, hogy az imént, mikor a házasságról, és a gyerekekről kérdeztél, félrevezettelek. – szólalt meg később Sam, még mindig átölelve a férjét.

– Semmi baj. Gyerekek... Istenem, annyira szörnyű, hogy nem emlékszem a saját gyerekeimre. – mondta bánatosan a férfi.

– Nekem is borzasztó volt, és most is az, hogy nem beszélhetek neked ezekről a dolgokról.

– Tudod, most érzem csak, hogy milyen üres emlékek nélkül az élet.

– Drágám... – kezdte Sam, de a fülesében egy hang félbeszakította.

– Sam, itt Patrick. Hallasz?

– Igen, Patrick, hallak. – válaszolta, miközben bocsánatkérően nézett a férjére.

– Carolyn és én szeretnénk veled beszélni.

– Rendben, pár perc és az irodámban leszek.

– Köszönjük.

– Sajnálom, de vissza kell mennünk. Dr. Lam és Dr. McCoy beszélni akarnak velem.

– Akkor a mai közös ebédünknek lőttek.

– Sajnos, igen. De később még tudunk találkozni. – felelte Sam és elindultak a bázis bejárata felé.

Patrick az egyik vendégszéken ült Sam irodájában. Felállt, mikor a nő belépett és érdeklődéssel figyelte az arcát.

– Történt valami?

– Carolyn hol van? – kérdezett vissza a nő, hogy kitérjen a válaszadás alól, és leült a székébe.

– Rögtön jön. Szóval? – a fiatal férfi nem hiába volt pszichológus; nem olyan fából faragták, hogy el lehessen téríteni, ha valamit tudni akart, azt előbb utóbb kiderítette.

– Jack rájött, hogy a felesége vagyok. – sóhajtott Sam. – Sajnálom, Patrick, de nem voltam képes hazudni neki.

– Már nincs is jelentősége. – mondta a belépő Carolyn Lam.

– Hogy érted ezt?

– Az altábornagy nem amnéziás. – jelentette ki a doktornő.

– Nem? – kérdezett vissza elhűlve a tábornok.

– Nem. Gyanús volt, hogy már közel egy hete itthon van, és mégsem tértek vissza az emlékei, még csak töredékük sem. Ezért megnéztük újra a CT felvételt, kinagyítva azt a többszörösére. – válaszolta a pszichológus. – Ekkor vette észre Carolyn, hogy Jack temporális lebenyében van valami.

– Valami? – húzta fel a szemöldökét csodálkozva Sam.

– Egy nagyon apró tárgy. – válaszolta Dr. Lam. – Akkora kb., mint egy gombostű feje. Ezért tűnik amnéziásnak. A temporális lebeny végzi az ismeretanyag tárolását, ezért tulajdonképpen az agy memóriaközpontja. Sérülése esetén a megszerzett tudás kiesése következik be. Elvesznek az iskolában tanult és a tapasztalás által szerzett ismeretek. Emiatt van az, hogy Jack nem emlékszik semmire.

– Most már világos számomra, hogy miért nem csak a személyes emlékei sérültek. A pszichogén amnézia esetében ugyanis az egyéb ismereteinek nem szabadott volna elveszniük. Tehát tudnia kellene például olyan dolgokat, hogy mi az USA fővárosa. Jack ezzel szemben az ilyen jellegű kérdéseimre sem tudott válaszolni. – vette át a szót a pszichológus.

– Tehát a PX7-823-on beletették ezt a valamit Jack agyába. Hogyan és miért?

– Sajnálom, Sam, de erre nem tudok válaszolni. Leginkább a „hogyan” érdekelne engem is, ugyanis az agynak ez a része különösen sérülékeny. Igen fejlett technológiával kell rendelkezniük ahhoz, hogy bármilyen szöveti károsodás nélkül, mondjuk úgy, elhelyezhessenek valamit is az agyban. – felelte Carolyn.

– Ha jobban belegondolunk, a miéltre megvan a válasz. – szólt közbe Patrick. – Mégpedig azért, mert az agy memóriaközpontjáról beszélünk. Nem lehetséges, hogy a tudását akarták kinyerni?

– De hogyan? Bocsát ki ez a tárgy valamiféle energiát? – kérdezett közbe Sam.

- Nem, semmilyen. – ingatta a fejét Dr. Lam.
- Miért épp az ő tudását? Hisz számtalan tudós is volt a hajón. Természetesen azóta, hogy a Csillagkapu Programban részt vesz, történtek olyan események, amelyekről csak Jack tudhat a Zeuszon utazók közül, de azt a PX7-823 tudhatták. Mire lehettek vajon kíváncsiak?
- Ezek nagyon jó kérdések. Csak sajnos jelen pillanatban nem tudunk rá válaszolni. – felelte a pszichológus.
- Talán mégis. Eszembe jutott valami. Emlékeztek, hogy Daniel említette, elaludt vizsgálat közben vagy előtt? – miután mindketten bólintottak, Carolyn folytatta: – Mindannyian arról számoltak be, hogy kaptak enni és inni. Az ital egy kellemes ízű, teához hasonló színű folyadék volt. A vér- és vizeletvizsgálatok mindenkinél egy ismeretlen enzim jelenlétét mutatták, ami néhány nappal később, mikor megismételtük a tesztek, már nem volt jelen.
- Azt feltételezed, hogy valamiféle altató- vagy nyugtatószert kaptak?
- Igen. – biccentett a doktornő.
- Lehet, hogy nagyon vadnak tűnik a felvetésem, de nem lehetséges, hogy ez a szkanner, amiről Daniel és Hailey alezredes beszéltek - amivel megvizsgálták az embereket - igazából nem is a fizikai állapot felmérésre szolgál? – szólt közbe Patrick.
- Mire gondolsz? – kérdezte Carolyn.
- Nem gondoljátok, hogy éppen azért kaptak nyugtatót vagy altatót, mert ezzel a műszerrel az agyukat vizsgálták, nem pedig a testüket? Vagy mindkettőt, de az elme vizsgálatán volt a hangsúly.
- Elképzelhető, de még mindig ott van a kérdés, hogy mit tudhat Jack olyat, amit senki más. No és, ha ez a készülék képes a tudást kiolvasni az ember agyából, miért kell az a kis valami, amit beépítettek? – hitetlenkedett a tábornok.
- Talán úgy működik, mint mikor az ember elolvas egy dokumentumot, vagy könyvet az Interneten. Megtekintés után, ahhoz, hogy megtartsd, le kell töltened. Nem tartod lehetségesnek?
- Nos, azok után, amiket én az elmúlt közel húsz évben tapasztaltam, már semmit sem tartok lehetetlennek. – felelte Sam elgondolkozva. – Szeretném, ha mindenkinél végeznél egy CT-t, hogy, van-e még valakinek ilyen szerkezet az agyában. – fordult Carolynhoz.
- Már elkezdjük, bár nem CT-t, hanem MRI felvételt készítünk, az pontosabb képet ad. Akiknél már elvégeztük a vizsgálatot, azok közül senkinek sincs ilyen idegen tárgy az agyában. – válaszolta a doktornő.
- Rendben. Kérek egy jelentést, mikor mindenkivel végeztél.
- Holnap reggelre meglesz. – válaszolta Carolyn.

– Remek, mert ma délelőtt telefonon megbeszélést tartottam az elnökkel a diplomáciai látogatásról a PX7-823-ra. A CSK-I és 2, illetve Daniel, illetve az imént elhangzottak okán, te leszel a küldöttség tagjai. Daniel vállalta, hogy tárgyal a kormányzóval, te pedig szeretném, ha találkoznál a gyógyító központ vezetőjével. Reggel 8.00-kor eligazítás, és 11.00-kor indultok.

– Rendben. – bólintott a doktornő.

– Köszönöm, végeztem.

* * *

Sam a mellkasához kapott, és akaratlanul is hátrált egy lépést.

– Uram Isten! – kiáltott fel, mert mikor kinyitotta az irodája ajtaját, váratlanul előtte állt a férje.

– Ne haragudj, nem akartalak megijeszteni. – szólt Jack, aki szintúgy meglepődött, mikor kopogtatásra emelte a kezét és az ajtó hirtelen kinyílt előtte.

– Semmi baj. – mosolyodott el a nő. – Épp hozzád indultam.

– Valóban?

– Igen, beszélünk kell. – komorodott el Sam, és hátrébb állt az ajtóból, hogy a férfi beléphessen.

Jack figyelmét nem kerülte el felesége arckifejezése, egy pillanatra távolba révedő tekintete.

– Mi történt? Mit mondott a két doki? – kérdezte Jack – Rólam volt szó, ugye?

– Gyere, ülj le, kérlek. – mutatott Sam az egyik vendégszékre, és ő maga a másik felé indult.

A férfi becsukta maga mögött az ajtó, majd körbenézett a helyiségben. Mikor érdeklődő pillantása az ajtó mellett álló kis szekrényhez ért, tekintete elhomályosult. Remegő kézzel nyúlt a szekrénykén álló egyik fénykép felé.

Sam szíve belesajdult a férje arcát elöntő érzelmekbe. Fájdalom és düh egyszerre tükröződött az arcán.

– Istenem... – sóhajtott, miközben az esküvőjükön készült képet szorongatta a kezében.

Nézte saját magát, ahogy boldog mosollyal öleli magához Samet, aki gyönyörű volt karcsú alakjára simuló hófehér ruhájában. Felvette a másik képet is, melyen két kisfiú nevetett huncut tekintettel a kamerába, és szívét összeszorította a keserűség.

– Jack... – szólította meg halkán Sam a férfit, miközben odalépett mellé. Kezét a vállára tette, és szeretett volna valamit mondani, de gombócot érzett a torkában.

– Ők a gyerekeink. – inkább kijelentés volt ez a férfi részéről, mint kérdés. – Édes Istenem, a nevükre sem emlékszem. – fakadt ki Jack keserűen.

– James és Jacob, ikrek. A te apád és az enyém után neveztük el őket. – válaszolta halkán a nő.

A férfi lassan visszatette a képet a helyére, és felesége felé fordult.

– Szóval? Mi a rossz hír? – váltott hirtelen témát.

Sam jól ismerte már a férjének ezt a tulajdonságát. Jack sosem szeretett az érzéseiről beszélni, és hajlamos volt magába zárkózni.

– Nem ülhetnék le? – próbált a nő időt nyerni. Fogalma sem volt róla, hogyan mondja el a férjének azt, amit Carolyntól és Patrick-től megtudott.

– Ne húzd az időt, kérlek! Válaszolj a kérdéseimre! – mondta Jack kissé hűvösen és távolságtartóan.

– Rendben! Nem vagy amnéziás. Van valami az agyadban, egy idegen szerkezet, amit a PX7-823-on ültettek be.

– Mi? – kérdezte döbbenten Jack. – Ezt eddig nem tudták?

– Nem. Annyira pici, hogy csak akkor vették észre, mikor sokszorosára nagyították a CT felvételeket. Dr. Lamnek egyelőre nincs elképzelése arról, hogy mire szolgál, mert nem bocsát ki semmilyen energiát. Dr. McCoy feltételezi, hogy mivel az agyad memóriaközpontjában van, lehetséges, hogy a tudásodat akarták megszerezni.

– Aha. Vagyis nem fogom visszakapni az emlékeimet. – vont le a konzekvenciát Jack.

– Nem tudom.

– Ki lehet szedni ezt a valamit?

– Jelenlegi ismereteink alapján nem.

– Szóval így kell leélnem az életem? Milyen élet lesz ez, hogy még a gyerekeim születésére sem emlékszem? Sőt, nemhogy a születésükre, de még rájuk sem. – csattant fel a férfi.

– Jack...

– Csak azt ne mond, hogy nyugodjak meg! – Jack szinte már kiabált felindultságában. – Mutass egy embert, aki nyugodt és türelmes tudna maradni az én helyemben!

– Nem akartalak nyugtatgatni, csak... – Sam szava elakadt.

Jack látta a nő arcán a fájdalmat, szemeiben a könnyeket és rettentően szégyellte magát azért, ahogy beszélt vele. Leroskadt az egyik székre, a térdére könyökölve a kezeibe temette az arcát és próbált lehiggadni. Mikor felnézett Sam már a másik széken ült vele szemben.

– Ne haragudj! – szólalt meg csendesen a férfi, és a felesége keze után nyúlt.

– Semmi gond. – felelte Sam elcsukló hangon.

– Rád zúdítottam a haragom, holott az utolsó ember vagy, aki ezt megérdemelné. – mondta bocsánatkérően Jack, miközben a nő kézfejét simogatta a hüvelykujjával. – Most mi lesz?

– Holnap a CSK-I és 2 Daniellel és Carollynnal visszamegy a PX7-823-ra. Amíg Daniel Dramnan kormányzóval tárgyal, addig Carolyn próbál valamit megtudni a Gyógyító Központban.

– Ezek után még mindig szövetséget akartok kötni ezzel a néppel?

– Természetesen nem, de a látszatot fent kell tartani. Reményeim szerint Carolyn ki tud deríteni valamit ennek a szerkezetnek a rendeltetéséről, illetve arról, hogyan lehet kiszedni.

- Szerinted van erre esély? – kérdezte a férfi kissé szkeptikusan.
- Jack, mi annyi mindenben keresztülmentünk már együtt, és legtöbbször győztesen kerültünk ki a legkilátástalanabbnak tűnő helyzetből is. Bízom benne, hogy most is így lesz.
- Mi van, ha nem? Akkor újra kell tanulnom az egész életem?
- Ezen a hídon majd akkor megyünk át, mikor odaértünk. Te szoktad ezt mondani. – mosolyodott el a nő, hogy oldja a feszültséget.
- Tényleg?
- Igen. Kettőnk közül te vagy az optimistább. – nevetett Sam, majd odahajolt a férjéhez és megcsókolta.
- Szeretném, ha tudnál valamit. Én most is ugyanúgy szeretlek, mint az elutazásod előtt. Ha... hangsúlyozom, ha... nem járnánk sikerrel a PX7-823-on, minden segítséget meg fogok adni neked, hogy - ahogy te mondtad - újra tanulj az életed, az életünket.
- Én is szeretlek, Sam. Bár az emlékeim elvesztek, úgy látszik, ez az érzéseimet nem érinti.
- Voltunk már ilyen helyzetben. – mélyszóval a nő. – Mikor semmire nem emlékeztünk, csak az egymás iránti érzéseinkre.
- Valóban?
- Ühüm! – bólintott Sam, majd elvigyorodott. – De azt hiszem, most jobb, ha eszünk valamit. – célzott a férfi felől érkező halk morgásra.
- Helyes. Korgó gyomorral csak még lehangoltabb vagyok. – somolygott a férfi is.

* * *

A tábornok a tőle megszokott sietős léptekkel lépett be a vezérlőterembe.

- Megérkezett Hailey alezredes kódja – felelte Harriman őrmester a ki nem mondott kérdésre.
- Íriszt kinyitni! – adta ki az utasítást Sam. – Korán visszajöttek. – tette hozzá, miközben a kapun átlépetek a két csapat tagjai nyomukban Dr. Lammel.
- Sam belépett az indítócsarnokba, hogy fogadja a visszatérőket, de egy pillanatra földbe gyökerezett a lába a látványtól. A rámpán Daniel és Hailey alezredes lépkedett felé, és egy nőt kísértek közrefogva. Az idegen láttán az indítócsarnokban szolgálatot teljesítő katonák azonnal csőre töltötték fegyvereiket. A rangidős tiszt a tábornokot figyelte parancsra várva. Sam a rámpa aljához lépett megállásra kényszerítve a felé haladókat.
- Alezredes! – szólította meg első csapata vezetőjét. – Nem gondoltam, hogy figyelmeztetnem kell azon elnöki utasításra, miszerint idegen csak és kizárólag az én engedélyemmel léphet a Bázis területére. – szólt mellkasa előtt karba tett kézzel, kissé dühösen.
- Az én ötletem volt, Sam. – mondta Daniel, látva, hogy a fiatal katona komolyan megrémült a felettese hangjából áradó leplezetlen haragtól.

Mindketten tudták, hogy Samantha Carter-O'Neill végtelenül türelmes, de jaj annak, aki kihozza a béketűrésből. No, és persze azzal is tisztában voltak, hogy parancsnokuk kényesen ügyel a szabályok betartására.

– Ez még nem mentesíti az alezredest a felelősségre vonás alól. – folytatta a tábornok, még mindig bosszús hangon.

– Sam! – lépett ekkor a kis csoport mellé Carolyn. – Az alezredes akart engedélyt kérni, én nem engedtem.

– Igen? Mindenkinek oda kell adnom a Szabályzatot egy kis emlékezet frissítésre? Legjobb tudomásom szerint, csak orvosi esetekben a tied a végső döntés. Nem? – Sam most már felettébb kíváncsi volt, hogy miért dönthetett úgy Carolyn és Daniel, hogy megszegik a Parancsnokság egyik legszigorúbb szabályát.

– De igen, és megértem, hogy dühös vagy, azonban hidd el, jó okunk volt rá, hogy így tegyünk. Viszont ezt ne itt beszéljük meg, ha kérhetem. – felelte a doktornő.

– Készenlét vége! – fordult Sam - kissé lehiggadva - a háttérben még mindig várakozó tengerészgyalogosok parancsnoka felé. – Engedje meg, hogy ez után a kis közbiztonsági bemutató után bemutatkozzam. Samantha Carter-O'Neill vagyok, ennek a helynek a parancsnoka. – nyújtotta kezét az idegen nő felé.

– Üdvözlöm. A nevem Mornela Doron, a Gyógyító Központ egyik vezetője vagyok. Sajnálom, hogy bonyodalmat okoztam. – fogadta el a felé nyújtott kezét a nő, aki körülbelül Sammel egyidős lehetett.

– Nem okozott problémát, csak vannak szabályaink, amiket nem véletlen alkottak. – válaszolta Sam a nőnek, aki valamiért kifejezetten szimpatikus volt neki. – A kötelező orvosi vizsgálatról viszont nem tekintek el. Harminc perc múlva legyenek a tárgyalóban.

– Igen, asszonyom! – felelte Hailey alezredes, míg a többiek egy bólintással jelezték, hogy megértették az utasítást.

* * *

Sam a férjét várta az irodájában, akiért néhány perccel ezelőtt küldött egy katonát. Úgy gondolta, a következő megbeszélésen neki is jelen kell lennie. Érezte, hogy ez az idegen nő segíteni akar nekik. A gondolataiból Jennifer Hailey megjelenése szakította ki, aki - mivel az ajtó nyitva volt - az ajtófélfán kopogott.

– Alezredes!

– Elnézést, hogy zavarom, asszonyom, de szerettem volna beszélni Önnel, mielőtt a többiek is ideérnek.

– Jöjjön csak. – válaszolta Sam, majd az asztala előtt álló egyik székre mutatott, hellyel kínálva a fiatal tisztet.

– Köszönöm, asszonyom. – ült le Jennifer, majd nagy lélegzetet véve belekezdett a mondanivalójába. – Először is szeretnék elnézést kérni. Tudom, azzal, hogy megszegtem a szabályt, súlyos hibát követtem

el. Ne értsen félre, nem magyarázkodni akarok, de mielőtt bármit is tehettem volna, Dr. Lam és Dr. Jackson már megbeszélték, hogy Doron gyógyító velünk jön.

– Hogy-hogy? – kérdezte értetlenül Sam.

– Dr. Lam rádión kérte Dr. Jackson, hogy beszélje meg annak lehetőségét Dramnan kormányzóval, hogy Doron gyógyító ellátogathatna-e a Földre. Először Dr. Jackson is azt mondta, hogy ez nem ilyen egyszerű, de a doktornő azt válaszolta, hogy nagyon fontosnak tartja ezt a két nép barátsága és szövetsége szempontjából. Mikor Dr. Jacksonnal visszaértünk a Gyógyító Központhoz, én felhívtam Dr. Lam figyelmét, hogy engedélyt kell kérnünk öntől. Ő ekkor azt válaszolta, hogy létfontosságú információik vannak, és nincs idő magyarázkodni. Dr. Jackson pedig már tárcsázott is.

– Meg sem kérdezte, Dr. Lamtól, mi lehet annyira fontos, hogy még a felelősségre vonást is vállalja?

– De, igen, asszonyom, sőt Dr. Jackson is megkértem, hogy ne folytassa a tárcsázást. Akkor azonban Dr. Lam mellém lépett, egész közel hajolt hozzám, és szinte suttogva kérte, hogy engedjem Dr. Jackson tárcsázni. Láttam a tekintetén, hogy jó oka van rá, hogy ezt teszi. Sajnálom, ha csalódást okoztam, és úgy érzi, nem vagyok alkalmas vezetőnek.

– Nem tartom alkalmatlannak a csapatvezetői posztra, hisz ez valóban nehéz helyzet volt. Azonban önt, alezredes az ilyen és ehhez hasonló helyzetek megfelelő kezelésére képzeték ki. Meglátjuk, mi sül ki ebből az egészből. – zárta le a tábornok a beszélgetést, mert ebben a pillanatban Jack lépett az irodába.

– Igen, asszonyom. – válaszolta Jennifer és követte felettese tekintetét, aki elnézett a válla felett. – Uram!

– állt fel és tisztelgett a belépő altábornagyot megpillantva.

Jack kissé zavartan bólintott.

– Üdv! – köszönt a fiatal nőnek. – Miről van szó? – kérdezte a feleségéhez fordulva.

– Menjen át a tárgyalóba, alezredes, Dr. Jackson és a vendégünk megérkeztek. – mondta Sam a fiatal tisztnek.

Jennifer Hailey bólintott és átment a másik helyiségbe.

– Őt ismerem. – intett a fejével Jack a tárgyalóban épp helyet foglaló Mornela Doron felé.

– Állítólag lényeges információi vannak a számunkra.

– Velem kapcsolatban? Illetve az agyamban levő kütyüvel kapcsolatban?

– Bízom benne, bár még nem tudok részleteket. – válaszolta Sam, és közben látta, hogy Dr. Lam is megérkezett. – Gyere, menjünk, mindenki itt van.

* * *

Sam helyet foglalt a szokásos helyén, Jack pedig a nő mellett balról szabadon hagyott székre ült. A férfi gyanakvóan, mindazonáltal kíváncsian nézett a PX7-823-ról érkezett nőre.

– Minden rendben, Carolyn? – kérdezte Sam a bázis főorvosát, holott tudta, hogy a kérdés felesleges. A doki nem engedte volna ki az orvosi szobából a vendégüket, ha nem így lenne, de a tábornok valahogy oldani akarta a levegőben érezhető feszültséget.

– Igen. – válaszolta szűkszavúan a kérdező.

– Rendben. Nos, hallgatom, mit szeretne nekünk elmondani? – fordította tekintetét Sam Mornela Doron felé.

– Először is, még egyszer elnézését kérem az okozott kellemetlenségért. Most már értem Hailey alezredest, amiért nem akarta engedélyezni, hogy idejőjjenek. – nézett bocsánatkérően Samre a nő, majd, miután ő egy bólintással tudomásul vette a mondanivalóját, folytatta: – Kissé hosszú lesz, amit el fogok mondani, de ahhoz, hogy maradéktalanul értsék az indokaimat, kissé vissza kell kanyarodnom a múltba. Valamikor az én bolygóm a Sobek nevű Goa'uld uralma alá tartozott...

– Sobek, a krokodil alakú Istenség, Néith fia, a víz és a kiáradt Nílus Istene. Legtöbbször krokodil vagy krokodilfejű ember alakjában ábrázolták. A hiedelem szerint ő biztosította a termékenységet és a bősséget. Néhány szöveg az istenek és az emberek védelmezőjeként említi, sőt létezett olyan elképzelés is, mely szerint a vadságával elriasztja a sötétség erőit. Olyan említést is találtak, ahol Ré és Ozirisz ellenségeként szerepel. Sobek tudomásunk szerint halott. – szólt közbe Daniel Jackson. – Kali és Bastet árulta el és ölte meg.

– Így van. – bólintott a gyógyító. – Mikor Kali megtámadta egy másik bolygóját, melyen hatalmas kiterjedésű naquada bányák voltak, Sobek nagy erővel odament, hogy megvédje a területét. Csak néhány Jaffát hagyott hátra. Az őseim ezt használták ki, és lázadást szítottak. Sokan tudták közülük, hogy a Gua'uldok élősködő paraziták, de Sobek általában könyörületes Istennek bizonyult. Mivel a népem mindig meglehetősen jólétben élt, ezért eltűrték, sőt tulajdonképpen tisztelték. A lázadás sikeres volt, olyannyira, hogy sok Jaffát is maguk mellé állítottak. Az a néhány, akik a kapun keresztül elmenekültek, jelentést akartak tenni Sobeknek, de ő ekkor már halott volt. Ahogy ön is említette, Dr. Jackson, egy rút árulás áldozata lett. Kali és Bastet felosztották a területeit maguk között, de az Ordenára valamiért sosem jutottak el. Sobek halála után rövid idővel, a kapun keresztül érkezett egy fiatal nő, aki előrehaladott állapotban volt. Az apám elmondása szerint esedezett, hogy fogadják be őt, ugyanis Sobek ellenségei üldözik, de azt akkor nem mondta meg, hogy miért. Egy várandós asszony segítségkérését természetesen nem vehették semmibe. Szállást biztosítottak számára, majd néhány héttel később megszülte a fiát, a jelenlegi kormányzónkat. – itt rövid hatásszünetet tartott, de ezúttal senki sem szólt közbe. – Dramnan már gyerekkorában is kitűnt a kortársai közül. Mind a fizikai, mind a szellemi teljesítő képessége magasan túlszárnyalta a korosztályabeliét, és sosem volt beteg. Egyszer egy Tok'ra látogatott a bolygómra. Az apám - aki akkor a Gyógyító Központ vezetője volt - nagyon

idegesen jött aznap haza. Késő este néhányan apám barátai és munkatársai közül eljöttek hozzánk, a Tok'ra-val együtt. Kihallgattam a beszélgetésüket, ami Dramnanról szólt, aki ekkor már kormányzó volt. Az anyja is a Gyógyító Központban dolgozott gondozóként, és...

– Gondozó? – kérdezett közbe ezúttal Dr. Lam.

– Igen, aki segíti a gyógyítókat, ápolja a betegeket. – válaszolta Mornela.

– Azt hiszem, olyanok, mint nálunk a nővérek... – mondta elgondolkozva Carolyn.

– Igen, azok alapján, amit a vizsgálóban tapasztaltam, egyet kell értenem önnel. – hagyta jóvá a gyógyító.

– Tehát gondozó volt a Központban, és a Tok'ra felismerte Sornat. Így hívták a kormányzó anyját. A Tok'ra elmondta, hogy Sorna Sobek első szolgálója volt. Azt is megtudtuk tőle, hogy bár nem érzett Goa'uld jelenlétet, a naquada meglétét érzékelte, amiből azt a következtetést vonta le, hogy Dramnant Goa'uld gazdatest nemzette. Az apám és a barátai elhűlve hallgatták, és egyszerre megértették Dramnan különleges képességeit.

– Miben nyilvánultak meg ezek a képességek? – most Sam volt, aki kíváncsiskodott.

– Olyan dolgokat tudott, amiket nem az iskolában tanult. Ő találta fel például azt a készüléket, amivel megvizsgáltuk önöket – fordult Daniel felé – illetve azt is, ami az ön agyába lett beépítve. – nézett szégyenkezve Jack-re. – Senki sem értette, honnan vannak ilyen ismeretei. Az anyja pedig egészen a haláláig senkinek sem beszélt róla, hogy mi is az oka a fia kimagasló teljesítményének. A halálos ágyán az anyámat, aki szintén gondozó volt, beavatta a titokba, amit a Tok'ra is elmondott. Az apám és a barátai összeesküvést kezdtek szervezni Dramnan ellen, de sajnos nagyon nehezen ment a dolog. A kormányzó ugyanis nagyon kedves, sőt nyájas, egészen addig, míg mindenki azt teszi, amit ő akart, de, ha valaki ellentmond neki... – a nő egy pillanatra elgondolkozva, fájdalmas tekintettel nézett maga elé.

– Mindenhol kémei vannak, akiket, ha szép szóval nem tud maga mellé állítani, akkor megteszi megfélemlítéssel. Ugyanezt csinálja a Központban is. Már tíz éve ott dolgoztam, mikor az apám meghalt, és akkor Dramnan magához hívatott. Először negédesen részvétét fejezte ki, majd elmondta, hogy tervei vannak velem. Azt mondta, hogy rám bízta az egyik osztály vezetését, és nagyon komoly feladatot kapok. Ekkor mutatott egy szerkezetet, ami hasonlít ahhoz, amivel ön vért vett tőlem, Dr. Lam. – pillantott a doktornőre. – Mikor megkérdeztem tőle, hogy mi az, azt felelte, hogy ebben egy nagyon kicsi műszer van, ami szabad szemmel alig látható. Felém nyújtotta, és mikor elvettem akkor láttam, hogy valóban egy icipici kis gömböcske van benne. Megkérdeztem tőle, hogy mit tud a szerkezet. Elmondta, hogy a memória kiolvasására szolgál. Behívta az egyik szolgálóját, és a fejéhez tartotta az eszközt. Egy apró villanás látszott, majd Dramnan fogott egy kézi vizsgálót, melyen lenyomott egy-két billentyűt és egymás után megjelent a szolgáló rengeteg emlékképe. Ezután a kormányzó megint a férfi fejéhez tette a szerkezetet, ismét egy villanás volt majd a kis gömb újra a

korábbi helyén volt. A kormányzó kiküldte az emberét, majd elmondta, hogy mit vár tőlem. Nevezetesen azt, hogy a bolygónkra látogató idegeneket ezzel vizsgáljuk meg, hogy megtudjuk vannak-e rossz szándékaik. Hittem is, meg nem is az okot, és először az erkölcsre hivatkozva visszautasítottam a kérését. Ekkor intett egy másik szolgálónak, aki a mellettünk levő tereméből áthozta a kislányomat, aki akkor volt öt éves. Elképzelésem nem volt róla, hogyan került a gyermekem oda. Dramnan „felajánlotta”, hogy az ő legjobb tanítói foglalkoznak majd a Kainaval, az ő bentlakásos iskolájában. Természetesen a gyerek azokon a napokon, mikor nincs tanítás hazajöhet, és egyébként is akkor látjuk, mikor akarjuk. Tudtam, mit jelent ez. Ha nem teljesítem a kérését, sosem látom többé a lányom. Ennek hat éve már... – Mornela hangja itt elcsuklott, és szemeiből kigördült egy könnycsepp.

Sam megborzongott a nő nyilvánvaló fájdalmát látva, és felszínre tört benne az anyai ösztön. Mérheterlen módon együtt érzett ezzel az idegen nővel. Rövid hallgatás után Hailey alezredes szólalt meg:

– Mi a helyzet a hajóval, mely megtámadta a Zeuszot?

– A hajó... – ismételte szinte suttogva a gyógyító. – Ez is a kormányzó egyik kis trükkje. A hajó legénység nélkül lett bolygó körüli pályára állítva, és állandó segélyhívást bocsát ki. Mivel nem sok faj rendelkezik csillagközi utazásra alkalmas eszközzel, így szerencsére még kevesen estek áldozatául. Az önöké volt a negyedik hajó, és mondhatni szerencsájuk volt. Néhány hónappal az után, hogy kénytelen-kelletlen elfogadtam Dramnan ajánlatát, lezuhant egy hajó a várostól délre, kb. fél napi járásra. Ugyanarról számoltak be, mint önök is, hogy egy másik űrjármű figyelmeztetés nélkül megtámadta őket. Megpróbálták leszállni, de a hajójuk komoly károkat szenvedett, így nem sikerült a manőver. Sajnos öten közülük nem éltek túl a balesetet, azokon pedig, akik túléltek a kormányzó parancsára el kellett végezniem - ahogy ő nevezte - a vizsgálatot. A kormányzó oly nagylelkű volt, hogy hamarosan egy küldöttséggel tértek vissza, és azóta is kereskedelmi kapcsolatban állunk velük. Akárcsak azzal a számtalan másik néppel, akiknek egy-egy tagjával ugyanezt megtettük.

– Idegen enzim nyomait találtuk a hajó személyzetének vérében és vizeletében. Ebből, és abból a tényből, hogy Dr. Jackson elmondása szerint elaludt a vizsgálat előtt, arra következtettem, hogy valamiféle altató- vagy nyugtatószert kaptak. – szólt közbe Dr. Lam.

– Nem tagadom, hogy így volt. – bólintott megsemmisülten a gyógyító.

– Ezért altatták vagy kábították el az embereket? – kérdezte Carolyn. – Hogy ne vegyék észre, mikor behelyezik az eszközt?

– Igen, Dr. Lam. Viszont még sosem fordult elő ilyen eset, mint O'Neill altábornagynál. Az eljárás során bejuttatjuk a szerkezetet, kiolvassuk, amire szükségünk van, majd eltávolítjuk. Önökkel is ez

történt, kivéve Lorne ezredest és a másik két katonát, akik súlyosan megsérültek. A kormányzó nem tud róla, de náluk nem végeztük el a műveletet.

– Miért nem szedték ki az agyamból ezt a kütyüt? – szólalt meg Jack.

Sam elmosolyodott magában a férje szóhasználatán.

– Az emlékezetvesztése miatt nem merem rá vállalkozni. Azt hiszem az emlékei a memória eszközben ragadtak.

– Hogy érti ezt? – nézett csodálkozva a nőre Sam.

– A szerkezet úgy működik, hogy kiolvassa a memóriát, és továbbítja a kézi vizsgálóra. Mi lementjük, amire szükségünk van, de az egyén emlékei sértetlenek maradnak. Ezt követően egy gombnyomással megszüntetjük a kapcsolatot a beültetett egység és a vizsgáló között, majd eltávolítjuk az eszközt. Mivel az emlékezet nem sérül, a páciens sosem tudja meg, hogy mi történt vele. Én sem értem, hogy az ön esetében mi történt. Még sosem találkoztam ilyennel. Nagyon sajnálom, higgyék el nem szándékos volt, és bármit megtennék, hogy segítsek visszanyerni az emlékeit.

– Mit kér érte cserébe? – tért a lényegre Sam.

– Én... tudom, hogy nincs jogom bármit is kérni...

– Nézze, én katona vagyok, a pályafutásom során számtalanszor előfordult, hogy nem értettem egyet a kapott paranccsal, azonban más választásom nem lévén, teljesítettem. Önnek pedig még egy oka volt rá, mégpedig, hogy a gyermekét fogva tartják. Dr. Lam és én is anyák vagyunk, tudjuk milyen érzés a gyermekünkért aggódni.

– Köszönöm, tábornok. – nézett hálásan Samre a nő. – Ha segítenének kiszabadítani a lányomat a kormányzó fogságából, egy életre az adósuk lennék. Mert bármennyire is nem érzi Kaina, hogy fogságban van, én rettegek attól, hogy ha kiesek Dramnan kormányzó kegyeiből, kárt tesz benne.

– Ennyi? – hitetlenkedett az archeológus.

– Daniel? – nézett kérdően a barátjára Sam.

– Azt hittem, azt kéri, hogy szabadítsuk meg a népet a zsarnoktól.

– Ó, nem, Dr. Jackson, bár nagyon vágyom rá, hogy a bolygóm szabad legyen, de ez túl nagy kérés.

– Meglátom, mit tehetek, Doron gyógyító. Beszélék az Elnökkel, és holnap tájékoztatom a fejleményekről. Addig is érezze magát otthon nálunk. Sajnos a protokoll szerint őrt kell állítanom az ajtaja elé, és a szobájában biztonsági kamerák vannak, de ez minden vendég esetén így van. – Sam ezzel befejezettnek tekintette a megbeszélést, mert bár még számtalan kérdése lett volna, de tudta, hogy az Elnökkel történt egyeztetés nélkül úgysem léphet tovább. – Daniel, kérlek, kísérd a vendégünket a másik V.I.P szobába.

– Rendben. – válaszolta a megszólított, majd a gyógyítóhoz fordult: – Kérem, kövessen.

– Köszönöm, tábornok. – nézett hálásan a nő Sam szemébe, és ő érezte, hogy ez az idegen nő őszinte volt hozzájuk.

– Én köszönöm, hogy segíteni próbál nekünk. – bólintott, majd a többiek felé fordult: – Végeztem.

Amikor mindenki felállt, és elhagyta a tárgyalót, Sam a férje felé fordult. Látta, hogy Jack gondterhelt arccal mered maga elé, és tudta, hogy valószínűleg ugyanaz jár a fejében, mint neki: 'Hogyan tovább?'

4. fejezet

A Vanirok segítsége

A tábornok a Mornela Doronnal tartott megbeszélésről szóló jelentését készítette, de már a Jack-kel közös, kissé késői ebéd körül jártak a gondolatai. A tárgyalás után a férje visszatért a szobájába, Sam pedig azonnal megírta az Elnöknek az elhangzottakat. Még egyszer átfutotta, csatolta az aláírást az elektronikus aláírását, és elküldte. Épp fel akart állni, hogy a megbeszéltek alapján Jack szobájába menjen, mikor Danielt látta közeledni a tárgyaló felől.

– Bejöhetek? – kérdezte az archeológus, mielőtt belépett az irodába.

‘Ebéd elhalasztva’ – gondolta Sam, de hangosan azt mondta:

– Mit tehetek érted, Daniel?

– Ugye fontolóra vetted Mornela kérését? – kérdezte a férfi, miközben leült az egyik vendégszékre.

– Természetesen. – biccentett Sam.

– Van elképzelésed, hogyan csináljuk?

– Több lehetséges variáció is van, de nem akarok ennyire előre szaladni. Leírtam mindent az Elnöknek, és kértem, hogy engedélyezzen egy akciót, melyben megpróbáljuk elhozni Kainat. Majd akkor akarok a kivitelezés módjával foglalkozni, mikor megvan az engedély.

– Nem utasíthat el, az teljesen elképzelhetetlen. – heveskedett a régész.

– De, igen, megteheti. Nem kockáztathatunk egy bolygóközi konfliktust. Főként azok után, hogy minden tudásotok birtokában vannak. Ismerik a Föld koordinátáit, és már így is mindannyiótok írisz kódját meg kellett változtatnunk.

– Sam, egy gyerekről van szó! – kiáltotta felháborodottan Daniel.

– Tudom, és hidd el, az én szívem is azt súgja, hogy menjünk és hozzuk el onnan azt a kislányt. Stratégiailag, katonailag azonban nem biztos, hogy ez a helyes lépés.

– Fene vigye a stratégiát...

– Daniel, kérlek, várjuk meg az Elnök választát. Ő is szülő, meg fogja érteni, de ha mégis elutasítaná a kérelmem, ráérünk akkor gondolkozni egy másik lehetőségen.

– A gyógyító azt mondta, hogy az apja a barátaival már elkezdett szövetkezni a Kormányzó ellen. Ezt felhasználhatnánk, mikor visszamegyünk. Megkereshetnénk azokat az embereket, akik az apja mellett álltak, és megszabadíthatnánk őket a zsarnoktól.

– Igen, és mi van, ha a Kormányzó kémei kiszúrják a szervezkedésünket? Emlékszel, mit mondott Mornela: mindenhol beépített emberei vannak. – ellenkezett Sam.

– Igen, tudom, de legalább megpróbálhatnánk.

– Rendben, Daniel. Mihelyst az Elnök választát megkapom, beszélek Mornela Doronnal.

– Köszönöm, Sam. – állt fel az archeológus és elhagyta felettese irodáját.

* * *

Samnek nem sokat kellett várnia az ország vezetőjének válaszára. Pár perccel az után, hogy visszatért az irodájába a férjével közös ebédről, megérkezett az engedély az Elnöktől. Jóleső érzéssel vette tudomásul, hogy az ország első embere szabad kezet adott neki.

„Bízom a katonai képességeiben, tábornok. Tudom, hogy nem fogják az érzelmei befolyásolni, mikor az akciót megszervezi.” – idézte fel magában az Elnök által írtakat, miközben Mornela Doron szobája felé haladt.

Sam tudta, hogy néhányan még mindig, O’Neill altábornagy feleségeként tekintettek rá, nem pedig, mint a Légierő magas rangú tisztjére, a Csillagkapu Parancsnokság vezetőjére. Annak ellenére is így volt ez, hogy a nő számtalanszor bizonyította már az évek során, hogy alkalmas vezetőnek, és ugyanolyan jó katona, mint amilyen kiváló tudós. Az Elnök viszont szerencsére nem így gondolkozott. „Kérdemelte ezt az előléptetést, Sam. Ön nemcsak kiváló tudós, de az egyik legjobb tiszt, akivel valaha találkoztam. Az elmúlt évek során számos alkalommal adta bizonyosságát rátermettségének. Biztos vagyok benne, hogy a legjobb emberre bízom a Föld legfontosabb katonai létesítményének vezetését.” – mondta az USA vezetője évekkal ezelőtt, mikor átnyújtotta a meglepett nőnek az előléptetéséről és kinevezéséről szóló okiratokat.

Sam annyira belemerült a gondolataiba, hogy egyszer csak azon kapta magát, már a gyógyító szobája előtt állt. Bólintással viszonzta az ajtó előtt posztoló őrs tisztelgését, bekopogott, majd a bentről érkező „szabad” jelzésre benyitott.

– Üdvözlöm. Nem zavarom? – kérdezte a nőtől, aki a dohányzóasztal melletti egyik fotelból állt fel, mikor Sam belépett.

– Üdvözlöm, tábornok. Nem, dehogyis. Csak ezt a könyvet lapozgatom, amit Dr. Jacksontól kaptam. Elolvasni nem tudom, mert nem értem a nyelvet, de a képek alapján a bolygójuk gyönyörű hely. – mutatta fel a kezében tartott könyvet, mely a cím tanúsága szerint a Föld természeti csodáit hívatott bemutatni.

– Örülök neki, hogy tetszik önnek. Jó hírem van ugyanis: az országunk vezetője engedélyezte, hogy a kislányát elhozzuk az Ordenárról.

– Óh, Istenem, köszönöm. – sóhajtott könnyes szemekkel Mornela – Nem is tudom, hogyan hálálhatnám meg ezt Önnek. Bárcsak segíthetnék a férjén...

– Igen, az valóban jó lenne, de bízom benne, hogy találunk megoldást. Koncentráljunk azonban egyszerre egy dologra, mégpedig arra, hogyan tudnánk Kainat feltűnés nélkül elvinni a kapuhoz. Hol van napközben a kislány?

- A Kormányzósági Rezidencián. Ez egy óriási területen elhelyezkedő épületegyüttes. Ott vannak a Dramnan közvetlen felügyelete alá tartozó iskolák, kutatóbázisok. Nem túl nagy, három-négy szobás házakban laknak azok a gyerekek, akiket ő pártfogol. – a nő hangja gúnyos lett egy pillanatra – Minden háznak van egy úgynevezett vezetője, és körülbelül öt-hat gyerek él együtt.
- Bármikor hazamehet Kaina?
- Tulajdonképpen igen. A tanításmentes napokat mindig együtt töltjük, ilyen kettő van egy héten. Hét napból áll egy hét, ebből 5 munkanap és kettő szabadnap.
- A Földön is így van.
- Igen, Dr. Jackson említette, ahogy azt is, hogy itt 365 napból áll egy év. Nálunk 364, mely tizenhárom 28 napos hónapból tevődik össze.
- Egy nap hány óra?
- 24, ahogy önöknél. A két bolygó nagyon hasonlít egymáshoz.
- Valóban sok az azonosság. Bár erre már sok évvel ezelőtt rájöttünk, hogy a go'uldok által uralt bolygók természeti adottságai viszonylag egyformák. – bólintott Sam, és közben eszébe jutott még valami. – Mi a helyzet a férjével? Neki nem lesz kifogása az ellen, hogy eljöjjenek az Ordenároról?
- A férjem két évvel ezelőtt meghalt. Robbanás történt abban a vegyi üzemben, ahol dolgozott. A baleset után hatalmas tűz ütött ki, és sokan életüket veszítették.
- Nagyon sajnálom.
- Azt mondják, eljön az az idő, amikor már nem fáj annyira. Nekem még nem jött el. – sóhajtott lemondóan a gyógyító. – Talán itt új életet kezdhetünk, és könnyebb lesz.
- Igen, talán... Én azonban arra gondoltam - és az országunk vezetője egyet értett velem - hogy nem itt, hanem Atlantiszon élhetnének.
- Atlantiszon? – ismételte kíváncsian a gyógyító.
- Hallott már arról a fajról, melynek a neve Alterran? – kérdezett vissza Sam.
- Nem. – rázta a fejét Mornela Doron.
- Sok évvel ezelőtt Dr. Jackson rájött, hogy az Alterranok - vagy ahogyan mi nevezzük őket Ősök - városa a Pegazus Galaxisban található, lényegében egy városhajó...
- Ősök? Pegazus Galaxis? Városhajó? – ostromolta a kérdéseivel Mornela. – Sosem hallottam ezekről.
- Egy réges-régen élt faj, akik rendkívül fejlett technológiával rendelkeztek, tulajdonképpen ők teremtték meg az emberi életet a Tejúton. Egy járvány miatt elköltöztek a Pegazus Galaxisba, egy város formájú űrhajóval, ezért hívjuk Atlantiszt városhajónak. Majd megkérem Dr. Jacksont, hogy adjon önnek egy leírást az Ősökről és Atlantiszról. Ennek a témának ő a legnagyobb szaktekintélye.
- Köszönöm. Nagyon okos, és intelligens férfi. Önök jó barátok, ugye?

- Igen, és a férjemnek is a legjobb barátja. – bólintott Sam. – Daniel említette, hogy ön beszélt neki egy szervezkedésről Dramnan kormányzó ellen. Mit tud erről?
- Nem sokat. Apám és néhány barátja próbáltak életre hívni egy mozgalmat, melynek azonban alig néhány tagja volt. Nem tudhatták, kiben lehet megbízni, ki kém, és ki valóban barát. Ha élnek is még azok közül, akik egykor apám mellett álltak, sajnos én nem ismerem őket.
- Értem. Akkor egyedül kell boldogulnunk. A segítségére lesz szükségünk. A legegyszerűbb az lenne, ha akkor vinnénk véghez az akciót, mikor Kaina otthon van. Viszont talán nem kellene mondania neki semmit.
- Egyet értek. Sokáig nem értette, miért kell így élnünk, de már megszokta. Nem érzi magát fogolynak, és minden nap együtt töltjük a délutánokat. Holnap úgyis vissza kell térnem az Ordenára, ha gondolja, valami indokkal hazaviszem. Ha nem túl korai önöknek a holnapi nap... – nézett kérdően a gyógyító a tábornokra.
- Nem, meg tudjuk oldani. Sőt így lenne a legjobb, mert arra gondoltam, hogy Dr. Jackson elkísérné, és a segítségére lenne. A részleteket még ma megbeszéljük. Viszont van még egy nagyon fontos dolog. Az a hajó, amelyik megtámadta a Zeuszt, képes volt úrutazásra?
- Úgy tudom, hogy nem, de nincsenek pontos információim. Dramnan nemigen hagyja el a bolygót, ha mégis, akkor a kapun keresztül. A kereskedelmi partnereinkkel is csak így tartjuk a kapcsolatot. Azt tudom, hogy akkor épült, mikor engem... hmm, hogy úgy mondjam a Kormányzó megszarolt, de, hogy milyen technológiával szerelték fel, azt sajnos nem tudom megmondani. Sajnálom.
- Semmi gond, már így is sokat segített. Később tartok egy eligazítást, és holnap visszamennek az Ordenára. Addig is további kellemes időtöltést.
- Tábornok!
- Sam, ha kérhetem. – mosolygott a gyógyítóra Sam.
- Rendben, Sam. – vizonozta a mosolyt Mornela, de tekintete meghatározhatatlan zavarodottságot tükrözött. – Tudom, hogy már így is rengeteg mindent tett értem, és higgye el, nem akarok visszaélni a jó szándékával, de... – hangja bizonytalanul csengett, és a kezét tördelte.
- Mondja csak. – bízta a tábornok a másik nőt.
- Ha történne velem valami... – a hangja elcsuklott, és a szeméből kigördült egy könnycsepp, majd szinte könnyörgő volt a hangja: – kérem, ne hagyják ott Kainát
- Bízom benne, hogy nem fog történni semmi.
- Ha mégis...
- Vigyázni fogok a kislányára. – bólintott Sam, és magában azon imádkozott, hogy ne legyen alapja a nő hangjából kiérezhető nyilvánvaló aggodalomnak.

– Köszönöm, amit értünk tesz. Ígérem, ha túlélem, életem végéig azon leszek, hogy megháláljam a segítségét.

– Lesz rá lehetősége. Atlantisz főorvosa, Dr. Jennifer Keller a harmadik gyermekét várja, örül majd az ön érkezésének. Amire megszületik a baba, Ön is belerázódik az ottani életbe. Kaina is jól fogja érezni magát, sok gyerek él Atlantiszon. – mosolygott Sam, majd elhagyta a szobát.

* * *

Visszafele az irodájába Sam útba ejtette a vezérlőt.

– Walter, tárcsázza, kérem Atlantiszt. Beszélnem kell Mr. Woolsey-val. Csak audio kapcsolatot kérek. – adta ki az utasítást a tábornok.

– Igen, asszonyom! – azzal az Őrmester már tette is a dolgát.

Sam alighogy becsukta maga után az irodája ajtaját, már hallotta is a fülesében a diplomata hangját.

– Üdv, tábornok! Én is épp az imént akartam kérni Chukot, hogy tárcsázza a Földet.

– Üdv, Richard! Miért?

– Mondd először te!

– Mit szólnál, ha azt mondanám, kapsz egy új orvost?

– Bővebben?

Sam röviden elmagyarázta a helyzetet Woolsey-nak.

– Javasoltam az Elnöknek, hogy Atlantiszon éljen Mornela Doron a kislánnyal, és jó ötletnek tartotta. – fejezte be a beszámolót a CSKP vezetője.

– Értem, tájékoztatom Dr. Kellert. Örülni fog a segítségnek, ez a várandósság jobban megviseli, mint az előzőek. Hogyan akarod kivitelezni a mentőakciót? Ha jól értettem, ez a kormányzó tulajdonképpen fogva tartja a gyereket.

– Igen, de a gyógyító azt mondta, hogy a kislány bármikor hazamehet, ha akar, és ő is meglátogatja minden nap. Már csak azt kell kitalálnunk, hogyan jutnak el vele feltűnés nélkül a kapuhoz.

– Mi van a Thorral? Még nem működőképes?

– Nem, a hiperhajtómű, a pajzsok és az asgard sugár még nem működik. Miért?

– Arra gondoltam, hogy azzal elmehetnétek a kislányért. Azonban ezek szerint ez nem járható út.

– Nem, sajnos, holott az lenne a legjobb megoldás. Haley alezredes és Daniel tart majd Mornelával, így úgy tűnhet, mintha hazakísérnék. Bízom benne, hogy minden rendben lesz, de azért a mentőcsapatok készen fognak állni.

– Reméljük, simán megy minden. Azután pedig várjuk szeretettel a gyógyítót.

– Rendben, köszönöm. Te miért akartál velem beszélni? – emlékeztette a tábornok a diplomatát a társalgásuk kezdetére.

- Ó, igen. Kérésednek megfelelően tájékoztattam a Vanirokat a kialakult helyzetről. Segítséget ajánlottak.
- Mégpedig?
- Azt állították, tudnak segíteni az altábornagyon.
- Hogyan?
- Tudod, hogy ők is klónozzák magukat, és a teljes tudatukat át tudják vinni az új testbe. Azt mondták, hogy azzal az eljárással vissza tudják adni Jack emlékeit. Véleményük szerint azok ugyanis az agyába beépített szerkezetben vannak.
- Igen, a gyógyítónak is ez a véleménye.
- Akkor biztosan úgy van. Viszont van egy kis bökkenő.
- Mi?
- Jelenleg nincs galaxisok közötti utazásra alkalmas járművük, így a férjednek kellene idejönni. A szerkezet, amivel a klónozást és a tudatátvitelt végzik, nem mozgatható, de méreteit tekintve nem is férne át a kapun. Arra gondoltam, hogy Dr. Jackson esetleg elkísérhetné, ő ismeri a Vanirokat. Más nem mehetne helyette az Ordenára?
- Gondolom, igen. Azonban biztosan megbízhatunk bennük?
- Azt hiszem, igen.
- De vannak fenntartásaid. – Sam jó érzéssel kihallotta a diplomata hangjából az enyhe bizonytalanságot.
- Ahogy korábban is mondtam, őszintének tűntek. Már amennyire le lehet olvasni az érzelmeiket egy Asgard arcáról. Viszont a korábbi tapasztalataink alapján... nos, igen.
- Mégis azt kéred tőlem, hogy a férjem, a gyermekeim apjának életét bízom rájuk?
- Nem. Csak azt, hogy fontold meg. Nem nagyon van más alternatíva, ha jól látom.
- Tudom, de... mi van, ha ez egy csapda? Ha a korábbi sérelmeiket akarják Danielen megtorolni. Már akkor sem tetszett ez a hirtelen jött barátkozási kedv, mikor először tájékoztattál róla.
- Mióta vagy ennyire paranoiás?
- Ha a helyemben lennél, nem mondanád ezt.
- Igazad van, ne haragudj. Nézd, beszéljétek meg Jack-kel.
- Úgy lesz. Mindenképpen neki kell meghoznia a végső döntést. Jelen helyzetben én nem tudnék reálisan ítélni.
- Érthető. Kérlek, értesíts majd!
- Feltétlenül. További szép napot, Richard!
- Neked is. Viszlát!

A tábornok az asztalára könyökölt, arcát a kezeibe temetve gondolkozott az iménti beszélgetésen. Halk kopogtatásra kapta fel a fejét, és arcára önkéntelenül is mosoly ült, mikor a belépő személyt meglátta.

– Nem zavarlak? – kérdezte Jack a feleségét.

– Ugyan, hogy' zavarnál. – a nő felállt és a férjéhez lépett.

– Nem is tudom... Végül is te itt komoly, felelősségteljes munkát végzel.

– Ami jelenleg elég szorosan kapcsolódik hozzád. – válaszolta Sam, majd becsukta az irodája ajtaját. – Az imént beszéltem Richard Woolsey-val, ő Atlantisz vezetője. A vanirok - a nép, amellyel találkozni akartatok, mikor a támadás történt a Zeusz ellen - azt állítják, tudnának rajtad segíteni.

– Fogalmam nincs ki ez a Woolsey, meg mi az, hogy Atlantisz, a vanirokról már nem is beszélve, de gondolom, tudnom kellene. Jelen pillanatban azonban ez nem is nagyon érdekel, a lényeg, hogy a memóriám a régi legyen. Mikor indulhatok?

– Várj egy kicsit. Valamit tudnod kell erről a népről. – azzal Sam elmesélte Daniel korábbi találkozását a pegazusi szürkéekkel, és a mostani kapcsolatfelvételükről is beszélt a férjének.

– Tehát jó útra tértek a fickók. – zárta rövidre Jack.

– Nem tudom... – sóhajtott a tábornok.

– Van egyéb mód arra, hogy ismét legyenek emlékeim?

– Nem igazán jut eszembe más.

– Akkor mire várunk?

– Jack, én...

– Próbálj megérteni, kérlek.

– Nem ezzel van a gond.– felelte halkán a nő. – Egyszerűen nem bízom bennük.

– Ők az egyetlen esélyem. – erősködött Jack.

– Talán, viszont... – Sam hangja elakadt, szeméit elfutotta a könny – nem bírnám ki, ha elveszítenélek. Neked köszönhetem a boldogságot... az életem értelme vagy... nemcsak a gyermekeim apja, de a lényem másik fele is... – suttogta el-elcsukló hangon.

A férfi magához ölelte a nőt, belecsókolt a nyakába, vigasztalón simogatta karcsú hátát, Sam pedig nem törődve a hellyel, a katonai protokollal, szorosan a férjéhez simult.

– Éppen ezért kell elmennem azokhoz a... vanirokhoz. – Jack eltolta magától kicsit a feleségét, de épp csak annyira, hogy a szemébe tudjon nézni. – Emlékezni akarok a veled töltött idő minden percére, minden pillanatára. Arra, hogyan ismertelek meg, az első csókunkra, az esküvőnkre, a gyerekeink születésére, mindenre.

Sam belenézett a szeretett férfi meleg barna szeméibe, és most értette meg igazán, mit élhet át. Beleborzongott a gondolatba, hogy egyik pillanatról a másikra nem tudja felidézni az élete eseményeit. Beleegyedezése, vagy inkább beletörődése jelétül aprót bólintott.

– Gyere haza hozzám, épségben. – suttogta Sam, és ismét szorosan a férje karjaiba simult.

– Azon leszek.

– Danielt megkérem, hogy kísérjen el.

– Hova? – lépett be abban a pillanatban a régész a helyiségbe a tárgyaló felől.

– Atlantiszra. – válaszolt Sam, majd barátja értetlen arckifejezését látva, folytatta: – Az imént beszéltem Richard Woolsey-val. A vanirok állítólag vissza tudják adni Jack emlékeit...

– Hát, persze, hogy erre mi nem gondoltunk! – szólt közbe Daniel a homlokára csapva. – A klónozáshoz kapcsolódó tudatátvitellel.

– Úgy van. – hagyta rá Sam.

– Ezt most értenem kellene? – nézett zavartan a feleségéről a barátjára, majd vissza Jack.

– Nem, a technológiai dolgokat sosem értetted. – vigyorgott a férfire Daniel.

– Kösz... – fintorgott Jack.

– Nincs mit. – viszonzta a grimaszt a tudós.

– Menjetek át, kérlek a tárgyalóba. Szólok Haley alezredesnek, Carolynnak és Mornela Doronnak, hogy jöjjenek ide. Holnapra megszervezzük mindkét utat. – függesztette fel a két barát szópárbaját a nő, magában azonban örült, hogy az emlékezetkiesése ellenére a szimpátia megmaradt Jack részéről Daniel felé.

A megbeszélés hosszan elhúzódott. Végül úgy határoztak, hogy Carolyn és Haley alezredes kíséri el Mornelát, Daniel pedig elmegy Atlantiszra Jack-vel. Miután mindenki elhagyta a tárgyalót Sam utasította WALTERT, hogy értesítse Mr. Woolsey-t a fejleményekről.

– Lassan indulnom kell, mert még a gyerekekért is el kell mennem. – fordult a nő Jack felé, mikor már kettesben voltak.

– Hol vannak most? – kérdezte a férfi.

– Cassie-nél. – válaszolta Sam, majd férje kérdő tekintetét látva magyarázatba fogott volna, de ő megállította:

– Mindegy, hamarosan nem kell ezeket kérdeznem. – Jack tekintete bizakodást tükrözött.

Sam még visszakísérte a férjét a szobájába, és annak ellenére, hogy nagyon szeretett volna vele maradni, elbúcsúzott tőle, és elindult „összeszedni” a gyerekeiket.

Cassie a szokásos finom vacsorával várta a nevelőanyját, aki bár nem volt éhes, mégis evett néhány falatot, miközben a gyerekek beszámoltak a nap eseményeiről. A fiúk miután elárasztották anyjukat az óvodai történetekkel, elvonultak mesét nézni. Sam először nem igazán örült ennek, hisz elég későre járt már, de Patrick készített neki és Cassie-nek egy-egy teát. Végül a felnőttek a hátsó teraszon ültek le beszélgetni, ahonnan a nappali üvegajtaján keresztül szemmel tudták tartani a két kisfiút.

– Szeretnénk megbeszélni veled valamit, és ezt nem akartuk az ikrek előtt. – kezdte Cassie, miután elhelyezkedett az egyik kényelmes fonott fotelben.

– Igen, ezért is javasoltam a teázást, míg a gyerekek tv-t néznek. – fűzte hozzá Patrick.

– Miről van szó?

– Emlékszel, a születésnapjukon megígértük a fiúknak, hogy elvisszük őket az állatkertbe, Denverben. – válaszolta Patrick, majd mikor a felesége nevelőanyja bólintott, folytatta: – Arra gondoltunk, hogy ezen a hétvégén úgyis meg akarjuk anyámékat látogatni, elvinnénk a gyerekeket is, és beiktatnánk az állatkertet. Anyám úgyis mondogatta már, hogy rég látta őket.

– Nincs ellene kifogásom. – adta beleegyezését Sam.

– Rendben, arra gondoltam, hogy pénteken nem mennének óvodába, és reggel indulnánk, akkor ebédre Denverben is lennénk. Persze, ha adsz nekem egy szabadnapot. – nézett vigyorogva a Samre a fiatal férfi.

– No, eszi fene... – nevetett vissza Sam.

A két kisfiú természetesen kitörő örömmel fogadta a felnőttek bejelentését, és apró ujjacskaikon azt számolgatták, hogy mennyit kell addig aludni.

Még az esti meseolvasás után is hallotta Sam a sutyorgásukat a szobájukból, miközben a nappaliban tett-vett, amint arról beszélgettek, mi mindent fognak csinálni Denverben.

* * *

Sam - ahogy az utóbbi időben oly gyakran - többször is felriadt az éjszaka folyamán horrorisztikus rémálmaiból, melynek következtében most kialvatlanul feküdt a hátán a franciaágyban. Nagyot sóhajtvá vette tudomásul, hogy még épphogy csak pirkad, a kelő nap első sugarai félhomályba burkolták a hálószobát. Kikászálódott az ágyból, megigazította a rongyosra gyűrt ágyneműt, majd kibotorkált a konyhába és bekapcsolta a kávéfőzőt. Néhány perccel később a csészéjével a kezében a nappaliban üldögélt az egyik fotelben, lábait maga alá húzva, és az előtte álló nap eseményein elmélkedett. Szívelelke tiltakozott az ellen, ami a férjére várt, de tudta, hogy muszáj elengednie őt.

Ugyanilyen mértékig foglalkoztatta a mai nap másik eseménye, mellyel kapcsolatban kifejezetten rossz érzései voltak. Nem hagyta nyugodni a Mornela Doron tekintetében látott félelem. Vajon tud valamit a nő, amit nekik nem mondott el? Sam saját tapasztalatból tudta, hogy a go'uldoknak számtalan kegyetlennél kegyetlenebb eszköze van arra, hogy fájdalmat, pokoli szenvedést, vagy halált okozzanak. A

Kormányzónak úgyszintén meglehetnek a módszerei, tekintve, hogy félig go'uld. Ahogy jobban visszagondolt az előző nap lezajlott beszélgetésre, egyre inkább eluralkodott rajta az érzés, hogy a nő élete komoly veszélyben van.

– Édes Istenem, add, hogy ne legyen igazam. – suttogta maga elé.

Miután elkortyolgatta a kávéját, lezuhanyozott és felöltözött, majd felébresztette a gyerekeket. Miközben előszedte a ruháikat, ellágyult tekintettel figyelte a fiait, ahogy ébredtek. Az ikrek személyiségében rejlő különbözőség e téren is megmutatkozott. Jacob - ahogy Sam is - pillanatok alatt éber volt, James viszont - Jack-hez hasonlóan - percekig üldögélt félálomban az ágya szélén. Jake már a fürdőből jött vissza a reggeli szükségletei elintézése után, mikor az öccse még csak akkor bújt ki az ágyából, és szemecskéit dörzsölve indult a mellékhelyiség meglátogatására.

– Mami, ugye nem felejtetted el, hogy szólnod kell Miss. Hansonnak, hogy holnap nem megyünk óvodába. – emlékeztette anyjukat Jacob.

– Nem, édesem, dehogya is. Este pedig segíthettek összecsomagolni.

– Ma este keresztanyáéknál alszunk? – kérdezte még mindig álmosan pislogva James.

– Nem, erről nem volt szó. Itthon alszotok, és reggel mielőtt megyek dolgozni, elviszlek benneteket hozzájuk.

– Ha ott aludnánk, hogyan pakolnánk össze a dolgainkat? – kérdezte Jake kioktatóan a bátyját.

– Mielőtt elmegyünk, gondolom. Okostojás... – dörmogte James, majd eltűnt a fürdőszobában.

Sam megcsóválta a fejét. Igen, a fiúk nagyon mások voltak, és ez sokszor szült vitát közöttük. Szüleik ritkán avatkoztak bele a nézeteltéréseikbe, hagyták, hogy a gyerekek megoldják ezeket a helyzeteket. Általában így is történt, nem sűrűn fordult elő, hogy komoly veszekedés lett volna az összeszólalkozásaik vége.

Az óvodában Sam jelezte az óvónőnek, hogy a gyerekek a holnapi napot kihagyják, majd elbúcsúzott a két kisfiútól, és indult tovább a Parancsnokság felé.

* * *

Mikor Sam és Jack beléptek a Parancsnokság kávéjába, hogy megreggelizzenek, Dr. Lam és Mornela Doron már kifelé tartottak a helyiségből.

A kölcsönös üdvözlés után Sam Carolyn felé fordult:

– Találkoztál már Haley alezreddel ma?

– Igen, épp akkor fejezte be a reggelit, mikor mi lejöttünk. Meglehetősen izgatott a mai nap miatt. – válaszolta a kérdezett.

– Nem csak ő... – tette hozzá Mornela, és látszott rajta, hogy valóban feszült, és a tekintetében ugyanaz a fájdalommal vegyes félelem tükröződött, mint előző nap.

- Én sem vagyok maradéktalanul nyugodt, de bizakodó vagyok. Ha minden a tervek szerint alakul az ebédet már itt fogyasztathatják el. – mosolygott Sam biztatóan a nőre.
- Talán mégsem olyan jó ötlet ez az egész. – mondta halk, bizonytalan hangon a gyógyító.
- Hogy érti ezt? – vonta fel a szemöldökét a tábornok.
- Félek attól, hogy ha a Kormányzó megneszeli, hogy mire készülünk, és nem tudjuk elhozni Kainát, rajta áll majd bosszút.
- Az elmondása alapján Kainát érdekli a csillagkapu. Csak annyit kell neki mondani, hogy kísérik vissza Dr. Lamet a kapuhoz, és végre láthatja működés közben. Az alezredes a terveink szerint a kapunál marad, és folyamatos rádiókapcsolatban lesznek a doktornővel. Ha bármi gond lenne, azonnal tud segítséget hívni.
- Bízom benne, hogy ilyen egyszerű lesz, ahogy ön most elmondta. – sóhajtotta Mornela, majd Jack felé fordult, aki eddig csendben hallgatta a felesége és a gyógyító diskurzusát: – Kérem, bocsásson meg... tudom, hogy ez nem segít a problémáján, de higgye el, nagyon sajnálom. Bár visszacsinálhatnám az egészet. – mondta halkán, tekintetében őszinte megbánással a nő.
- Nem haragszom Önre. – nyugtatta meg az altábornagy. – Sam elmondta, hogy miért kellett ezt tennie.
- Önök nagyon jó emberek, köszönöm, hogy ilyen megértőek velem, ahogy azt is, hogy lehetőséget adnak rá, hogy a kislányom valóban szabadon nőhessen fel.
- Az embernek ott kell segítenie, ahol csak tud. Azon kívül, ahogy mondtam, lesz lehetősége meghálálni Atlantiszon. Találkozunk később a kapunál. – mosolygott megnyugtatóan Sam.
- Úgy van, addig elpakoljuk az összegyűjtött gyógyszermintákat. A megbeszélt időben a kapuszobában leszünk. – bólintott Carolyn, és a két nő elhagyta az étkezőt.
- Sam elmélázva nézett utánuk.
- Valami gond van? – kérdezte Jack.
- Olyan furcsa volt Mornela tekintete. Mintha tudná, hogy valami nagyon rossz fog történni.
- Nem lehet, hogy csak ideges?
- Nem is tudom. . .
- Hozzá teszem, te is kifejezetten feszültnek látszol. – fűzte tovább a gondolatsort Jack később, miközben már az asztalnál ültek és a sonkás tojását falatozta.
- A helyemben te nem lennél az? – nézett rá kérdően a felesége, aki csak turkálta étvágytalanul a müzlijét.
- A helyében te nem lennél az? – kérdezett vissza ugyanazokkal a szavakkal Jack.
- Nagy valószínűséggel, igen. Te viszont felettébb nyugodtnak tűnsz.
- Nem sok veszteni valóm van. Ennél rosszabb már nem nagyon lehet. – rántotta meg a vállát a férfi, és egy újabb falat ételt tett a szájába.

Sam tudta, hogy ez csak álca. Ismerte már annyira a férjét, hogy tudja, a nemtörődömség csak arra szolgál, hogy Jack leplezze a valódi érzéseit.

Miután befejezték az étkezést, visszavonultak a V.I.P szobába. Mikor becsukta maguk mögött az ajtót, Jack azonnal átölelte a feleségét. Sam ösztönösen átölelte a férje nyakát és hozzásimult, fejét a vállára hajtva. Szívét összeszorította a félelem, és érezte, hogy lehunyt szemhéjai alól kibukik egy könnycsepp. Jack felemelte a fejét, és végigsimította a nő arcát.

– Ne sírj, – suttogta – nem bírom látni a fájdalmad.

– Nem akarom, hogy elmenj. – Sam hangja ugyanolyan halkán csengett. – Illetve, igen, az eszem azt súgja, hogy menned kell, de a szívem, azt mondja, hogy ne engedjelek. Szeretnék veled menni, de nem lehet, és ez még inkább megnehezíti a dolgot.

– Daniellel beszélgettem ma reggel, mielőtt megjöttél, és azt mondta, hogy máskor az asgardok, mikor hasonló helyzetben voltam, pillanatok alatt megoldották a dolgot. Észre sem veszed, és már ismét itthon leszek. – mosolygott biztatóan Jack a feleségére.

– Remélem. – bújt ismét a karjai közé a nő.

Jack Sam vállgödrébe fúrta az arcát, és mélyen beszívta parfümjének lágy illatát. Percekig álltak így, csendben ölelve egymást, szavak nélkül búcsúztak egymástól. Végül Sam volt az, aki kibontakozott az ölelésből.

– Indulnunk kell. – hangján jól érződött, hogy semmi kedve elengedni a férfit. – Daniel már biztosan a kapuszobában vár.

Jack még egy lehelet finom csókot nyomott a felesége ajkaira, azután kézen fogta a nőt és elindultak az ajtó felé.

* * *

Alig egy óra telt el azóta, hogy a férje átlépte a kaput, és ő a könnyeivel küszködve állt a rámpa aljánál, és most ismét csak itt van. A tábornok próbált mosolyt erőltetni az arcára, mikor a kapu aktiválódása után a reményei szerint hamarosan visszatérő vendége felé fordult:

– A mielőbbi viszont látásra, Mornela. Ha minden jól megy, néhány órán belül ismét találkozunk.

– Ha minden jól megy... – ismételte Sam szavait a gyógyító, és hangját megremegtette a feszültség.

– Minden úgy megy majd, mint a karikacsapás. – próbálta megnyugtatni Haley alezredes mindkettőjüket, hisz jól ismerte a parancsnokát, látta rajta, hogy ő sem maradéktalanul nyugodt.

– Íme, az optimizmus hangja. – nevetett fel Dr. Lam.

– Menjünk, hogy mielőbb visszatérhessünk. – javasolta Jennifer, majd tisztelgett a felettesének, és karjával a rámpa felé mutatott.

Dr. Lam és Mornela elindultak felfelé, a kapu irányába, a fiatal tiszt pedig követte őket. Megvárta, hogy a másik kettő belépjen az eseményhorizontba, de mielőtt ő is ezt tette volna, még visszafordult és így szólt:

– Asszonyom! Úgy gondolja valami történni fog?

– Igen, Jennifer, rossz előérzetem van. Amint lekapcsol a kapu ön után, a CSK-5 és 7 itt lesz, indulásra készen. Ha egy óra múlva nem jelentkeznek be, ők is átmennek. Ne feledje: folyamatos online kapcsolatban kell lenniük Dr. Lammel, hogy ön is hallja, mi zajlik a gyógyító körül.

– Úgy lesz, asszonyom. – bólintott az alezredes, majd átlépett a kapun.

* * *

„Ezt a napot a kapuszobában fogom tölteni.” – gondolta Sam, míg a CSK-I vezetőjét várta, aki a csillagkaputól levezető rámpán jött felé, apró termetét meghazudtoló szapora léptekkel.

– Minden úgy ment, ahogy elterveztük, asszonyom! – lépett a biztonsági sáv mögött várakozó táborkok elé Jennifer Haley.

Sam hitetlenkedve hallgatta a fiatal tiszt kijelentését, miközben a felé tartó gyógyítót figyelte, aki a mellette lépkedő kislány kezét fogva haladt felé. Egy pillantást vetett a mögöttük haladó Carolyn Lamre, akinek arca ugyanazt tükrözte, amit Sam is érzett: Túl egyszerű volt.

– Sam, ő a kislányom, Kaina.

– Szia! Örülök, hogy megismerhetlek.

– Üdvözlöm. – mosolygott bizonytalanul a kislány, és kíváncsi tekintettel pislogott körbe.

– Carolyn, kérlek, menjetek el a gyengélkedőbe, és végezd el Kainán is a szokásos vizsgálatokat. – fordult Sam a főorvosnő felé, és próbálta a szokásos szót egy apró biccentéssel kissé nyomatékosítani, majd, mikor a doktornő a tekintetével jelezte, hogy értette a kérést, a gyerek és az anyja felé fordult: – Sajnálom, Mornela, de a szabályzat kötelez erre.

– Semmi gond, megértem.

– Rendben, később találkozunk, én még szeretnék néhány szót váltani az alezredessel.

Jennifer átadta a fegyverét az egyik katonának, majd felettese oldalán elindult annak irodájába. Alig, hogy beértek, és a fiatal tiszt becsukta maga mögött az ajtót, kimondta azt, amire mindketten gondoltak:

– Ez túl könnyen ment, asszonyom. Amennyit a fülesemben hallottam, az alapján elmentek a Gyógyító Központba, ahol Mornela átadta a helyettesének az alibiből összegyűjtött gyógyszermintákat, azután mentek tovább a Kormányzósági Rezidenciára. A kislánynak csak röviden bemutatta Mornela Dr. Lamet, majd azt mondta neki, amit megbeszéltünk, miszerint, ha akarja, most megnézheti a kaput működés közben. Alig egy órán belül már ismét a kapunál voltak. Dr. Lam kérte, hogy tárcsázzak, Mornela pedig megkérdezte Kainát, hogy van-e kedve átlépni a kapun. A gyerek először vonakodott,

látszott rajta, hogy fél az ismeretlentől, de az anyja megnyugtatta, és végül átjöttünk. Gyakorlatilag ennyi történt.

– Schol senkivel nem találkoztak?

– Én nem hallottam erre utaló hangokat. Illetve, persze, a gyógyító néha oda-odaköszönt valakinek, de beszélgetni senkivel sem állt le. Asszonyom, nem akarok vészmadár lenni, de ez túl szép, hogy igaz legyen.

– Egyet értek, alezredes. Mornela azt mondta, hogy a Kormányzónak mindenhol vannak beépített emberei, egyszerűen elképzelhetetlennek tartom, hogy ne jelentette volna neki valaki, hogy a vezető gyógyítója visszatért. Bízom benne, hogy Dr. Lam értette a jelzésem, és nem csak a szokásos vizsgálatokat végzi el.

– Gondolja, hogy ugyanaz történhet a kislánnyal, mint ami Dr. Fraiserrel gyerekkorában? – célzott az alezredes a Nirrti által Cassie mellkasába ültetett szerkezetre.

– Ha nem is ugyanaz, de ennyi év alatt már megtanultam, hogy ha a dolgok túl könnyen mennek, annak sosincs jó vége. Menjen, annak ellenére, hogy nem hagyta el a kapu környékét, önnek is át kell esnie a rutinvizsgálaton. Később én is megyek.

A tábornok megvárta, hogy Jennifer elhagyja az irodáját, majd felvette a telefonkagylót, tárcsázta a vezérlőt, és utasította Harriman Őrmestert, hogy vegye fel a kapcsolatot Mr. Woolsey-val. Néhány szóban tájékoztatta a diplomatát a fejleményekről, aki pedig őt informálta, hogy a vanirok elvitték az anyabolygójukra Jacket és Danielt, és pár órával később szubtéri üzenetet kaptak, miszerint megérkeztek. Sam kissé megkönnyebbült, és megígértette Atlantisz vezetőjével, hogy amint a férje és az archeológus visszatérnek, azonnal értesíti.

A Woolsey-val folytatott beszélgetése után - ígéretéhez híven - a tábornok a gyengélkedőbe ment, ahol Carolyn épp a Kainaról készített PET-CT felvételeket tanulmányozta.

– Minden rendben. – mondta a doktornő a felettese tekintetéből sugárzó kíváncsiságot látva. – Semmi beültetett idegen tárgy, teljesen normális vérkép, szabályos szív- és agyműködés.

– Örülök neki, de szeretném, ha itt tartaná megfigyelés alatt. Cassandránál is csak később jelentkeztek a tünetek, és az ő első röntgen felvétele sem mutatott rendellenességet. Beszéltem Richard Woolsey-val és úgy tájékoztattam, hogy három-négy napig itt maradnak, és utána mennek Atlantiszra.

– Már megkértem őket, hogy maradjanak itt, és utólagos engedelmekkel én is így tájékoztattam őket. A kettős kórteremben vannak, és egy nővér folyamatosan figyeli a biztonsági kamerák felvételét.

– Köszönöm. Elmegyek haza. Kérlek, azonnal értesíts, ha bármi történik.

– Természetesen. Viszlát, Sam!

– Viszlát!

* * *

A másnap reggel a szokásos összegyűrt ágyneműk között, átizzadt hálóingben találta Samet. Nem tudta felidézni, hogy mit álmódott, csak villanásnyi emlékképei voltak, melyek hol a férjével voltak kapcsolatosak, hol pedig Mornela Doronnal. Maga előtt látta a nő megkönnyebbült arcát, amikor visszajöttek, de ugyanakkor emlékezett a szemeiben még akkor is ott tükröződő félelemre is. Gondolataiból a gyerekei zökkentették ki, akik egymást túlkiabálva közeledtek a szülői háló felé.

– Bejöhettek, mami? – hallatszott Jacob kissé izgatott hangja.

– Igen, édesem. – válaszolta teljesen feleslegesen az anyjuk, mert a két gyerek a kérdés elhangzásának pillanatában szinte beesett a szobába. – Mi ez a nagy sietség? – kacagott Sam, miközben felült az ágyon. Jacob felmászott az ágyra az anyja mellé és befészkelte magát a karjai közé, testvére azonban az ágy végénél állva türelmetlenül toporogva válaszolt kérdéssel a kérdésre:

– Mikor indulunk már?

– Így pizsamában, Jamie? – dorgálta meg játékosan a nő a kisleányt. – Gyere ide, kérlek. – nyújtotta kezét elsőszülöttje felé.

A kisleány egy színpadias sóhajjal megadta magát a kérésének, szája sarkában azonban édes vigyor bujkált, ahogy követte a testvérét, anyjuk óvó karjai közé. Sam magához ölelte a kisleányt és csókot nyomott a feje búbjára.

– Először is felöltöztök, addig én lezuhanyozom, majd reggelizünk és utána indulunk.

– Az annyi idő. – ellenkezett James.

– Minél kevesebbet nyafogsz, annál hamarabb nekiállhatsz öltözni, hogy minél előbb elindulhassunk. – szögezte le ellentmondást nem tűrő hangon Sam. – Most pedig, sipirc. Amíg végeztek a fürdőben kikészítem a ruháitokat. Később találkozunk a konyhában.

* * *

Egy óra múlva Sam már Cassie és Patrick házában búcsúzott a gyerekeitől, majd indult tovább a Parancsnokságra. A napja teljesen eseménytelen volt, és úgy érezte az idő ólomlábakon vánszorog. Együtt ebédelt Mornelával és Kainával, és hamar a szívébe zárta a gyereket, aki nagyon könnyen barátkozó típus volt. A kisleányt minden érdekelte, a Daniel által korábban Mornelának adott Földről és Atlantiszról szóló könyveket bújta egész délelőtt. Ebéd után a gyógyító visszament a gyengélkedőbe Dr. Lamhez, a tábornok pedig megkérte Dr. Balinsky-t, hogy foglalkozzon kicsit Kainával, akit úgy tűnt meglehetősen érdekelt a történelem. Sam még délután, mikor hazaindult is ott találta a kisleányt és Daniel helyettesét a férfi laborjában, ahogy az archeológus épp Atlantiszról tartott kisleányok számára a gyerekeknek, aki szájatva, érdeklődően csillogó szemekkel hallgatta a férfit.

Sam Dr. Balinsky laborjából a gyengélkedőbe ment, hogy elbúcsúzzon Mornelától is, aki a nap nagy részét ott töltötte, a földi gyógyszerekkel, vizsgálati módszerekkel, és műszerekkel ismerkedve. A tábornok elégedetten vette tudomásul, hogy a gyógyító kissé nyugodtabbnak tűnt, mint az előző napon. Azzal búcsúzott a nőtől, hogy hétfőn reggel találkoznak, és akkor már nagy valószínűséggel mehetnek is Atlantiszra.

Sam mielőtt hazament, megállt a kedvenc kínai étterménél, és vett némi vacsorát magának. Miután hazaért, levetette az egyenruháját, belebújt egy kényelmes farmerbe és pulóverbe, majd begyújtott a kandallóba. Később a kandalló előtti fotelben eszegette a vacsoráját, a lángnyelveket nézve, és a tűz pattogását hallgatva.

Egyedül volt és magányosnak érezte magát. Mióta a gyerekek megszülettek, nem érezte így magát. Cassie és Patrick alkalomadtán elvitték ide-oda a gyerekeket - olykor több napra, ahogy most is - hogy a szüleik kettesben lehessenek, de teljesen egyedül Sam évek óta nem volt. Emlékezett, milyen büntudata volt, mikor először mentek el szórakozni Jack-kel az ikrek születése után.

A két kicsi alig múlt egy éves, mikor egy szombat délután Cassie és Patrick azzal állítottak be, hogy van két színházjegyük aznap estére. Sam először nem értette, hogy miért is fontos ez az infó nekik, mikor a nevelt lánya hozzá tette, hogy az ő számukra.

– Rátok fér egy kis kikapcsolódás. – szögezte le Cass, miközben felkapta és megölelte a felé totyogó Jacobot.

– Ki van zárva! – tiltakozott a nevelőanyja. – Nem hagyom magukra a gyerekeket.

– Nem egyedül lesznek, velünk. Elvisszük őket magunkhoz. Nálunk alszanak. – nyugtázta Patrick, aki James-t ölelte épp magához.

– Mi? Szó sem lehet róla! – ingatta a fejét felháborodottan Sam.

– Miért? Gondolod, hogy nem tudunk rájuk vigyázni? – kérdezte kissé megbántottan Cassie.

– Nem erről van szó! Tudom, hogy rátok lehet bízni az ikreket. Azonban más egy-két órát velük tölteni, mint egy egész estét. Az esti protokoll nem könnyű. Vacsora, fürdés, az altatásról már nem is beszélve. Azon kívül este még sosem aludtak nálatok.

– Épp ideje elkezdeni. – erősködött Cassie. – Az előadás fél kilenckor kezdődik, és kb. tízkor van vége. Ha végképp nem boldogulunk velük, mert nem alszanak el nélküled, akkor felhívlak és eljöttök értük. Így jó?

– Napközben is minden gond nélkül el szoktak aludni nálunk. Sőt a bölcsődében is nélküled alszanak ebéd után. – fűzte hozzá Patrick.

Sam csak ingatta a fejét, minden porcikája tiltakozott ez ellen. Egyszerűen nem tudta elképzelni, hogy a két kislány nélküle vacsorázzon, ne ő fürdesse őket, és főként, ne tőle kapják a jó éjt pusztit. Jack-re nézett, aki a kanapénak támaszkodva eddig szótlánul figyelte a feleségét. A férfi látta a nő vívódását, odalépett hozzá, és a kezét megfogva átvezette a konyhába és ott kérdezte tőle:

– Lenne kedved elmenni?

– Nem kedv kérdése, hanem...

– De igen, Sam. – vágott a felesége szavába lágyan Jack. – Szóval?

– Tulajdonképpen, igen. Viszont milyen anya lennék, ha a saját szórakozásomat a két kicsi gyermekem elé helyezném?

– Ezt nem így kell felfogni, drágám. Neked is szükséged van a kikapcsolódásra. Nem lehet mindig csak a munka és a gyereknevelés. Tudom, az én hibám, hogy alig mozdulunk ki, mert keveset vagyok itthon, de most éppen itt az ideje, hogy megtegyük. Nézz rájuk. – intett fejével Cass és Patrick felé, akik önfeledten játszottak az ikrekkel. – Minden rendben lesz.

– Olyan kicsik még...

– OK. Akkor csináljuk úgy, hogy mikor kijövünk a színházból, felhívjuk őket, és ha a fiúk nem alszanak, haza hozzuk őket. Ellenkező esetben azonban, még elmegyünk táncolni is.

Végzőre ért oda Cassie melléjük Jacobbal, hogy inni adjon a kisfiúnak, és nevetve mondta a nevelőanyjának:

– Akkor azt hiszem, ideje, hogy összekészítsd a fiúk úti pakkját, aztán van még egy meglepetésem neked. Sam még mindig nem volt meggyőződve róla, hogy helyesen cselekszik, és a könnyeit nyelve szedett össze egy nagy táskányi ruhaneműt, pelenkát és egyebet a gyerekeknek. Mikor jó fél óra múlva végzett, és megjelent az utazótáskával a nappaliban, Jack döbbenetesen kérdezte:

– Nem úgy volt, hogy csak egy éjszakát töltenek a fiúk Cassie-éknél?

– El sem tudod képzelni, mi minden kellhet. Inkább legyen több ruha, mint kevesebb. – válaszolta Sam a férjének, majd hozzá tette: – Biztos jó lesz ez így?

– OK, menjünk, – lépett mellé a nevelt lánya – mielőtt még meggondolod magad.

– Hova?

– Meglepetés, mondtam már. – azzal kirángatta a vonakodó Samet a házból.

Két óra múlva jelentek meg ismét, és Jack-nek tátva maradt a szája, mikor meglátta a feleségét, akit - mint kiderült - a kozmetikai szalonba cipelt el Cassandra. Sam egy normál munkanapon - a szabályzatnak megfelelően - csak minimális sminket használt. Most sem volt erősen sminkelve, mégis, egyébként is szép arcát sugárzóan gyönyörűvé varázsolta a kozmetikus hozzáértő keze. A fodrász is

remek munkát végzett. A nő haját féloldalasan tűzte fel, a hajtincseket befonta, és kis kunkorokat képzett belőle a csatok behelyezése előtt.

– Elragadó vagy. Nagyon össze kell kapnom magam. – adott egy lány csókot Sam ajkaira Jack.

– Készülődjétek, mert elkéstek. Mi pedig megyünk. – mondta Cassie, és felvette Jamest, aki eddig a járókában játszott a testvérel.

Patrick követte a példáját, pártfogásába vette Jacobot, felkapta a gyerekek cókókját tartalmazó táskát, és odaléptek a két kisfiúval a szüleikhez. Sam szíve ismét összeszorult, ahogy megpuszilta a gyerekei puha arccskáját, és érezte, hogy könnybe lábad a szeme.

– Ne sírj, elmosódik a sminked. – dorgálta meg Cassie a nevelőanyját játékosan, majd nyomott egy puszit az arcára. – Éreztétek jól magatokat, és ne aggódj, minden rendben lesz a fiúkkal.

– Köszönjük. – válaszolta Jack a felesége helyett, majd - miután az ajtó becsukódott - Samhez fordult: – Megyek, előszedem a szmokingom, remélem nem híztam ki. Segítesz megkötni a nyakkendőmet, ugye?

– Persze. – bólintott Sam még mindig a bejárati ajtóra szegezett tekintettel, majd nagyot sóhajtva követte a férjét a hálóba.

Amíg Jack borotválkozott, addig Sam felvett egy bokáig érő, fekete kisestélyit, mely rafinált vállpántjainak köszönhetően, szinte az egész hátát szabadon hagyta. Karcsú lábait fekete, magas sarkú szandálba bújtatta, majd odalépett a sminkasztalához. Elővette a Jack-től a legutóbbi születésnapjára kapott fehéraranyból készült, apró drágakövekkel díszített nyakéket a hozzá tartozó fülbevalóval, és épp mikor a férje belépett a hálóba végzett is az ékszerek felhelyezésével. Jack ismét csak elakadó lélegzettel szemlélte a feleségét, aki felé fordulva kérdezte:

– Nos?

– Elmondhatatlanul szép vagy. Ha nem indulunk el azonnal, biztos nem megyünk sehova. – nézett a szeme sarkából Jack a franciaágyra.

Sam értette a jelzést, és érezte, hogy elpirul. Hogy zavarát leplezze a férje elé lépett és megköttette a csokornyakkendőjét, majd segített neki a mandzsettákat is az ingje ujján levő gomblyukakba tűzni.

Csodálatos estét töltöttek együtt. Sam persze az előadás után azonnal fel akarta hívni Cassie-t, de mikor a kis estélyi táskájából kivette a mobilját, látta, hogy nevelt lánya megelőzte. Cassandra SMS-ben tájékoztatta, hogy a fiúk egy nagy vacsora, és pancsolás után édesdeden alszanak. Így hát a színház után Jack beváltotta az ígését, megtáncoltatta a feleségét. Ezt az estét több másik is követte, és Sam lassacskán beismerte magának, hogy igaza volt Cassie-nek, mikor azt mondta, hogy a gyerekek születése után is kell néha, hogy kettesben legyenek Jack-vel.

Samet a mobiltelefonja csörgése rántotta vissza a múltból a jelenbe. Letette a dohányzóasztalra az időközben kiürült ételes dobozát, és a telefon kijelzőjére nézett. Cassandra hívta, és tájékoztatta, hogy

rendben megérkeztek Denverbe, és az anyósáék természetesen elhalmozták mindenféle földi jóval a gyerekeket, akik izgatottan várják a másnapot és az állatkerti látogatást. Sam beszélt a gyerekeivel és Patrick anyjával is néhány szót, majd miután letette a telefont átment a konyhába, hogy készítsen magának egy teát.

Amíg a teavíz forrt, addig megnyitotta a fürdőkádban a csapjait, fürdőolajt csepegtetett a vízbe, majd visszament a konyhába és elkészítette a teáját. Pár perccel később a hatalmas kádban, a forró fürdőt élvezve kortyolgatta a karamellás rooibost. Majd egy órán keresztül lubickolt, fáradt izmait kellemesen ellazította a meleg víz. Mikor már kezdett fájni, kikászálódott a fürdőkádból, megtörölközött és felvette a hálóruháját. Annak ellenére, hogy a fürdő felfrissítette, mégis fáradtnak érezte magát, és ahogy lefeküdt szinte azonnal elnyomta az álom.

5. fejezet

Az új családtag

Sam a kertben pihent az egyik nyugágyban, egy pohár narancslével a kezében, és elégedetten szemlélte a rózsáit. A délelőtti kedvenc rózsakertje gondozásával töltötte, most pedig, hogy túl volt az ebéden, úgy döntött lazít kicsit, és közben azon filozofált, vajon mivel töltse a nap hátralevő részét. Letette a kezéből a poharat az ágy mellett álló asztalkára, és csukott szemekkel élvezte az őszi nap lágyan simogató sugarait.

Mikor a nő lassan kinyitotta a szemeit, akkor tudatosult benne, hogy a kellemesen meleg napsütés álomba ringatta. Félig fekvő helyzetében nyújtózkodott, és aprókat pislogva ébredezett, mikor furcsa érzés lett úrrá rajta. Valaki figyelte... Szeme sarkából, tőle balra egy alak sziluettjét vélte kirajzolódni. Egy pillanat alatt éber lett és felült. Alig láthatóan elfordította a fejét, és meglátta a felé sétáló embert, a szíve nem az ijedtségtől kezdett hevesebben dobogni. Még akkor is hitetlen tekintettel nézett, mikor a férfi leült mellé az ágy szélére, és a kezébe vette a kezét.

– Szia! – mosolygott a tábornok.

Jack eddig a terasz sarkától figyelte a feleségét, ahogy aludt, nézte kisimult vonásait, nyugodt tempóban le-felemelkedő mellkasát.

– Jack! – suttogta Sam remegő hangon.

A férfi látta a felesége gyönyörű kék szemeiben tükröződő kételkedéssel vegyes örömet. Ahogy azt is, hogy a nő nem tud megszólalni, ezért inkább átölelte karcsú derekát, és egy hosszú, forró csókkal adott bizonyosságot a ténynek, hogy nem káprázat, valóban ott ül mellette.

– Tényleg nem álmodom... – suttogta Sam, enyhén kérdő hangsúllyal, miközben karjait a férje nyaka köré fonta.

– Nem. – ingatta a fejét mosolyogva Jack.

– Minden rendben?

– Igen. Mindenre emlékszem. Letesztelhetsz, de csak óvatosan. – majd meg sem várva, hogy a felesége válaszoljon, folytatta: – Nézzük csak, szeptember 23-án van a házassági évfordulónk, a te születésnapod december 29-én, a fiúké pedig május 20-án.

– A tiéd?

– Október 20-án. – nyomott Jack egy pusztit a nő orra hegyére, majd hozzátette: – Látod, alaptalan volt a félelmed a szürke fickóktól. – tette hozzá a férfi azzal a Sam által jól ismert, „én megmondtam” tekintettel.

– Valóban. – biccentett mosolyogva Sam. – Hogyan történt? Mármost az egész művelet?

- Ugye nem vársz tőlem tudományos kiselőadást? – grimaszolt a férfi.
- Természetesen, nem. – kacagott a nő.
- Remek. Szóval, mikor Atlantiszon kiléptünk a kapuból, Woolsey azzal fogadott, hogy az Asgardok már várnak, és pár perc kötelező bájcevej után felsugároztak a hajójukra. Tetszene neked, sokkal frankóbb, mint a jó öreg Thor cimbié volt.
- Bízom benne, hogy egyszer láthatom.
- Gondoltam. – vágott mókás fintort Jack, majd folytatta: – Szóval elvittek a bolygójukra, befektettek egy olyan sztázisfülke szerűségbe, aztán közölték, hogy ne aggódjak, nem fogok érezni semmit. Hazudtak.
- Hogy-hogy? Mit csináltak? – kérdezett közbe Sam jól érezhető nyugtalansággal a hangjában.
- Igazából fogalmam nincs. Csak valami zöldes fénysugarat láttam a fejem körül cikázni. Nem sokkal később közölték, hogy kész vagyunk.
- De azt mondtad, nem mondtak igazat a fájdalommal kapcsolatban...
- Ja, nem maga a művelet fájt, hanem utána volt pokoli fejfájásom, de azt mondták, ez normális, és hamarosan elmúlik. Úgy rémlik, hogy amikor az ősök tudását kiszedte Thor az agyamból, akkor is fájt a fejem. Mire visszaértünk Atlantiszra már el is múlt. A doki persze minden áron meg akart vizsgálni, kénytelen voltam engedni neki. – sóhajtott színpadiasan Jack. – Ja, és képzeld, ikreik lesznek.
- Gondolom, Rodney kellőképpen kétségbe van esve. Már a három gyerek gondolata is megrémítette, képzelem, hogyan reagált, mikor megtudta, hogy négy lesz az a három. – somolygott Sam.
- Főként, hogy ez a kettő is lány lesz. Jennifer szerint hetekig nyugtatón élt, mikor megtudta, hogy ezentúl öt nővel kell együtt élnie. – nevetett Jack. – No, de a lényeg: megvizsgált, közölte, hogy minden OK, jöhetek haza. Visszajöttünk és most itt vagyok. – zárta rövidre az amúgy sem hosszú élménybeszámolót a férfi.
- Hogyan?
- A csillagkapun keresztül, hogyan másképp. – nézett értetlen tekintettel Jack a feleségére.
- Ennyi eszem van. – forgatta a szemeit Sam. – Haza, hogy' jöttél, arra gondoltam.
- Ja, Daniel elhozott. Miután megvívta a magam kis harcát a mi Walterünkkel.
- No, igen, én azt a parancsot adtam, hogy ha bármi hír van Atlantiszról, azonnal értesítsen.
- Akart is. Kénytelen voltam visszaélni a közöttünk levő rendfokozatbéli különbséggel.
- Hm? – nézett felvont szemöldökkel Sam a férjére.
- Felülbíráltam a parancsodat. – vigyorgott tréfás szégyenlősséggel Jack a feleségére.
- Majd gondolkozom, hogyan tehetnéd jóvá. – somolygott Sam kacér tekintettel.
- A gyerekek alszanak?

– Nincsenek itthon. Denverben vannak és csak holnap este jönnek haza.

– Akkor azt hiszem, van egy ötletem, hogyan kárpótoljalak... – bászalygott Jack, miközben felállt és felsegítette a feleségét a nyugágyból, majd a kezét fogva elindult a házba.

A nappaliba belépve megnyomta az ajtó mellé, a falra szerelt kapcsolót, melynek hatására a plafontól a padlóig érő sötétítő függöny behúzódott, jótékony félhomályba borítva a helyiséget. Ezután szó nélkül átölelte Samet, és forrón megcsókolta. Sam viszonzta az ölelést és a csókot, egyik kezével a férje derekát karolta át, míg másik kezét a tarkójára csúsztatta. A férfi kihúzta a nő ingjét a nadrágjából, benyúlt alá és rutinos mozdulattal kapcsolta ki a melltartóját. Sam sem tétlenkedett, már az ő egyik keze is a férje pólója alatt járt, és erős hátát simogatta, míg a másikkal a nadrágszíját csatolta ki. Jack a kandalló felé kezdett araszolni, majd mikor odaért lassan ereszkedett térdre, hogy a nőnek legyen ideje reagálni, és finoman lefektette a feleségét a kandalló előtti puha szőnyegre.

– Remélem, megfelelően orvosoltam a hibámat... – suttogta kérdő hangsúllyal, sokkal később Jack.

– Mmmm... – dunnyogta a férje vállgödrébe Sam, és ezzel többet mondott bármennyi szónál.

– Bízom benne, hogy megúsom komolyabb büntetés nélkül. – incselkedett a férfi a feleségével, és miközben egyik könyökén megtámaszkodott, másik karjával szorosán ölelte magához a nőt.

Jack apró csókokkal halmozta el a felesége vállát, melyen apró szeplők sorakoztak a néhány hete a tónál töltött nyaralásnak köszönhetően. Jack még ezt is imádta a feleségében; a napozás hatására a nő tejfehér, érzékeny bőrén mindenhol megjelentek ezek a pici pöttyök, melyek Samet meglehetősen bosszantották. Hosszú idejébe tellett a férfinak a kapcsolatuk kezdetén, mire meggyőzte őt arról, hogy vegyen csak nyugodtan fürdőruhát, mikor a tónál voltak, mert ezek a szeplőcskék őt kicsit sem zavarják. Sőt, kifejezetten izgatónak találta őket.

A férfi lassan a hátára fordította a nőt és élvezettel futtatta végig tekintetét a testén, melyen alig voltak nyomai a terhességnek és a múlt időnek. Cirógatta hosszú, karcsú combjait, kerek csípőjét, apró köröket rajzolt a felesége köldöke köré a mutatóujjával. A nő hasának alján végighúzódo hegvonulat végigsimítva elmosolyodott, ahogy felidézte az ikrek születését, aggodalmát a császármetszés miatt és az örömet, mikor a karjában tarthatta a gyermekeit.

– Mire gondolsz? – kérdezte Sam miközben a férfi tarkóját simogatta.

– A fiúk születésére és arra, hogy most is olyan gyönyörű vagy, mint mikor megismertelek. – csókolta meg Jack szerelmesen a feleségét.

– Szeretlek! – suttogta Sam.

– Én is szeretlek, Sam! – cirógatta meg kézfejjével a nő arcát Jack. – Hogyan tovább? Mit csináljunk a nagy szabadságunk alatt?

– Nem voltak különösebb terveim a nap hátralevő részére. Most először is szeretnék lezuhanyozni.

– Csatlakozhatok?

– Igen, esetleg megmoshatnád a hátam... – villantott egy pajkos mosolyt Sam a férjére.

Jack vigyorogva feltápászkodott, és felsegítette a feleségét. Kézen fogva mentek a fürdőszobába, ahol persze a hátmosáson kívül még történt egy s más.

A délután hátralevő részét kellemes semmittevéssel töltötték, és napnyugtáig élvezték az őszi nap melegét. Jack javasolta, hogy menjenek el vendéglőbe vacsorázni, azonban Sam inkább kettesben szeretett volna lenni vele, így hát pizzát rendeltek. Vacsora után Sam még beszélt telefonon a gyerekekkel, viszont szándékosan nem említette nekik, hogy apjuk hazatért, meglepetést akartak szerezni a fiaiknak.

Jack már azt is eldöntötte, hogy másnap valami ürüggyel ellóg kis időre otthonról, hogy el tudjon menni a tenyésztőhöz, akivel már korábban beszélt a kutya projektről, és amire a gyerekek hazaérnek megveszi nekik a hőn áhított kiskutyát. Felesége előtt azonban egyelőre mélyen hallgatott erről a tervéről...

* * *

– Rendben, azonnal indulok.

– Mi történt? – kérdezte Jack a feleségét, miután a nő letette a telefont.

Épp a kissé késői reggeli maradványait pakolták el közösen, és Jack azon törte a fejét, mit találjon ki, hogy elmeheessen kicsit otthonról, mikor Samet a Parancsnokságról keresték.

– Be kell mennem a Parancsnokságra. Mornela Doron rosszul lett hajnalban, magas láza van, a májfunkciós értékei az egekben, hányt, és néhány perce leállt a mája.

– Remélem, nem hozott át a kapun valami fertőzést. – vont össze a szemöldökét Jack.

– Én pedig azt remélem, hogy csak annyi a gond. – válaszolta elgondolkozva Sam, miközben belebújt a cipőjébe.

– Elkísérjelek? – nézett kérdően a nőre Jack, magában azonban bízott benne, hogy Sam nemet mond.

– Nem szükséges, köszönöm. Inkább, ha lenne kedved, elmehetnél vásárolni és elővehetnéd a grillt. Úgy néz ki, kellemes idő lesz ma este is, süthetnénk valami húst, mire Cassie-ék megjönnek a gyerekekkel.

– Benne vagyok.

Jack kikísérte a feleségét az autójához, majd magához vette a tárcáját és a kocsikulcsát. Kapóra jött neki a vásárlás, így a kutyaüzletet is nyélbe ütheti.

Első útja a tenyésztőhöz vezetett, ahol kiválasztott egy kutyust, majd elment a bevásárlóközpontba. Mire a vásárlás után visszaért a tenyésztőhöz, a férfi már elkészítette a szükséges papírokat, és Jack az újdonsült családtaggal a hátsó ülésen indulhatott haza.

Otthon elhelyezte a kert hátsó, nyugodt részében a kutyaházat, amit vásárolt, kibélelte puha kutyatakaróval, majd összeszerelte a kerítést köré. A kutyas ideiglenes otthonából - egy nagy

kartondobozból - figyelte új gazdája ténykedését. Jack, miután végzett, a vadonatúj itatótálkába engedett a kis állatnak vizet, a másik edénykébe néhány falat ételt tett, majd fogta a kis szőrgombolyagot, és betette a kennelbe.

– Isten hozott, szőrmók! – vakarta meg kedvesen a kutyus füle tövét. – Ne aggódj, jó sorod lesz nálunk. Egyél, én is azt fogom tenni. Aztán, ha megígéred, hogy nem bántod Sam rózsáit, kijöhetsz, míg én előkészítem a grillt.

* * *

A tábornok a gyengélkedő egyik számítógépének monitorjára meredve találta a bázis főorvosát.

– Szia, Carolyn! Mi történt? – kérdezte halkán Sam a doktornőt, és egy pillantást vetett a legközelebbi ágyon fekvő nőre.

– Szia! – pillantott fel a kérdezett, majd megcsóválta a fejét. – Jó kérdés. Olyan, mintha valamiféle gyorsan lebomló, erős mérge került volna a szervezetébe. Először csak émelygett, remegett, azután hányt és légszomja volt, majd észrevettem, hogy sárgás színűvé változott a szeme fehérje. Ez pedig egyértelmű jele a májkárosodásnak. Vettünk tőle vért, és egy számunkra ismeretlen vegyületet fedeztünk fel, ami rohamos léptékben pusztítja a vörösvértesteit. Nézd meg a vérképét, – mutatott a főorvos a monitorra – a vörösvértest száma nincs 10%-a a normálisnak. Végeztem teljes hasi ultrahangot, ami azt mutatta, hogy a jobb veséje leállt, és már a másik is súlyosan károsodott. Többször is elvesztette rövidebb-hosszabb időre az eszméletét az elmúlt órákban, és kb. egy órája leállt a mája. Akkor hívtalak fel. Korábban nem akartalak zavarni, most viszont úgy gondoltam, jobb, ha itt vagy. Nagyon sajnálom, Sam, elképzelésem sincs mi ez. Még a Hírnökök vírusa sem okozott ilyen rohamos állapotromlást. Hihetetlen gyorsan ölő kígyóméreghez tudnám hasonlítani, amihez nincs ellenszer. Nem tudok segíteni rajta... el fogjuk veszíteni.

– Dr. Lam! – hallatszott ekkor Kaina hangja, aki az anyja ágya melletti széken gubbasztott.

A tábornok és a doktornő egyszerre indultak Mornela ágya felé. A nő résnyire nyitott szemekkel, sápadtan feküdt. Érkezésükre feléjük fordította a fejét, és mikor Samet meglátta halvány, fájdalmas mosoly suhant át az arcán.

– Nem gondoltam, hogy ilyen pokoli lesz... – suttogetta alig hallhatóan, majd a két másik nő kérdő tekintetét látva hozzáfűzte: – Azoknak, akik idegen világra látogatnak, egy elektronikus vezérlésű mérgekapszulát injekciónak a szervezetébe. Ez is egy biztosíték a Kormányzó részéről, hogy biztosan ne hagyhassa el végleg senki az Ordenát. Mikor valaki ellátogat egy másik bolygóra, a Kormányzó aktiválja a kapszulát, és három napon belül vissza kell térni, különben a kapszula szétrobban. A hazatéréskor az első útja mindenkinek Dramnanhoz vezet. Csak ő tudja deaktiválni a szerkezetet. Rajtam kívül senki sem tudja, mi is az igazi rendeltetése a kapszulának. A kormányzó azt mondta az

embereknek, hogy a többi bolygón esetlegesen előforduló fertőző betegségek ellen véd. Mikor először jöttem önökkel akkor kaptam meg én is a kapszulát.

– Miért nem szólt nekem erről? – kérdezte a tábornok.

– Nem tudtak volna mit tenni. – rázta meg elkeseredetten a fejét Mornela.

– De igen, kivehettük volna. – ellenkezett Dr. Lam.

– Nem. Az érhálózatban van, nincs rá esély, hogy valaha is el lehessen távolítani. – sóhajtott a fájdalomtól elhomályosult tekintettel a gyógyító. – Kérem, Sam, bocsásson meg nekem. Csak biztonságban akartam tudni Kainát. – nézett a kislányára a nő, és kicsordult egy könnycsepp a szeméből.

– Nem bízott bennünk. – jelentette ki Sam.

– Nem tudtam, hogy akkor is segítenének-e, ha tudják, hogy én... – Mornela lehunyta a szemeit, majd alig hallhatóan folytatta: – Ugye nem küldik őt vissza? – fáradt tekintetében remény és félelem tükröződött, mikor esdeklően Sam-re nézett.

– Mindig tartom a szavam. – válaszolta halkán a kérdező a fejét ingatva.

A gyógyító bólintott, majd Kaina felé fordult, és lágyan megszorította a kislánya kezét. Ajkai szavakat formáltak, de hang már alig jött ki rajtuk, és a következő pillanatban a gépek sípolása jelezte, hogy a nő szervezetét legyőzte a mérég.

– Anyaaaa! – sikította Kaina, és riadt szemekkel nézte a számára ismeretlen műszeren futó vízszintes vonalat.

Sam azonnal odalépett a kislányhoz, elhúzta az ágy mellől, és magához ölelte a zokogó gyereket. Dr. Lam hosszú ideig küzdött, de nem tudták újraéleszteni Mornelát.

– Sajnálom... – mondta halkán a bázis főorvosa, miközben az egyik nővér lekapcsolta a gépeket.

– Miért? Miért ő? Soha senkinek sem ártott! – kiáltotta hisztérikusan Kaina. – Engedjétek vissza! Esküszöm, bosszút állok! – a kislány kézzel-lábbal harcolt, hogy kiszabadítsa magát Sam karjaiból, de ő erősen tartotta őt.

A gyerek lassan feladta, és csendesén zokogott tovább. Sam leült egy székre, az ölébe vonta a kislányt, átölelte, és türelmesen várta, hogy megnyugodjon. Kaina egyszer csak felállt, és odalépett az ágyhoz.

– Szeretlek, anya. – suttogta és lágy csókot nyomott halott édesanyja homlokára.

– Ő is nagyon szeretett téged. Érted tette, amit tett. – Sam a kislány mögé lépett, és szemeit elöntötték a könnyek.

– Annyira fáj... – tört fel a zokogás ismét a gyerekből.

– Tudom, mit érzel. – mondta halkán a tábornok és Kaina vállaira tette a kezeit.

– Nem hiszem. Honnan tudnád? – felelte szinte dacosan a kislány.

– Nem sokkal voltam idősebb, mint te most, mikor elveszítettem az édesanyámat.

– El fog múlni valaha ez a fájdalom?

– Teljesen soha.

– Nem ezt a választ vártam. – szipogta a gyerek, most már a nő felé fordulva.

– Tudom. – suttogta Sam.

– Olyan hihetetlen, hogy... – Kaina nem fejezte be a mondatot, de Sam tudta mire gondol.

Megfogta a gyerek kezét és, kicsit távolabb az ágytól, melyen Mornela feküdt, leültette az egyik székre. Leült vele szemben és a kezébe vette a kezét.

– Mikor a mamám meghalt - annak ellenére, hogy az életkoromból adódóan már megértettem, mit jelent a halál - nem voltam képes felfogni, hogy az anyukám, akit a világon mindenkinél jobban szerettem nincs többé. – kezdte lágyan, csendesen. – Hetekkel később is, mikor hallottam, hogy megállt egy autó a ház előtt, az ablakhoz szaladtam reménykedve, hátha ő az. Állandóan érezni véltem a parfümjé illatát a lakásban, magam előtt láttam mosolygós arcát, álmomban hallottam a kacagását, vagy, ahogy a nevemen szólít. Aztán egyszer, hosszú idő után, már nem volt olyan fájdalmas rá gondolni. Az életem fontos állomásain - mikor elvégeztem az egyetemet, majd ledoktoráltam, vagy mikor a munkámért kitüntetését vehettem át - mindig arra gondoltam, vajon ő büszke lenne-e most rám. Amikor komoly döntéseket kellett meghoznom, azt kívántam, hogy bár ott lenne, és kikérhetném a tanácsát. Mindig hiányozni fog, és persze voltak időszakok az életemben, mikor sokkal jobban vágytam arra, hogy mellettem legyen, mint máskor; például, mikor férjhez mentem és gyerekeim születtek. Sosem fogom őt elfelejteni, nem is lehet, de mikor rá gondolok, már nem fájdalmat érzek, hanem azokra a csodálatosan szép évekre emlékszem, amikor az édesanyám még mellettem volt. Próbáld meg te is erre gondolni. – simogatta meg a kislány arcát befejezésül Sam.

– Nem könnyű.

– Tudom. – bólintott a nő.

– Mit ígértél anyának? Velem kapcsolatban... – emelte a gyerek szép, mogyoróbarna szemét kérdően a nőre.

– Mielőtt visszament az Ordenára, hogy elhozzon téged, megkért, hogy ha történne vele valami, vigyázzak rád.

– Erre mondtad, hogy meg szoktad tartani, amit ígérsz?

– Igen. Ki fogom találni, hogyan legyen tovább. – Sam agyában már körvonalazódni látszott egy terv, de egyelőre nem akart hiú ábrándokat ébreszteni a kislányban. – Egyelőre azonban a Parancsnokságon kell maradnod még egy darabig.

– Attól félsz, hogy velem is az történik, mint anyával?

– Elővigyázatosság. – válaszolta Dr. Lam Sam helyett. – Vannak vírusok, és baktériumok, melyek lappangási ideje lehet néhány nap, de akár több hét is. Szeretnék néhány vizsgálatot elvégezni és vért is veszek tőled ismét. Aztán elkísérlek a szobádba, és ha szeretnéd, ott maradok veled. Viszont, ha úgy kívánod, kaphatsz másik szobát is.

– Nem, megfelel a régi, ott legalább tovább érezhetem a jelenlétét. – nézett ismét könnyes szemekkel az anyjára a gyerek.

– Jól van. – biccentett a doktornő a kislánynak, majd Sam felé fordult: – Megváród az eredményeket?

– Igen.

– El kell majd menned? – kérdezte kissé riadtan Kaina Samtól.

– Most igen, de reggel korán bejövök, és itt leszek, amire felébredsz. Rendben?

– Én pedig egész éjjel veled maradok. Nem leszel egyedül, megígérem. – simította végig a kislány hosszú, szőkésbarna fürtökkel ékesített fejét Carolyn kedvesen.

– Neked nem kell hazamenned?

– Én ügyeletes vagyok ma éjjel.

– Anya is szokott bent maradni a Központban éjszakánként. – remegett meg a kislány szája széle ismét.

– Nagyon jó gyógyító volt... a legjobb. – gördültek ki a könnyecseppek a szeméből.

– Igen, tudom. Sajnos éppen ezért választotta őt Dramnan a piszkos kis terveihez. – karolta át Kaina vállát Sam.

– Gyere, essünk túl a vizsgálatokon, aztán eszünk valamit. – próbálta a gyerek figyelmét elterelni a kínzó gondolatoktól Carolyn, majd kézen fogta a kislányt és átvezette a másik vizsgáló helyiségbe.

Amíg egy nővér vért vett Kainától, a doktornő és a tábornok néhány lépésnyire álltak tőle.

– Ugyanarra gondolunk? – kérdezte Sam halkán Carolyntól.

– Attól tartok, igen. – biccentett a főorvos. – Nem akarom tőle megkérdezni, hogy kapott-e injekciót mostanában, nem szeretném még jobban megijeszteni. Végzek egy Doppler ultrahangot, az majd kimutatja, ha ne adj' Isten, neki is van egy ilyen szerkezet az érrendszerében. Bár bizakodó vagyok, hisz Dramnan nem tudta, hogy Mornela el akarja hozni a kislányt, azért jobb félni, mint megijedni.

– Rendben. Addig én írok egy jelentést a történekről az Elnöknek. Később itt találkozunk. – az utolsó mondatot Sam már úgy mondta, hogy a kislány is hallja, és egy biztató mosolyt küldött a gyerek felé.

Mire alig egy óra múlva Sam visszaért a gyengélkedőbe, addigra Carolyn is befejezte a vizsgálatot. Szerencsére az ultrahang semmi rendellenességet nem mutatott, így a két felnőtt megnyugodhatott. Sam kissé megkönnyebbülten búcsúzott a gyerektől és a főorvostól, mikor haza indult.

* * *

Sam a kanapén ücsörögve, a Simpson családot nézve találta a férjét, mikor belépett a házba. A férfi úgy nevetett kedvenc sárga figuráin, hogy csak akkor vette észre a feleségét, mikor a nő már majdnem mellé ért.

– Szia, szívem! – nyújtotta a kezét Sam felé Jack, és kikapcsolta a TV-t. – Minden rendben?

– Szia! – ült le Sam a férje mellé, miközben megcsókolták egymást. – Nem mondhatnám. Mornela meghalt. – sóhajtotta.

– Mi? Akkor ez mégsem valami fertőzés volt?

– Nem. – ingatta a fejét Sam, és néhány mondatban elmondta az elmúlt órák eseményeit a férjének.

– A szemétláda! Szívesen visszamennék, hogy szétrúgjam a fenekét. – dühöngött Jack. – A kislány hogyan viseli?

– Nagyon kiborult. Borzasztó volt látni a bánatát, azt, hogy nem tudja megérteni, miért fordult fel fenekestől az élete. – Sam érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe. – Felnőttként is nehéz elfogadni a szülőnk elvesztését, nemhogy gyerekként. Emlékszem, mikor apa meghalt, teljesen másként éltem meg, mint mikor anya elment. Természetesen nagyon fáj, mégis más volt. Gyerekként sokkal nehezebb elfogadni, hogy az az ember, akire addig bármikor számíthatott az ember, nincs többé. – a nő a könyvszekrény egyik polcán álló képre nézett, mely őt és a szüleit ábrázolta, és a szeméből kigördültek a könnycseppek.

Jack átölelte a feleségét, miközben követte a tekintetét. Sam Jack-hez bújt, hálás volt a férjének, hogy szavak nélkül, de mégis vigaszt nyújtott számára. Kaina vesztesége olyan sebeket szakított fel benne, amikről azt hitte, végleg begyógyultak.

– A kislánnyal ugye minden rendben? – kérdezte reményteli hangon Jack, még mindig átölelve a feleségét.

– Eddig úgy tűnik, igen. Mielőtt hazajöttem Carolyn készített ultrahangot, és egy újabb vérvizsgálatot végzett. Egyelőre semmilyen rendellenességet nem talált, és bízom benne, hogy nem is fog.

Ugyanarra gondoltak mindketten. Egy kislányra, akit szintén egy másik bolygóról hoztak el, és akinek az majdnem az életébe került. Bízta benne, hogy Kaina-val nem ismétlődik meg ugyanaz, mint Cassandrával annak idején.

– Gyere, mutatok valamit, hátha az felvidít kicsit. – tolta el a férfi a feleségét néhány perc hallgatás után, majd felállt, és a kezét nyújtotta a nőnek.

– Mi az? – Sam kíváncsian nézett a férjére, és megfogta a kezét.

– Majd meglátod. – válaszolta a férfi huncut, kislíus vigyorral az arcán.

Jack kivezette a feleségét a házból, és mikor leértek a terasz lépcsőin, megkérte a nőt, hogy csukja be a szemeit.

– Miért? – kérdezte Sam.

– Ha elmondom, akkor már nem lesz meglepetés. – tettetett felháborodást Jack, majd - miután a nő teljesítette a kérését - átkarolta a derekát, és úgy vezette tovább.

Még néhány lépést haladtak, mikor a férfi megállította a feleségét, nyomatékosan felhívta a figyelmét, hogy „nem ér lesni”, majd elengedte őt.

– Egy pillanatig bírd még ki.

Sam bólintott, bár az oldalát majd' kifúrta a kíváncsiság. Hegyezte a füleit, hátha megneszelne valami árulkodó zajt, ami utalhatna arra, hogy mire is készül élete párja. Mintha egy ajtó nyitódását hallotta volna, és Jack halk suttogását, de nem volt biztos benne, hogy nem-e csak a képzelete játszott vele.

– Kinyithatod.

– Uram Isten! – nyögte Sam, mikor meglátta az édes kis szőröcsomót, akit Jack a karjaiban tartott. – Ez egy kutya!

– Minő éles szemű megfigyelővel állok szemben. – nevetett Jack jóízűen a nő döbbent arckifejezését látva.

Sam játékosan rosszalló pillantást vetett a férjére, majd ismét a kis állatra pillantott. Tekintete ellágyult a kiskutya hatalmas barna szemeit látva, és mosolyogva vakargatta meg az állat füle tövét.

– Ez egy bernáthegyi. – szögezte le a nyilvánvaló tény.

– Még egy ilyen kijelentés, és megkérdőjelezem a híresen magas intelligenciádat. – nevetett fel ismét Jack.

– Gúnyolódj csak. – játszott sértődöttséget a nő, majd elvette a kutyust Jack-től. – Nem érdemel meg téged. – dörgölte arcát a kutya puha szőréhez, majd ismét a férjéhez fordult: – Van fogalmad róla ugye, hogy ez az állat néhány hónap múlva majdhogynem nagyobb lesz, mint a gyerekeink?

– Mit gondoltál, miért épp ezt a fajtát választottam? A legideálisabb két kisgyerek mellé. Nem csak, hogy hatalmas lesz, de könnyen tanítható, és jámbor. Az életét is feláldozná a rá bízott emberért, jelen esetben gyerekért.

– Ennyit még én is tudok a kutyákról. – fintorgott játékosan Sam, majd leguggolt és letette a kutyát. – Már most jó súlyban vagy, kiskomám. – paskolta meg az állat fejét.

– Máris megkedvelt téged. – jelentette ki Jack, mikor a kutya odadörgölte az oldalát Sam bokájához. – No, nem mintha ez csoda lenne. – guggolt le ő is.

– Hízeleghetsz, de az előbbi kijelentésedért még úgyis számolunk. – villantott egy félreérthetetlen pillantást a férjére a nő. – Van neve?

– A törzskönyvében van valami hosszú, kimondhatatlan név, de a tenyésztő azt mondta, ő nem szokott nevet adni a kutyáknak, mert az nem mindig tetszik az új gazdának. Majd a fiúk elnevezik.

– Hogy sikerült ezt elintézned ma? – kérdezte Sam, miközben a kutya selymes szőrére simogatta.

– Az igazat megvallva, már hetekkel ezelőtt beszéltem a tenyésztővel, és ma kapóra jött, hogy el kellett menned, így ezt is el tudtam intézni, nem csak a vásárlást. – Jack figyelmét nem kerülte el a felesége arcán hirtelen megjelenő árnyék. – Ugye nem haragszol?

– Nem, dehogyis. A gyerekek nagyon boldogok lesznek. Nem csak te jöttél haza, még egy kutyát is hoztál nekik.

– Akkor mi a baj? – fogta meg a nő kezét Jack.

– Csak arra gondoltam, Cassie mennyire örült annak idején a kutyának, amit tőled kapott, és ismét eszembe jutott Kaina. – sóhajtott Sam, majd úgy határozott, előadja a férjének, amit a Parancsnokságon kezdett tervezgetni a kislánnyal kapcsolatban. – Beszélhetnénk?

– Most is azt tesszük, nem? – nézett értetlen tekintettel a férfi a feleségére.

– Igen, de... szeretnék kérdezni valamit.

– Kérdezz! – bízta Jack a nőt. – Nem hiszem, hogy lett volna valaha is olyan, hogy ne tehetted volna.

– azzal megfogta a nő könyökét, arra ösztökélve, hogy felálljon, és odavezette az egyik kerti székhez. A férfi leült, és az ölébe vonta a feleségét. Egyik kezével a derekát karolta át, másik a nő karcsú combjain nyugodott, miközben várakozó tekintettel nézett rá. Sam egy pár pillanatig a kiskutyát figyelte, aki árnyékként követte őket, majd lefeküdt, szorosán Jack lábaihoz.

– Hozzak harapófogót? – kérdezte Jack, kirántva ezzel a nőt a gondolataiból.

– Nem szükséges. – egy pillanatra mosoly villant át Sam arcán, majd ismét komoly lett az arca. – Nos, amit szeretnék, az nem egy szokványos kérdés, illetve kérés. – mély levegőt vett és úgy folytatta: – Kaináról lenne szó. Most, hogy Mornela meghalt, nincs senkije, mert az apját néhány éve elveszítette egy baleset miatt. Vissza nem küldhetjük. Arra gondoltam, hogy... – elhallgatott egy pillanatra, majd bizonytalan hangon mondta tovább: – persze, azt is megértem, ha nemet mondasz... – ismét elakadt a hangja, és beharapta a szája szélét.

– Természetesen magunkhoz vesszük. – könnyítette meg a felesége helyzetét Jack.

Ahogy a nő ránézett, attól a kövek is olvadásnak indultak volna; szemei egyszerre tükröztek köszönetet és meghatódottságot. A csokoládébarna és az égbék szempár egymásba fúródott, és Samnek kicsordult egy könnycsepp a szeméből.

– Köszönöm.

– Nem szükséges. – csókolta le a kibuggyanó könnycseppet a felesége arcáról Jack. – Mikor mondtad, hogy Mornela meghalt, nekem is eszembe jutott. A kisebbik vendégszobát át is alakíthatnánk neki.

– Te vagy a legjobb ember a világon, Jack O’Neill. – cirógatta meg a férfi ősz halántékát Sam, és a vállára hajtotta a fejét.

Néhány percig így ültek, összebújva, egymás lélegzetét hallgatva, majd Sam törte meg a csendet:

– Sikertült mindent megvenned?

– Ühüm. – mormolta Jack.

– Lassacskán elkészíthetnénk a vacsorát. Cassie akkor telefonált, mikor megálltam a bejárón, hogy elindultak Denverből. Kb. másfél óra múlva itthon vannak.

– A húst már bepácoltam, csak sütni kell. Amíg elkészítod a köretet, addig az is meglesz.

– Remek. – állt fel Sam, és elindult a házba.

* * *

Sam nem sokat tévedett, nem egészen egy óra múlva hallották Patrick autójának hangját, ahogy befordult a bejáróra. Jack az utolsó szelet húsokat vette le a grillről épp, Sam pedig már elkészült a körettel, és sütőtökrém levest készített a gyerekeknek. A nő a kertben terített meg, majd leült a terasz lépcsőjére, és figyelte a férjét, ahogy a hússütéssel foglalatzkodott. Beszélgettek, élvezték a kellemes, kora esti levegő frissességét, a közeli erdő felől érkező, jellegzetesen őszi illatokat, a madárcsicsergést, és közben jókat kacagtak újdonsült családtagjuk csetlés-botlásain.

Sam felpattant, mikor meghallotta az érkező autót, és beszaladt a házba, hogy ajtót nyisson. Jack felkapta az eddig körülöttük sertepertelő kiskutyát, aki a nő után akart indulni, nehogy a gyerekek meglássák. Sam épp időben tárta szélesre a bejárati ajtót, mert a két kislány már a veranda lépcsőin száguldott felfelé.

– Mami! – kiáltották egyszerre, és szinte ledöntötték anyjukat a lábáról, ahogy átölelték a derekát.

Sam lehajolt, mindkét gyereket megpuszilta, és néhány pillanatig így álltak, szorosan összeölelkezve.

– Mi ez a finom illat? – kérdezte Patrick, mikor bejutottak végre a házba.

– Ó, csak egy kis vacsora.

– Grillezte? – kérdezte Cassie.

– Nem, én nem. – somolygott nevelt lányára Sam, és Cass szeme villanásából látta, hogy értette, mit akar mondani.

– Pedig kintről jön a kellemes illat. – tette hozzá Patrick, aki természetesen látta a két nő közötti interakciót.

– És füst szag is van. – jegyezte meg Jacob. – Tehát mégis csak grillezte, mami. – nézett fürkészően az anyjára a kislány.

– Mondtam már, hogy én nem. Én csak egy kis salátát készítettem.

– De van hús is, ugye? – nézett kétségbeesetten James az anyjára.

Sam felkacagott, de nem jutott ideje válaszolni.

– Naná, hogy van, Jamie.

Mindannyian a teraszajtó felől érkező hang felé kapták a fejüket. A két gyerek arcán örömteli mosoly terült szét, és boldogan csillogó szemekkel szaladtak apjuk felé. Alig pár lépés után azonban a gyerekek megtorpantak. Ekkor tudatosult bennük, hogy az apjuk tart valamit a karjában.

– Egy kutya! – kiáltotta Jacob.

– Anyja fia. – fintorgott tréfásan Jack, kiérdemelve ezzel egy játékos szemforgatást a feleségétől.

Jack letette a teraszra a kiskutyát. A fiúk azonnal a kis állat mellett termettek, és örömeikben azt sem tudták, hol simogassák.

– Hé, öreg apátoknak már nem is jár ölelés? – nézett rájuk tettetett szigorral Jack.

A fiai azonnal felpattantak és teljesítették imádott apjuk kívánságát. Ahogy korábban anyjukat is, most édesapjukat karolták át szorosan. Közben számtalan kérdés hagyta el ajkukat:

– Mikor jöttél haza?

– Ugye nem mégyszer el ismét?

– Mikor vetted a kutyust?

– Mi a neve?

– Hé-hé, lassan a testtel, kismanók! – nevetett Jack. – Legyetek tekintettel apátok élemedett korára, és egyszerre csak egy kérdést, ha kérhetem. Tegnap este jöttem haza, és ma délelőtt vettem a kutyát, neve azonban nincs még. A ti feladatotok elnevezni. Végül is a tiétek.

– Halley. – kiáltotta Jacob.

– Mi? – kérdezett vissza az apja és a fivére egyszerre.

Sam felkacagott döbbszent arckifejezésüket látva. Igen, Jacob, akit ugyanúgy érdekelt a csillagászat, mint az anyját, számára teljesen logikusan egy csillagász után akarta elnevezni újdonsült háziállatukat.

– Felejtsd el! – kiáltotta James. – A neve Winnetoo lesz.

Sam ebben is biztos volt, hogy Jamie, aki rajongott az indiános történetekért, kedvenc hősről akarja majd elnevezni a kis állatot.

– Szó sem lehet róla. – tiltakozott ezúttal Jake.

– Ahogy elnézem, vennetek kell még egy kutyát. – nevetett Patrick.

– Elképzelhetetlen! – tiltakozott Sam.

– Tartsd meg magadnak a zseniális ötleteid, kedves fiam! – tette hozzá fejcsóválva Jack.

– Mit szólnátok a Benny-hez? – szúrta közbe Cassie.

– Az túl unalmas. – ingatta a fejét Jacob.

– Nem, kisleány, keresztanyádnak igazán van. A kutyának olyan nevet kell adni, ami egyszerű, ugyanis a kutya nem a nevét jegyzi meg, hanem a hangzásának dallamosságára figyel. – magyarázta Jack a fiának.

– Nem muszáj most elneveznetek. Gondolkozzatok rajta, és próbáljatok egyezsége jutni. – ajánlotta az anyjuk.

– Rendben. Holnap majd kitaláljuk. – egyezett bele James.

– Akkor menjetek kezet mosni, és vacsorázzunk, mert kihűl a hús, és úgy már nem lesz olyan ízletes. – tett pontot a kutyanév adás kérdésére Jack.

Vacsora után a két kisfiú vidáman kergetőzött, hempergőzött, bukfencezett a kiskutyával a kert pázsitján. Mikor sötétedni kezdett a gyerekeknek nemigen akaródzott becsukni az állatkát a kennelebe. Apjuk segítségével enni és inni adtak a kutyának. Jack eközben türelmesen válaszolt a kérdéseikre, és elmagyarázta nekik, mikor milyen táplálékra van szüksége az állatnak.

– Van még egy nagyon fontos dolog: amikor nem vagyunk itthon, sosem lehet szabadon. Most még kicsi, könnyen elkóborolhat, nagyobb korában pedig megijeszthet másokat, sőt balesetet is okozhat.

– Rendben, papa! – bólintott egyszerre a két kisfiú.

– Én szeretnék még egy szabályt. – szólt közbe Sam.

– Mégpedig? – nézett rá kérdően Jack.

– A kutya nem jöhet be a házba. – jelentette ki Sam.

– De, mami! Daniel bácsiéknál is bent lehet a kutya. – tiltakozott felháborodottan James.

– Nincs vita, fiatalúr! – ingatta a fejét ellentmondást nem tűrő hangon az anyja, majd látva a kisfiú szomorú arcát, enyhébb hangon hozzátette: – Az én véleményem az, hogy a kutyának nincs helye a házban. Az ő felségterülete az udvar, itt van elég helye a szaladgáláshoz és a játékhoz.

– Édesanyátoknak igaza van. – fűzte hozzá Jack. – Nem helyes a kutyát bevinni a házba. Hullajtja a szőrét, mindent összekeveri a nyálával, és esős idő után sárosak a mancsai. Ráadásul Halley-Winnetoo-Benny, akárki, már most majdnem akkora, mint Danielék szőrgombolyagja, fél év múlva pedig hatalmas lesz.

Miután ezt is tisztázták, a gyerekek nagy nehezen elbúcsúztak a kutyustól, és bevonultak a felnőttekkel a házba. Sam kihasználta, hogy az ikrek láthatóan elfáradtak az átélt izgalmak hatására, és gyorsan a fürdőszobába terelte őket. A fürdésnek álcázott fürdőszoba eláztatás után a fiúk felhívták apjuk figyelmét meseolvasási kötelezettségére. Jack még a feléig sem jutott el a gyerekek által választott történetnek, mikor már mindketten édesen aludtak. A férfi ellágyult tekintettel nézte a gyerekei bájos arcát, majd egy-egy puszit nyomott a homlokukra és csendesen behúzta maga után az ajtót.

* * *

Jack hétfőn elutazott Washingtonba, és emlékeztette az Elnököt a korábbi ígéretére. Az ország vezető embere bízott benne, hogy a tábornok meggondolta magát, de tévedett. Ahogyan Jack fogalmazott, ez a kaland végképp meggyőzte arról, hogy helyesen döntött. Az Elnök belátta, hogy a Bolygóvédelem vezetője hajthatatlan és aláírta a megfelelő iratokat. Egy dolgot kért csak, hogy javasoljon valakit önmaga helyett. Jack nem vacillált sokáig, és Cameron Mitchell-t jelölte meg, mint méltó utódját. Az

Elnöknek nem volt kifogása ellene, sőt tulajdonképpen meg sem lepődött a tábornok választásán. Nem úgy Mitchell, aki szólni sem tudott, mikor kedden délelőtt belépett az Elnök irodájába és egyszerre két nem várt hírt közöltek vele. Nemcsak, hogy O'Neill tábornok nyugdíjba vonul, hanem ráadásul őt nevezték ki a helyére. Másnap Jack felmondta a bérelt lakását, összepakolta a személyes dolgait az irodájában, és tartott egy rövid eligazítást a folyó ügyekről Mitchell-nek. Csütörtökön késő délután pedig, mint derült égből a villámcsapás, megjelent a felesége irodájában.

– Édes Istenem, Jack! – kiáltott fel Sam, aki épp Dr. Lee egyik jelentésébe volt belemerülve.

– Jelentem, az asgard sugár kiválóan működik a Thoron. – somolygott a férfi.

– Örülök. – mosolygott a nő is, miközben felállt, és az asztalát megkerülve a férje elé áll. – Legközelebb azonban légy oly kedves és értesíts, mielőtt betoppansz.

– Mivel hivatalosan is a Légierő nyugalmazott tábornoka vagyok, nem hiszem, hogy sok alkalmam lesz használni a Föld jelenleg leggyorsabb, ugyanakkor legtitkosabb közlekedési módját.

– Igaz. – biccentett a nő. – Mikor érkeznek meg a washingtoni lakásban levő dolgaid?

– Néhány napon belül itt lesznek. – válaszolta Jack, majd hozzá tette: – Mit szólnál hozzá, ha meglepném a fiúkat és én mennék ma értük az óvodába? Amire hazajössz, készítünk vacsorát is.

– Jó ötlet. – bólintott a nő.

– Akkor ezt megbeszéljük. Nem is tartom fel, tábornok. – vigyorgott a férfi, majd egy röpke csókot nyomott a felesége ajkaira. – Este találkozunk. Ne dolgozz sokáig.

– Rendben.

* * *

Másnap este mikor Sam hazafele indult, Dr. Lam tájékoztatta, hogy az összes laborvizsgálat eredménye negatív, Kaina teljesen egészséges. A tábornok örömmel nyugtázta a hírt és a kislány keresésére indult. A nő minden nap a lehető legtöbb időt töltötte együtt a gyerekekkel és bár édesanyja elvesztése továbbra is kissé rányomta a bélyegét Kaina hangulatára, Sam örömmel tapasztalta, hogy kezd feloldódni az új környezetben. Érdeklődve szemlélte a Parancsnokság mindennapi életét, úgy tűnt a történelem és a régészet különösen érdekli, így órákat töltött Daniel laborjában és hosszú beszélgetéseket folytatott a régésszel és Nyan-nel, az asszisztensével. A kislány, miután megtudta, hogy Nyan is egy másik bolygóról származik, még inkább közelebb érezte magát hozzá. Sam sejtette, hogy ezúttal is Nyan laborjában fogja megtalálni őt.

– Üdv, Nyan, Kaina. – lépett mosolyogva a helyiségbe.

A kislány viszonzta a mosolyt, de csak egy pillanatra nézett fel az előtte fekvő könyvből.

– Tábornok! Mit tehetek önért?

– Kainához jöttem, Nyan. – válaszolta a nő a régésznek, majd a kislány mellé lépett. – Kaina, lenne kedved a családommal és velem tölteni a hétvégét?

A kislány meglepődve emelte fel a tekintetét a könyvből.

– Elhagyhatom a bázist?

– Igen. Holnap reggel 9 körül eljövök érted és az egész hétvégét együtt tölthetnénk, ha szeretnéd.

– Nagyon örülnék neki. – bólintott a kislány örömtől csillogó szemekkel.

– Rendben. Akkor holnap reggel látjuk egymást. Nyan, ne engedje, hogy sokáig fent legyen.

– Igen, asszonyom!

– Viszlát! – köszönt el Sam, majd megsimogatta a kislány arcát és elhagyta a labort.

* * *

Sam, mikor hazaért, szokás szerint, a kertben találta a gyerekeit a kutyával. A két kisfiú egy gyors ölelés erejéig az anyjukhoz szaladt, és már folytatták is a kergetőzést a kis szőrmőkkel. A nő somolyogva csóválta a fejét, miközben a hátsó teraszon át bement a házba. Jack a nappaliban lapozgatott egy National Geographic-ot, és fél szemmel a kertet figyelte.

– Szia, szívem! – tette le az újságot a férfi és felállt, hogy megcsókolja a feleségét. – Milyen napod volt?

– Szia! A szokásos. – viszonzta Sam az üdvözlést. – Viszont van egy jó hírem. Carolyn tájékoztatott mielőtt hazajöttem, hogy minden rendben Kaina-val. Remélem nem bánod, de meghívtam őt hétvégére.

– Ez tényleg jó hír, és természetesen semmi kifogásom ellene. Elmondtad neki, hogy mit gondoltunk vele kapcsolatban?

– Nem, azt hiszem, először a fiúkkal kellene beszélnünk erről.

– Vacsora után? – nézett kérdően a feleségére Jack.

– Rendben. Átöltözöm, aztán összeütök valamit gyorsan.

Vacsora után Sam összepakolt a konyhában, addig Jack és a gyerekek megetették és bezárták a kiskutyát. Mivel az ikrek csak annyit tudtak a szüleik munkájáról, hogy mindketten a Légierő tisztjei, a mamájuk tudós és egy katonai bázis vezetője, a papájuk pedig a Pentagonban dolgozik, azonban természetesen nem tudtak a Csillagkapuról, így Sam és Jack abban maradtak, hogy egy barátjuk lányaként beszélnek Kaina-ról a gyerekeiknek.

– Fiúk, szeretnénk veletek megbeszélni egy nagyon fontos dolgot. Üljetek le, kérlek. – mondta Jack a gyerekeknek, mikor visszatértek a házba.

A két gyerek kíváncsi arccal ült le egymás mellé a kanapéra, szüleik pedig elhelyezkedtek velük szemben egy-egy fotelben.

– Arról van szó, hogy egy kedves ismerősünk a közelmúltban meghalt. – kezdte Sam. – Van egy lánya, aki most egyedül maradt, mert a papáját is elveszítette évekkal ezelőtt. Édesapátokkal arra gondoltunk, hogy ideköltözne hozzánk, és velünk élne ezentúl.

– Mintha a testvérünk lenne? – kérdezte Jacob.

– Mondhatjuk, igen. – bólintott Jack.

– Hány éves és hogy hívják? – tette fel a következő kérdést James.

– II és a neve Kaina. – válaszolta Sam a kisfiúnak.

– Furcsa neve van. – jegyezte meg Jacob.

Sam egy pillanatra a férjére nézett. Hirtelen nem tudta, mit válaszolhatnának, hisz az igazat nem mondhatták el a gyerekeknek.

– Egy másik országban éltek. – felelte Jack.

– Hol van most? – kérdezte Jacob.

– Jelenleg a Parancsnokságon. Holnap reggel elmegyek érte, és velünk tölti a hétvégét. – válaszolta Sam.

– Valamit még tudnotok kell róla. Mivel ő nem itt nőtt fel az Államokban, gyakorlatilag semmit sem tud a kultúránkról, a szokásainkról. Lesznek dolgok, amik nektek természetesek, de neki nem, ezért szeretnénk, ha segítenétek neki. – folytatta Jack. – Azon kívül, szeretném kérni, hogy ne faggassátok az eddigi életéről, hogy honnan jött. Nem tenne most jót neki. – tette hozzá a férfi, a feleségére pillantva, aki egy apró biccentéssel jelezte, hogy értette, mit akart a férje burkoltan közölni.

– Rendben. Kíváncsi vagyok rá. – mondta Jacob.

– Igen, én is. Tehát lesz egy nővérünk. – tette hozzá James.

– Tulajdonképpen, igen. – mosolygott Sam. – Most viszont vár a fürdőszoba és az ágy benneteket.

Miután a gyerekek lefeküdtek, Sam felhívta Cassandrát, és beszámolt neki a szándékaikról Kaina-val kapcsolatban. A fiatal nő nem lepődött meg a döntésük hallatán, ahogy fogalmazott, tulajdonképpen számított rá.

– Szeretnék megkérni, hogy vigyázzatok addig a fiúkra, míg elmegyünk Jack-kel Kaina-ért a Parancsnokságra. Aztán, ha ráértek és van kedvetek, itt maradhatnátok ebédre, hogy titeket is megismerjen. – tette hozzá Sam a terveik ecsetelése után.

– Persze, jól hangzik. Esetleg, ha gondolod beszélhetnék is vele. Elmondhatnám neki, hogy nekem milyen volt, mikor idehoztatok.

– Jó ötlet, Cass, biztosan könnyebb lenne neki.

– OK. Mikor menjünk?

– Fél 9 körül.

– Ott leszünk.

– Köszönöm, Cass. Jó éjt.

– Jó éjt.

Miután a két nő elbúcsúzott Sam elmondta Jack-nek, amit a nevelt lányukkal megbeszéltek, majd ők is ágyba bújtak.

* * *

Másnap reggel Sam és Jack a szobájában, az ágy szélén üldögélve találta Kainát. A kislány, arcán jól tükröződő izgalommal gyűrögette a pólója szélét. Mikor a felnőttek beléptek zavartan állt fel, és kíváncsi tekintettel nézett a számára egyelőre ismeretlen, ősz hajú férfire.

– Szia, Kaina! – üdvözölte Sam a gyereket, miközben Jack becsukta az ajtót. – Szeretném bemutatni a férjemet, Jack O’Neill.

– Szia, örülök, hogy megismerhetlek. – lépett a kislány elé a férfi, és felé nyújtotta a kezét.

– Szia. – válaszolt bizonytalanul Kaina, miközben láthatóan nem tudott mit kezdeni az üdvözlési formával.

– Óh, nálunk az a szokás, hogy mikor először találkozunk valakivel, és bemutatkozunk egymásnak, kezet fogunk. – magyarázta Jack.

A kislány ekkor megfogta a férfi kezét, aki óvatosan megszorította, majd enyhén megrázta a kicsi gyerekkézét.

Ekkor Sam Kaina mellé lépett, és a vállára tette a kezét.

– Gyere, üljünk le kicsit, szeretnénk veled megbeszélni néhány dolgot.

A kislány biccentett és leült vissza az ágya szélére. Sam mellé ült, Jack pedig odahúzott egy széket és szemben elhelyezkedett velük.

– Emlékszel, hogy azt mondtam minap, megígértem az édesanyádnak, bármi is történjen veled, én vigyázni fogok rád? – mikor a kislány bólintott, Sam folytatta: – Jack és én úgy döntöttünk - persze, csak, ha te is szeretnéd - hogy ezentúl élhetnél velünk. Járhatsz iskolába, számos új barátod lehet és a családunk tagja lehetnél. – nézett várakozó tekintettel a nő a gyerekekre.

– Komolyan? Tényleg nem kell visszamennem? – kérdezte Kaina hitetlenkedéssel a tekintetében.

– Meg sem fordult a fejemben, hogy visszavigyünk, és igen, komolyan gondoltuk. Megígérem neked, hogy ugyanúgy szeretünk és gondoskodunk rólad, mint a saját gyerekeinkről. – válaszolta Sam.

– Hány gyereketek van?

– Két kisfiunk van, Jacob és James, akik ikrek. – felelte Jack.

– Mit jelent az, hogy ikrek?

– Azok a testvérek, akik egyszerre születtek, egy várandósságból. – magyarázta Sam, majd hozzá tette: – Nálatok ilyen nem fordult elő sosem?

- Nem, sosem találkoztam még ilyennel. – ingatta a fejét a kislány.
- Nos, itt a Földön ez megesik időnként.
- Szóval nem csak új szülőket, de két testvért is kapok? – mozgatta a tekintetét Kaina a felnőttek között izgatottan.
- Igen, és már ők is nagyon várják, hogy megismerjenek. – válaszolta Sam. – Ezzel el is érkeztünk ahhoz, amit meg akartunk veled beszélni. Először is, és ez a legfontosabb, a Földön csak nagyon kevés ember tud a Csillagkapu létezéséről. Tudom, hogy nálatok a kapu létezése nyilvános, de itt nem így van. Éppen ezért soha senkinek nem beszélhetsz róla, vagy arról, hogy nem a Földön születted. Már folyamatban van egy fedő történet kitalálása, hogy hol éltél eddig, és hogyan kerültél hozzánk. Fogsz kapni egy új születési anyakönyvi kivonatot, amiben természetesen az édesanyád és édesapád neve fog szerepelni a szüleidnél, de a születési helyed és időd nem a valós lesz. Rendben?
- Igen. – bólintott a kislány.
- OK. A másik dolog, hogy iskolába kell majd járnod. A tanítási év nem régen kezdődött el, viszont te teljesen más dolgokat tanultál eddig, mint a földi gyerekek. Jack és én is sok mindent meg tudnánk neked tanítani, ahogy Dr. Jackson is, de úgy gondoltuk az lenne a legjobb, ha egy rendes tanár foglalkozna veled. Beszélni fogunk hétfőn a nevelt lányunk régi tanárnőjével, hogy elvállalja-e a tanításod, hogy valamennyire felzárkózz a korosztályodbeli gyerekekhez, és a következő tanévben rendszeren iskolába járhasz.
- Nevelt lányotok? – vont a szemöldökét Kaina.
- Igen, Cassandra körülbelül ilyen idős volt, mint te most, mikor őt is egy másik bolygóról hoztuk el, mert egy Goa'uld kiirtotta a népét, így ő elveszítette a teljes családját. A Bázis akkori főorvosa fogadta örökbe, aki sajnos néhány évvel később meghalt, az után Cassie velünk élt. Most már felnőtt, férjnél van és az első gyermeküket várják. Meg fogod kedvelni, és sokat tud neked segíteni, hogy könnyebb legyen a beilleszkedés.
- Szóval ő tud a Csillagkapuról. – nézett kérdően Samre a kislány.
- Igen, és a férje is. Mindketten itt dolgoznak a Parancsnokságon. Viszont a gyerekeink nem tudnak róla, tehát előttük sem beszélhetsz a kapuról
- A kislány sóhaját hallva és bizonytalan tekintetét látva Jack előrehajolt, és megfogta a kezét.
- Nézd, tudjuk, hogy ez nagyon zavaros most neked, de minden rendben lesz. Nem mondom, hogy könnyű lesz, hisz sok újdonság vár rád, számos ismeretlen dolog. Azonban tőlünk minden segítséget és támogatást megkapsz. OK?
- OK. – jelent meg egy félmosoly a kislány szája sarkában.

– Jól van. – simított végig a gyerek karján Sam. – Hoztunk neked néhány ruhát, ezek Cassandráé voltak gyerekkorában. Gyere, nézzük meg, melyik jó rád.

Majd' fél órával később került elő Sam és Kaina ismét a fürdőszobából. A kislány egy farmerszoknyát és egy világos alapon absztrakt mintás topot választott, egy rövid kis kabátkával, és egy takaros kék balerina cipőcskével. Az összképet a Sam által készített frizura tette tökéletessé.

– Csodásan nézel ki. – bólintott elismerően Jack. – Senki emberfia meg nem mondaná, hogy nem földi gyerek vagy.

– Nagyon szépek ezek a ruhák, alig tudtam választani. Nálunk csak egyszerű ruhák vannak, semmilyen minta nincs rajtuk.

– Ó, majd holnap, mikor elmegyünk neked vásárolni, látni fogod, hogy mennyi féle fazonú és színű ruha közül választhatsz. Órákat el lehet tölteni vásárlással.

– Viszont abból mi a fiúkkal jobb lesz, ha kimaradunk. – csóválta viccelődve a fejét Jack.

– Ah, igen, az ilyen női dolgokban jobb is, ha nem vesztek részt. – nevetett Sam. – Most viszont menjünk, a többiek már várnak ránk.

A kislány már a parkolóban is alig győzte ide-oda kapkodni a fejét a sok ismeretlen jármű láttán, azonban ahogy haladtak a városban a gyerek félelemmel vegyes csodálkozással szemlélte a számára teljesen szokatlan környezetet. Mire hazaértek Kaina úgy érezte zsong a feje a rengeteg új élménytől és információtól.

Az autóból kiszállva a kert felé vették az irányt, onnan hallották Jacob és James nevetését. Patrick és az ikrek a kiskutyával játszottak, míg Cassandra egy székből teát kortyolgatva figyelte őket, ahogy a kutyussal hancúroztak.

– Üdv, fiatalok, látom, jól szórakoztok. – üdvözölte Jack a kis csapatot mosolyogva.

– Ó, de még mennyire! – nevetett Cassandra, miközben felállt a székből, majd hozzátette: – Bár, ha elfogadtok egy tanácsot, gyorsan körbekerítitek a rózsakertet, mert mire Winney megtanulja, hogy szúr, addig nem lesz, mit védeni.

– Winney? – kérdezte Jack.

– Na, nem, megígértétek, hogy a rózsáim túl fogják élni a kutyatartást! – kiáltott fel félig-meddig tettetett felháborodással Sam, aki Kaina vállát átölelve állt meg a terasz sarkánál.

– Igen, ez lett a neve. Összehoztuk a Winnetou-t és a Halley-t, és így mindenki boldog. – válaszolta Patrick.

– Nem lesz semmi bajuk a rózsáknak, mami, megígérjük. – fogadkozott Jacob, bár figyelmét inkább az anyja mellett álló kislány kötötte már le.

– Úgy legyen! – nyugtázta Sam, majd kissé előrébb toltta Kainát, hogy be tudja mutatni a családnak. – Kaina, űk Jacob és James, a gyerekeink, űk pedig Cassandra a nevelt lányunk és a férje Patrick.

– űdv! – mosolygott bizonytalanul a kislány, majd kikerekedett szemekkel nézett az ikrekre. – Ti teljesen egyformák vagytok! Hogyan foglak tudni megkülönböztetni benneteket?

– ű, ne aggódj, néhány nap és meg fogod ismerni űket, és akkor tudni fogod, hogy mikor melyikük van jelen. – mosolygott rá Jack.

– Remélem. – vont a vállát Kaina, bár nemigen érezte magát meggyőzve, majd a kutyát figyelte érdeklődvé.

– ű, ő pedig - ahogy a fiaim találóan elnevezték - Winney, a családunk szintén újdonsült tagja. – mutatta be a kis jószágot is Jack.

– Kutya. – segítette ki a kislányt Cassie, akinek azonnal nyilvánvaló volt, hogy a gyerek most lát először ilyen állatot.

– Kutya... és... nem bánt? – szemlélte még mindig enyhe bizalmatlansággal, de növekvő kíváncsisággal a csetlő-botló kis állatot Kaina.

– Sosem láttál még kutyát? – szaladtak fel Jacob szemöldökei a csodálkozástól.

– Jacob! – nézett jelentősegteljesen az anyja a kisleiúra.

– Bocsánat, nem akartalak megbántani. – nézett bűnbánóan Jake a kisleiúra.

– Jack szerint minden gyereknek kell, hogy legyen kutyája. – mosolygott Cass az űsz hajú férfire szeretettel.

– Ez így is van! – bólintott vicces komolysággal Jack.

– Gyere, játszunk, meglátod, nagyon mókás. – nyújtotta James a kezét Kaina felé, aki mosolyogva megfogta a kisleiú kezét, és néhány perc múlva a három gyerek önfeledten kacagva hempergőzött a kis állattal a pázsiton.

A felnőttek mosolyogva nézték űket egy ideig, majd Cassandra és Sam elvonultak ebédet készíteni, Jack és Patrick pedig a gyerekekkel játszott.

Ebéd után Patrick magára vállalta a pakolást, Cass pedig kávéfőzött a többieknek, addig Sam, Jack és az ikrek körbevezették a kisleiút a házban, és megmutatták neki az új lakhelyét is.

– Holnap elmegyünk vásárolni, veszünk másik ágyat, ágyneműket, íróasztalt, szőnyeget, ruhákat meg minden egyebet, amire szükséged lesz. – karolta át a kisleiú vállát Sam.

– Át is festhetjük más színűre a szoba falát, ha ez nem tetszik. – mutatott a halvány vajsínű falra Jack.

– Nem szükséges, köszönöm, kellemes színe van. – válaszolta Kaina, majd sóhajtvá leereszkedett az ágy szélére.

Sam letérdelt elé, és kezeit a kisleiú térdére helyezve kereste a tekintetét.

– Minden rendben?

– Igen, csak... – a gyerek nem fejezte be a mondatot, de a nő értette így is, mit akart mondani.

– Furcsa, idegen, és rémisztő kicsit. – nézett szeretettel a kislányra Sam.

– Igen.

Sam Kaina mellé ült az ágyra, bal karjával átölelte a vállát, és a jobb kezével megfogta a gyerek kezét. Jack érezte, hogy jobb lesz most őket magukra hagyni, így kiterelte a fiait a szobából.

– Tudom, hogy nagyon nehéz neked most. Említettem, hogy ilyesmi idős voltam, mint te, mikor a mamám meghalt. Néhány hónappal később másik városba költöztünk, és emlékszem milyen szörnyű volt ott hagyni a barátaimat, de főként az otthonomat, a házat, ahol minden az édesanyámra emlékeztetett. Úgy éreztem, hogy az életem fenekestől felfordult, sosem lesz olyan, mint régen volt, és, hogy sosem leszek olyan boldog, mint korábban. Annak ellenére, hogy az életem valóban teljesen más lett, mint korábban volt, sok új barátot szereztem és számos új élménnyel lettem gazdagabb. Persze ez nem megy egyik napról a másikra, de - ahogy már mondtuk korábban is - Jack és én mindenben támogatni fogunk.

A kislány Sam vállára hajtotta a fejét, miközben az beszélt, és érezte, hogy a nő őszintén gondolta, amit mondott és kicsi szívé a fájdalom mellett átjárta a bizalom és a szeretet.

– Ha szeretnél beszélgetni, én is itt vagyok. – szólt halkán Cassandra, aki könnyektől elhomályosuló tekintettel eddig az ajtóból figyelte Samet és Kaina-t, és elindult az ágy felé. – Elmondta Sam, én hogyan kerültem ide? – kérdezte, miközben leült a kislány másik oldalára.

Kaina nem emelte fel a fejét Sam válláról, úgy biccentett, és tekintete a fiatal nő arcát fürkészte.

– Mikor Sam és a többiek megtaláltak, rettentően féltem. Mindenki, akit ismertem meghalt, csupa idegen ember vett körül, és orvosi vizsgálatokat végeztek rajtam. Nem értettem, mi folyik körülöttem, nem értettem, miért kellett meghalnia mindenkinek, akit szerettem. Sokáig nem is beszéltem, és Sam-et egy másodpercre sem engedtem el magam mellől. Rettegtem, hogy, ha elmegy, őt sem látom többé. Félttem elaludni, mert attól tartottam, hogy mikor felébredek, ismét egyedül leszek a szülőbolygómon. Sam viszont mindig velem volt, még akkor is, amikor az életem veszélyben volt, és a sajátját kockáztatva maradt mellettem. Később pedig, mikor Janet, a nevelőanyám örökbefogadott, amikor csak tudott meglátogatott, majd, mikor anya meghalt, egy pillanatig sem volt kérdéses, hogy vele fogok élni. Azt akarom ezzel mondani, hogy annak ellenére, hogy az életed most kaotikusnak tűnik, csodálatos dolgok várnak itt rád. Sam és Jack a két legszeretettém több ember, akiket valaha ismertem, akik mindig melletted fognak állni, bármi is történjék.

Sam könnyben úszó szemekkel hallgatta Cassandra szavait, Kaina feje felett ránézett és ajkai köszönömöt formáltak. Még így üldögéltek egy darabig, majd csatlakoztak a többiekhez és a délutánt mókázással, kacagással töltötte a család.

* * *

Másnap a reggeli után Jack, Sam és a három gyerek felkerekedtek, és egy lakberendezési áruházba vették az irányt. Mire kiválasztották Kaina új ágát, íróasztalát, egy komódot, éjjeliszekrényét, szőnyeget és még jó néhány egyebet a kislány szobájába, a két kisfiú kellőképpen elcsigázottá vált. Jó ötletnek tűnt, hogy két autóval indultak útnak, mert a felnőttek jobbnak látták, ha ebéd után Jack az ikrekkel hazatér, míg Sam és Kaina még elmegy a bevásárló központba, hogy ruhaneműket, cipőket és a többi szükséges dolgot megvegyék a kislánynak.

Egy kellemes kis olasz étteremben ebédeltek, majd elváltak útjaik. Jack hazament a fiaival, akiket nem kellett noszogatni, hogy pihenjenek kicsit le. A férfi felhívta Patrick-et és megkérte, hogy menjen át hozzájuk segíteni, kipakolni a garázsba a feleslegessé vált régi bútorokat, hogy mire a szállító megérkezik az újakkal, be tudják rendezni a szobát Kaina-nak.

Sam pedig a kislánnyal elindult egy igazi csajos vásárlásra. A bevásárlóközpontban a lánykának szó szerint tátva maradt a szája a rengeteg üzletet látva. A nő a gyerekruházati részlegre terelte Kaina-t, ahol már a kirakatokban felsorakoztatott számtalan szebbnél szebb, csinosabbnál csinosabb ruhák és kiegészítők láttán elámult a kislány.

– Képtelen leszek választani. Soha életemben nem láttam még ilyen gyönyörű ruhákat. – sóhajtott a gyerek, mikor beléptek az első üzletbe.

– Üdvözlöm Önöket! – lépett hozzájuk egy mosolygós, negyven körüli eladónő. – Van valami elképzelésük, hogy mit szeretnének?

– Tulajdonképpen mindent. Fehérnemű, topok, blúzok, pulcsik, nadrágok, kabátkák, nem is tudom, hol kezdjük. – nézett kissé tétován a nőre Sam.

– Megmutatom, mit hol találnak, és megnézzük, hogy hányas méret kell a kislányának, asszonyom. Kérem, kövessenek, a lányka ruhák az üzlet bal szélén találhatóak.

– Azt hiszi, hogy a lányod vagyok. – suttogta Kaina.

Sam leguggolt a gyerek elé, és két kezét megfogva, őszinte érdeklődéssel nézett a szeméibe.

– Zavar ez téged?

– Nem, egyáltalán nem, csak azt hittem, téged igen.

– Miért zavarna?

– Hát végül is... – Kaina nem fejezte be a mondatot, de Sam tudta, mire gondol a gyerek.

– Nézd, szeretnék az anyukád lenni, mert ugyanúgy szeretlek, mint az ikreket. Ne érts félre, nem kívánom az édesanyád helyét betölteni a szívedben, és nem várom el, hogy ugyanúgy tekints rám, mint Őrá, viszont, ha te elérkezettnek látod az időt és nem a keresztnevemen akarsz szólítani, boldog leszek.

A kislány bólintott, és a nő nyakába borult, ő pedig átölelte a kislány karcsú hátát. Egyikőjük sem vette észre, hogy az eladónő néhány lépés távolságból, megilletődött tekintettel, mosolyogva figyeli őket.

– Bocsánat, csak volt egy kis megbeszélni valónk. – mondta Sam az eladónak, mikor mellé értek.

– Nem kell szabadkoznia, asszonyom. Mindig csodálatos látni, mikor anya és lánya között ilyen szoros kötelék van. Látszik, hogy nagyon szeretik egymást a kislányával.

Sam és a kislány egymásra mosolyogtak, majd folytatták útjukat a végeláthatatlan sorokban hullámzó ruhaállványok közé.

Már több órája válogattak, számtalan ruhaneműt halmoztak fel a próbafülke előtti kis pamlagra, mellé pedig jó néhány doboz cipőcskét, mikor Kaina az egyik sor végéről, az eladóval beszélgető Sam felé száguldott, karján egy világoskék ruhácskával.

– Mami, nézd ez valami álomszép. Felpróbálhatom ezt is? – állt meg izgatottságtól csillogó tekintettel a két nő előtt a kislány, és maga előtt feltartotta a ruhát.

Sam kikerekedő szemekkel nézett a gyerekre, és érezte, hogy szemei könnyekkel telnek meg. Lenyelte a torkát szorító gombócot, és úgy válaszolt Kaina-nak:

– Persze, édesem, mondtam, amelyiket csak szeretnéd.

– Segítesz, ennek a hátán van egy... – a kicsi hirtelen elhallgatott, és inkább megfordította a ruhát, hogy Sam lássa, mire gondol.

– Igen, segíték felhúzni a cipzárt. – bólintott mosolyogva Sam.

– Azután ehetnék valamit? Egész megéheztem a vásárlásban. – kérdezte Kaina, miközben kézen fogta Samet és együtt elindultak a próbafülke felé.

– Persze. Ezek szerint úgy gondolod, itt végeztünk? – kacsintott tréfálkozva a nő a gyerekre.

– Azt hiszem, igen. Jó nagy kupac ruha meg cipő van már itt.

– Rendben. – nevetett Sam.

– Amíg felpróbálják a ruhát, én ezeket a pénztárhoz viszem. – javasolta az eladónő a ruhaneműkre mutatva.

Sam bólintott, majd belépett a kislány után a próbafülkébe. Miután a lányka belebújt a ruhába, és Sam felhúzta a hátán a cipzárt, a nő hátralépett és ámulattal nézett a gyerekre. A kislány vékony alakjára szépen rásimult a ruha vállpántos felső része, a csípőtől bővülő, éppen térd felett végződő szoknyarész pedig kiemelte takaros kis csípőjét.

– Istenem, Kaina, ez fantasztikus.

– Ez a cipő, amit tegnap adtál nekem, tökéletes hozzá. Egyforma a színük. – lépett bele a kis balerinába a gyerek, majd megpördült a tengelye körül.

– Csodálatos!

– Mit gondolsz, mehetek ebben haza?

– Persze, mindjárt szólok az eladónak, hogy ez rajtad marad, amiben jöttél, azt meg eltesszük. A pénztárnál az eladónő, egy másik segítségével, szétválogatta a ruhaneműket, külön csomagolták, amiket Sam a fiúknak vásárolt, és eltették azt is, ami Kaina-n volt az érkezésükkor. Miután fizetett, Sam úgy döntött először leviszik az autójába a rengeteg csomagot, utána esznek, majd még egyszer belevetik magukat az üzletek forgatagába.

Már a könnyű uzsonna utolsó falatjainál tartottak, mikor Sam nem tudta szó nélkül hagyni, hogy a kislány hirtelen nagyon csendessé vált.

– Mi a baj, Kaina? – fogta meg a gyerek kezét az asztalon átnyúlva a nő.

– Semmi. – jött a túlságosan is gyors válasz.

– Nem úgy tűnik... De ha nem akarsz róla beszélni, nem muszáj.

– Tényleg semmi gond, csak elgondolkoztam. – a nő kíváncsian felvont szemöldökét látva a kislány beharapta a szája szélét, láthatóan zavarban volt, hogyan fogalmazza meg, mi foglalkoztatja, végül akadozva belekezdett: – Csak arra gondoltam, hogy korábban az üzletben, mikor mamának szólítottalak... szóval... az olyan volt, mintha mindig is te lettél volna az anyukám, és olyan... furcsa érzés most.

– Édesanyád miatt. – mondta Sam, és hirtelen megértette, mire is gondol a kislány.

– Igen. Mintha... nem is tudom... – hallgatott el a gyerek a fejét ingatva, és lesütötte a szemeit.

– Nem tisztelnéd eléggé az emlékét. – inkább kijelentés volt ez Sam részéről, mint kérdés.

– Olyasmi. – sóhajtott Kaina.

– Elmondok neked valamit, ami bár nem teljesen ilyen, de hasonló. Jack, évekkkel azelőtt, hogy mi megismertük egymást, már nő volt egyszer, és volt egy fiuk, Charlie. A kisfiú sajnos meghalt, Jack és a felesége pedig elváltak. Mikor Jacob és James megszülettek, Jack-et sosem láttam még olyan boldognak. Azonban egy idő után észrevettem, hogy valami nincs rendben, Jack nagyon magába zárkózott, szinte alig szólalt meg. Eleinte nem akartam faggatni, de néhány nap után kezdett zavarni a dolog. Mikor rákérdeztem, először nem mondott semmit, aztán nagy nehezen elárulta, hogy úgy érzi, azzal, hogy az ikreket ilyen rajongással szereti, elárulta Charlie emlékét. Beletelt kis időbe, mire belátta, hogy az elhunyt fiának mindig is ott lesz a helye a szívében, és azzal, hogy James-t és Jacob-ot ugyanúgy szereti, ahogyan őt szerette, nem lesz hűtlen Charlie emlékéhez. Hidd el, azzal, hogy úgy érzed, Jack-et és engem is

tudnál szüleidként szeretni, nem tagadod meg az édesanyádat és az édesapádat, hisz a szívedben ők tovább élnek, és mindig emlékezni fogsz rájuk.

– Úgy érzem, mintha mindig veletek éltem volna. Mindenki olyan kedvesen fogadott tegnap, és olyan jó volt James-szel és Jacob-bal játszani. Ma pedig, miközben vásároltunk, és mindenhol azt hitték a lányotok vagyok... nagyon jó érzés volt. Főként, hogy sehol nem mondtátok el, hogy nem úgy vagyok a gyereketek, mint az ikrek.

– Mert ugyanúgy tekintünk rád, mint rájuk. Szeretünk, és azt akarjuk, hogy érezd, hozzánk tartozol.

A kislány bólintott, majd befejezte az evést, de mielőtt elhagyták volna az éttermet Sam-hez fordult és ráemelte hatalmas szemeit:

– Gondolod, hogy Jack-nek lenne kiforgása, ha papának szólítanám?

– Biztos vagyok benne, hogy nagyon örülne neki. – válaszolta őszintén Sam.

– No, és a fiúk? Nem lesznek féltékenyek? Hiszen...

Sam nem hagyta, hogy a kislány befejezze a mondatot.

– Kizártnak tartom, hogy problémát csinálnának ebből. Elmagyaráztuk nekik a helyzetet, és izgatottan várták, hogy megismerjenek. Sőt, James kijelentette, hogy ezzel, hogy a családunk tagja vagy, kaptak egy új testvért. Hidd el, ők mindig a nővérukként fognak téged szeretni.

A gyerek láthatóan megkönnyebbült, így a délután hátralevő részében ismét vidáman, mosolyogva vásárolták meg a szükséges piperecikkeket.

Amikor kora este Sam és Kaina elcsigázottan hazaértek kellemes meglepetés fogadta őket. A lakberendezési üzlet szállítója a délután folyamán megérkezett a vásárolt bútorokkal, Patrick és Jack pedig - Cassandra útmutatásai alapján - ízlésesen berendezték a kislány szobáját. Időközben Daniel és Vala is eljöttek a lányaikkal, és a két nő finom vacsorát készített. Mikor Sam és a kislány beléptek a házba, mindenki szája tátva maradt. Miután Sam Valát és a lányokat is bemutatva Kaina-nak, mindannyian egybehangzóan állították, hogy Kaina elmondhatatlanul csinos az új ruhácskájában. A lányka kissé elpirulva nézett Sam-re, aki mosolyogva simított végig a haján.

– Tudtam, hogy nem leszek egyedül ezzel a véleményemmel.

– Óh, igen, nekem van a legszebb kislányom az egész univerzumban. – tette hozzá Jack, miközben hozzájuk lépett, megcsókolta a feleségét, és pusztit nyomott Kaina homlokára.

– Igen, nekünk van a leggyönyörűbb nővérukként. – lépett hozzájuk James.

– Egyet értek. – helyeselt Jacob.

– Nos, ha ekkora egyetértés van, menjetek, segítsetek behordani a papának és Kaina-nak a csomagokat az autóból. – javasolta Sam

– Jól szórakoztatok? – kérdezte Vala Sam-től.

– A csomagok mennyiségéből ítélve talán túlságosan is. – forgatta a szemét Jack, aki épp belépett a házba, jó néhány cipős dobozt egyensúlyozva.

– Haragszol, hogy ennyi mindent vásároltunk, papa? – hallatszott a férfi mögül Kaina feszült hangja.

Jack a feleségére nézett és Sam látta a tekintetében a meghatottságot és meglepettséget. A nő halványan elmosolyodott, de nem szólt semmit. Jack próbálva leplezni elfogódottságát, visszafordult a mögötte álló kislány felé.

– Dehogyan, hisz megbeszéltük tegnap, hogy mindent megveszünk ma, amire szükséged van.

– Ne aggódj, Kaina, idővel hozzászoksz Jack - mondjuk úgy - egyedi stílusához. – tréfálkozott Daniel.

– Vicces, Danny fiú, mint mindig. – csóválta a fejét Jack, majd a barátja lányaihoz fordult: – Claire, Katherine elkélne még a segítség.

A két kislány erre kiszaladt a házból Sam autójához és az öt gyerek segítségével Jack és Daniel rövid idő alatt mindent behordott Kaina szobájában. A kislány előhalászott a kupacból néhány táskát, és az ikrek felé nyújtotta azokat.

– Ezeket nektek vette a mama.

– Szuper! Köszönjük, mami. – fordult a két kisfiú a szobába éppen belépő anyjuk felé.

– Szívesen. – mosolygott rájuk az anyjuk. – Gyertek vacsorázni.

– Rendben, mama. – válaszolta a három O'Neill gyerek egyszerre.

– Kaina, miért szólítod mamának és papának Samet és Jack-et, mikor ők nem is a szüleid? – kérdezte Claire, mielőtt megmozdulhattak volna.

– Hogy mondhatasz ilyen butaságot? – kiáltott felháborodottan James. – Kaina most már a testvérünk, tehát a papa és a mama az ő szülei is.

– Úgy van! Te sem Vala-nak és Daniel-nek szólítod az anyukádat és az apukádat, ugye? – tette hozzá indulatosan Jacob.

– Akartál valamit mondani, Claire, igaz? – kérdezte az ajtófélfának támaszkodó apja.

– Bocsánatot kérek! – motyogta szemlesütve a kislány.

A félreértés tisztázása után kellemes, jó hangulatban telt a vacsora, majd később, míg a felnőttek a hátsó teraszon beszélgettek, a gyerekek a kertben játszottak a kutyussal. Este az O'Neill család mind az öt tagja fáradtan, ugyanakkor boldogan tért nyugovóra.

* * *

Másnap reggel Sam a kávéját kortyolgatta a kanapén Jack-hez bújva, aki az újságot lapozgatta, mikor meztelen gyerektalpak neszére lettek figyelmesek. Sam a hang felé fordította a fejét, és mosolyogva figyelte a kócosan, álmos szemekkel botorkáló Kaina-t. Letette a bögréjét az asztalra, odalépett a gyerekekhez, a karjaiba zárta, és egy jó reggelt puszt nyomott a fejcskájére.

- Jó reggelt, Kaina! Jól aludtál?
- Jó reggelt, mami! Remekül. – válaszolta a kislány a szemeit dörgölve, ásítózva.
- Jó reggelt, kiscsibe! – üdvözölte Jack is a kislányt. – Nagyon korán keltél.
- Mosdóba kellett mennem, aztán nem tudtam visszaaludni.
- Sam a kanapéhoz terelgette a gyereket, Jack pedig a karját nyújtotta felé. A kislány leült, majd maga alá húzott lábakkal a férfi vállára hajtotta a fejét.
- Pár perc múlva Sam gőzölgő kakaóval tért vissza, és az álmosan pislogó kislány kezébe adta a bögrét.
- Kakaó, ugye? – nézett a bögrére a gyerek.
- Igen. – válaszolta mosolyogva Sam, felidézve az előző nap reggelét, mikor a kislány először gyanúsan tekintett a számára addig ismeretlen folyadékra, később azonban élvezettel kortyolgatta azt.
- Köszönöm. – kortyolt bele a lányka óvatosan az italba. – Ez valami hihetetlenül finom.
- Szívesen. – válaszolta a nő, majd leült a kislány másik oldalára és tovább iszogatta a kávéját.
- Mikor kell indulnunk? – kérdezte néhány perc után Kaina.
- Hová? – vont a szemöldökét Jack.
- Vissza a Parancsnokságra. – válaszolta a gyerek.
- Nem kell visszajönnöd velem. – mondta Sam.
- Óh, én azt hittem, csak hétvégére maradhatok. Nem úgy volt?
- Nos, eredetileg, igen, de akkor még nem tudtuk, hogy jól érzed-e magad nálunk és szeretnél-e itt élni velünk. Itthon maradsz Jack-vel, én pedig megpróbálok ebéd után hazajönni, délután pedig elmegyünk az iskolába és beszélünk Mrs. Strumle-lal. Ő volt Cassandra régi tanárnője, akiről beszéltem neked tegnap.
- James és Jacob nem lesznek itthon? – kérdezte a kislány.
- Nem, nekik óvodába kell menniük. Ez hasonló, mint az iskola, annyi különbséggel, hogy nagyrészt csak játszanak a gyerekek, de vannak az iskolai órákhoz hasonló foglalkozások is. Mivel az ikrek is iskolába fognak már jövőre járni, ezek a foglalkozások nagyon fontosak. – válaszolta Sam.
- Reggeli után elvisszük a fiúkat az óvodába, aztán elmehetünk a városba szétnézni, majd megebédelünk valahol, és amire Sam hazajön, addigra mi is itthon leszünk. – tette hozzá Jack.
- Rendben. – bólintott a kislány, miközben letette a közben kiürült bögrét a kezéből.
- Jól van. – Sam felállt és felvette a kislány bögréjét, majd a sajátjával együtt a mosogatógépbe tette. – Felébresztem a fiúkat.
- Mi pedig készítünk reggelit. – válaszolta Jack. – Van kedved segíteni, Kaina? Megismertetlek a híres O’Neill féle omlett titkaival.

Alig egy óra múlva egyszerre indultak otthonról; Sam a Parancsnokságra, Jack pedig a gyerekekkel az óvoda felé vette az irányt. II óra körül Sam jó hírrel hívta a férjét, miszerint az Elnök engedélyezte, hogy örökbe fogadják Kaina-t, Davis Őrnagy pedig már dolgozik a fedő sztorin és Kaina új személyazonossági iratain. Arról is tájékoztatta a férfit, hogy délután fél kettő körül otthon lesz és kérte Jack-et, hogy addig beszéljen meg egy időpontot Mrs. Strumble-lal.

Mikor Sam hazaért már az ajtóban hallotta Kaina jóízű kacagását. A nappaliba belépve látta, hogy Jack és Kaina a kanapén összebújva a Simpson családot nézik. Fejét csóválva lépett hozzájuk, hogy üdvözlje őket, majd ennyit mondott somolyogva:

- Teljesen elrontod ezt a gyereket.
- Hogy' rontanám el, láthatod, milyen jól szórakozunk. – felelte vigyorogva a férfi.
- Ez nagyon vicces, és a papa szerint Burns Goa'uld.
- Na, ne! – forgatta a fejét Sam, visszaemlékezve a jó néhány évvel ezelőtti eszmecserére erről a témáról.
- De, igen, én egyet értek. Csak gondoldj bele, mami.
- Belegondoltam... – vágott mókás fintort a nő, majd inkább témát váltott: – Tudtál beszélni Mrs. Strumble-lal, Jack?
- Persze. Kb. fél óra múlva vár bennünket az iskolában.
- Remek. Akkor gyorsan átöltözöm, és indulhatunk is.

A tanárnő a tőle megszokott barátságos mosollyal, kedvesen fogadta Kaina-t. Meghallgatta Sam és Jack kívánságát a kislány oktatásával kapcsolatban, majd javaslatot tett arra vonatkozóan, hogyan lehetne a kislányt felzárkóztatni. Végül a kb. egy órás megbeszélés végén arra a megegyezésre jutottak, hogy az első félévben délelőttönként, mikor a tanárnőnek nincsenek órái, Jack elviszi Kaina-t az iskolába, és külön tanítja őt, a második félévtől viszont már a harmadik és negyedik évfolyam óráira is beülhet időnként a kislány. A tanárnő úgy vélte, a következő tanévet kezdheti a vele egyidős gyerekekkel. Abban is megegyeztek, hogy a következő hét hétfőjén kezdik a tanulást, addig a szülők beszerzik a könyveket és a különböző iskolaszereket, amikre a lánykának szüksége lesz.

Mikor elbúcsúztak, Kaina nagyot sóhajtva fordult újdonsült szülei felé:

- Gondoljátok, hogy menni fog? Annyi könyvet felsorolt Mrs. Strumble, hogy a felét sem bírtam megjegyezni.
- Nem lesz zökkenőmentes, és sokat kell tanulnod, de meglátod, a végén ügyesen helyt állsz majd az iskolában. – nyugtatta meg Sam a kislányt.
- A könyvek miatt meg ne aggódj, én sem jegyeztem meg, de ezért kaptunk róla feljegyzést, hogy ne felejtünk el semmit. Holnap majd megvesszük mindet. – tette hozzá Jack.

* * *

Néhány nappal később Sam megkapta Kaina új iratait, és az örökbefogadásról szóló dokumentumokat, így a kislány hivatalosan is az ő gyerekük lett.

A következő hét hétfőjén Kaina elkezdte a tanulást, délutánonként és hétvégén pedig Jack és Sam is segített a kislánynak azokban a dolgokban, amiket nem értett. A gyerek szerencsére gyorsan tanult, határtalan érdeklődéssel vetette bele magát a tanulásba és szivacsként szívta magába a tudást. Sam különösen örült neki, mikor a kislány kiemelkedően teljesített matematikából, de ugyanakkor a történelem is végtelenül lekötötte a gyereket.

A második féltől, a tervezettnél megfelelően, már napi három-négy órát a többi gyerekkel együtt járt iskolába, és az év végi vizsgán szenzációs, 94%-os eredményt ért el.

A kislány végtelen izgatottsággal várta az évzáró ünnepélyt, és a bizonyítványosztást. Sosem volt még ilyenben része, és nyugtalanul feszelt a Sam és Jack közötti székén. Fejét nyújtogatva figyelte, ahogy a tantestületi vagy igazgatói dicséretben részesülő gyerekek, nevük felolvasása után az igazgatónőhöz sétálnak, átvenni a jutalmukat. Végül az idős, ősz hajú, kedves arcú asszony így szólt:

– Az utolsó jutalmazottunk egy olyan kisgyerek, aki az idén magántanulóként került az iskolánkba, néhány héttel a tanév kezdete után. Nagyon sokat kellett tanulnia, pótolnia ahhoz, hogy a következő tanévtől közöttetek ülhessen az iskolapadban, de ő határtalan szorgalommal és lelkesedéssel vetette magát a tanulásba. Az egész tantestület nevében beszélek, mikor azt mondom, hogy kifogástalan magatartásával, példaértékű szorgalmával és kitartásával kiérdemelte az elismerést. Kaina O’Neill, kérlek, fáradj ide. – fejezte be az igazgatónő a beszédet, és tekintete a tömeget pásztázta.

Sam könnyben úszó szemekkel hallgatta az asszony szavait, majd megölelte a kislányát, aki a visszatartott sírástól remegő ajkakkal nézett rá.

– Nagyon büszke vagyok rád! – súgta a nő a kislánynak, az után elengedte a gyereket, hogy az egész iskola tapsától kísérvé átvehesse a megérdemelt jutalmat.

Jack a felesége kezéért nyújt, miközben Kaina-t nézték, ahogy szerényen mosolyogva fogott kezét az igazgatónővel. Hosszú, küzdelmes 10 hónap volt mögöttük, és érezték, hogy az elkövetkező években sem lesz mindig egyszerű az életük, de tudták, hogy ezért a boldogságért bármilyen problémával bátran fognak szembe nézni.

VÉGE